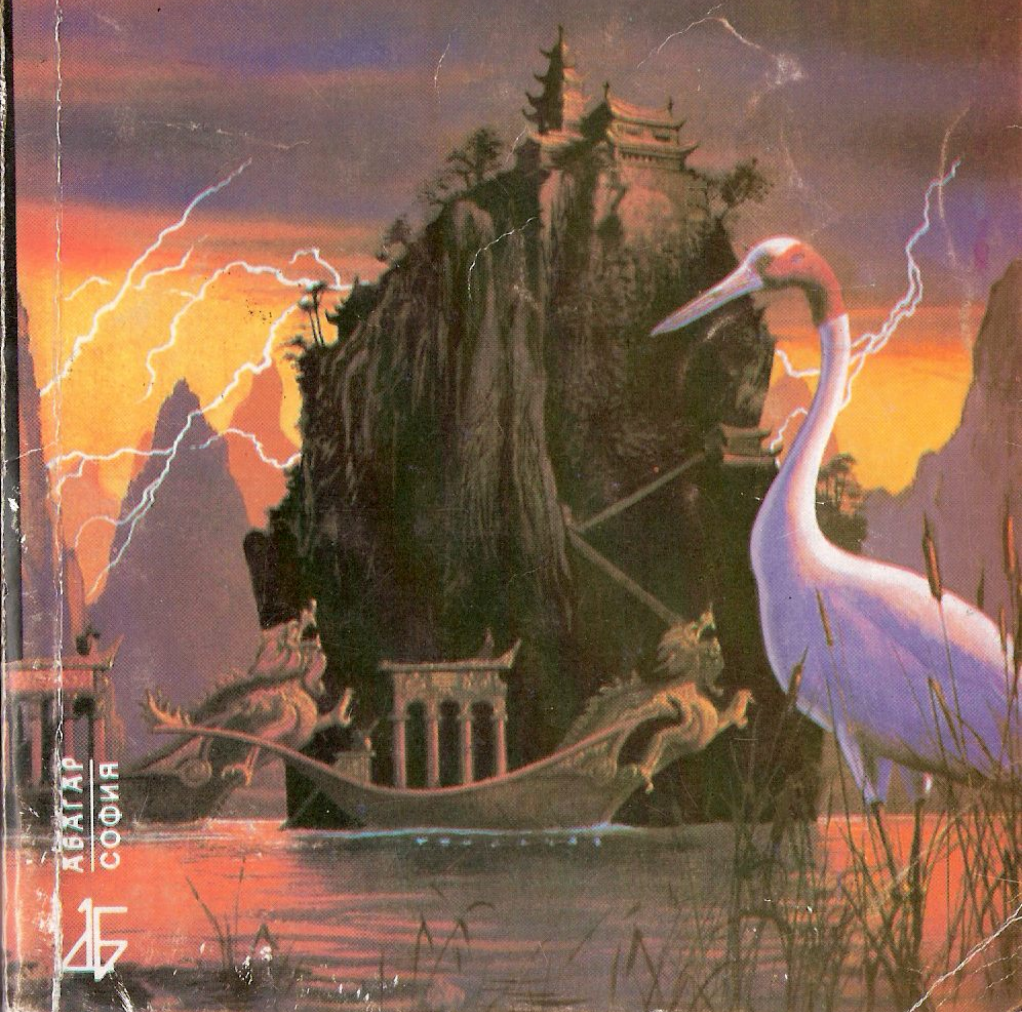

БАРИ ХЮГАРТ

ОСЕМ ЛОВКИ ДЕМОНА

АБАГАР
СОФИЯ

Бари Хюгарт

Осем ловки демона

Глава 1

Нямам намерение да изреждам всички отвратителни подробности за Ханджията шеста степен Ту. Само ще кажа, че когато го хванахме, бях полумъртъв и Господарят Ли беше толкова неприятно притеснен, че всъщност се яви доброволно като имперски свидетел на екзекуцията. Това беше безпрецедентно, защото старецът не само мрази да облича официалните си одежди за I ранг, нищо че има право да ги носи, но не може да понася и шума.

Екзекуциите в Пекин са публични събития, които се провеждат на Зеленчуковия пазар, обграждащ от запад Небесния мост – свърталището на престъпниците в града. На тях винаги се събират много зрители, а беше сигурно, че този конкретен Ден за Екзекуции, ще събере по-голяма и по-шумна тълпа от когато и да било, защото Дяволската ръка щеше да се бори за рекорд. „Дяволска ръка“ е прозвище, което се предава от един Главен екзекутор на Пекин на следващия, и преди няколко века тогавашният палач успял да извърши 1070 безупречни обезглавявания, без да има нужда от втори удар с великия си меч. Нашата сегашна Дяволска ръка имаше 1044 чисти изпълнения и тъй като тридесет осъдени престъпници бяха определени за екзекуция в този ден, имаше вероятност старият рекорд да падне още преди да се е спуснала вечерта.

Беше първият ден от четвъртата луна през годината на Коня 3338 (640-та година след Христа), всички комарджии от града се бяха събрали на площада и обсаждаха гишетата за залагания, а Господарят Ли каза, че не бил виждал около него да се подхвърлят толкова много пари, откакто император Янг заложил град Су-чоу на крикет. (Организаторите на залаганията бяха заплашени от фалит, тъй като първоначално предложиха астрономически залози в полза на счупването на стария рекорд. Аз самият също участвах с малка сума, но срещу Дяволската ръка. Той щеше да е подложен на чудовищно напрежение, увеличаващо се с всяка нова паднала глава, и щеше да е напълно достатъчно да се подхлъзне в локва кръв или да го ухапе бълха, за да не успее, а който счита, че е лесно да се удря с тежко острие неподвижна цел на едно и също място отново и отново много пъти по ред, нека се опита да отсече дърво.) Това означаваше, че всички джебчии и мошеници на Пекин бяха налице и при тази публика с необикновено приповдигнато настроение можеше да се очаква, че всички амбулантни търговци, които имаха шанс да си

пробият път със стоката си до площада, непременно щяха да го направят, а това от своя страна щеше да доведе до спукването на безброй много тъпанчета. Ето така:

Ща ла йен ла!
Хао! Хао! Хао!
Хао! Тао!
Бойниг-бойниг-бойниг-бойниг-бойниг!
Торбата ми! Кой ми открадна сребърната огърлица!

Дяволската ръка многозначително изревяваше традиционното: „Готов съм!“; тълпата виеше: „Браво, браво, браво!“, а познавачите отпускаха кредити на когото трябва и крещяха: „Добър меч!“.

В това време един търговец на домашни потреби се промъкна зад мен, взе на прицел лявото ми ухо и пусна в действие традиционния инструмент, с който рекламираше стоката си – дървени топки, завързани на въженце, удрят бясно и злобно по меден гонг. Агонизиращият звук на съоръжението говори сам за себе си и беше много интересно да гледаш от мястото, където бях аз, как Фу-по Ловкия лишава поредната си жертва от скъпоценности й.

Седях на трибуната за знатни гости до Господаря Ли и се потях в неудобната униформа на младши благородник, която той ме кара да обличам при подобни случаи и заради която един ден сигурно щях да се пека на бавен огън, тъй като нямам право да я нося. Господарят Ли беше оставил някакъв низш чиновник да се занимава с почестите и докато чакаше да дойде редът на Ханджията шеста степен Ту, наваксваше с непрочетената кореспонденция. По едно време се наведе и изкрещя в ухото ми, мъчейки се да надвика олелията:

– Нещо за тебе, Вол!

Размахваше някакво послание, написано с почерк, който напомняше курешки от пиле, яло ферментирала ярма.

– Грамотен варварин! – изкрещя одобрително Господарят Ли. – Казва се Квинтус Флакус Четвърти и пише от някакво градче, наречено Хълмовете на Сабина! Изглежда се е докопал до някои от твоите мемоари! – Погледът му бързо се плъзна по следите, оставени от пиленето. – Обикновени критични бележки – продължи да крещи Господарят Ли. – Ето какво казва: „Грапава структура, неумела образност, объркани метафори и така нататък!“

– Хубаво е, че изобщо е писал! – изкрещях аз в отговор.

Ша ла йен ла!
 Хао! Хао! Хао!
 Хао! Тао!
 Кой ми задигна бронзовата тока
 и колана от питонова кожа!
 Уангити-уангити-уангити-уанг!

Това беше един обушар, който се целеше в дясното ми ухо и удряше метален калъп за обувки с тежък чук. Главата, току-що отсечена от Дяволската ръка, забелязах с крайчеца на окоото си, се търкаляше като топка по калдъръма към две малки момиченца, които седяха едно срещу друго и си играеха на „пляс-пляс ръчички“ – първо лявата на едното с лявата на другото, после само левите, после само десните, после всяко своите и така нататък, докато през цялото време пееха безсмислени древни рими. Те проследиха с разширени очи приближаващата се глава, вдигнаха едновременно пълничките си крачета, за да може да мине под тях, и продължиха да плясат. Щастливите им, пискливи гласове доли-таха през моментните затишия в шумотевицата:

Куан куан ча
 Куан куан ча
 Миаи ли хе чан
 мей ию шоу фа!

Дали децата на варварите от Хълмовете на Сабина пееха такива неща докато плясат с ръчички:

Цимбали два
 цимбали два
 жреца на храма
 е без коса!

Господарят Ли се наведе отново и продължи да крещи:

– Вол! Този варварин е удивително добър критик! Чуй това:

„Inceptis gravibus plerumque et magna professis purpureus, late qui splendeat, unus et alter adsuitur pannus, ut proicit ampullus! Parturient monies, nascetur ridiculus mus.“ Малко многословно, но блестящо написано, не можеш да отречеш?

Нямам представа защо ми задава такива въпроси. Продължих да се-да с полуотворена уста, в стойка за лов на мухи, докато още един

осъден получи право на последна дума от младшия служител, и беше завлечен до дръвника. Господарят Ли отново доближи устни до ухото ми:

– В груб превод това звучи горе-долу така: „Често върху работа сериозна и съдбовна, се закачат по една-две червени кръпки за разкош, но хвърли ти гърнето с боята! Твоите планини се гърчат в родилни болки, за да дадат живот на смешно малка мишка.“

– Много добре казано – отговорих аз.

– И това не е всичко – продължи Господарят Ли. – Нататък е още по-добър, само дето отново използва повече думи, отколкото трябва, и подобно на всички нецивилизовани автори прозата му се задушава от излишни препинателни знаци. Почти съм изкушен да изпратя на този приятел Флакус един наръчник но китайска кратка поезия. Знаеш ли „Късата песен“ на Ли По?

Земя голяма
Небе далече
Шест дракона летят
около Северната звезда.
Бесни дракони, пияни до смърт!
Забавлявай се!

Помисли, момчето ми, колко би спечелил стилът на този варварин, ако беше изучавал творческите похвати на Ли По и беше написал посланието си в съответствие с тях! Например така:

Работа сериозна,
работа съдбовна.
Планините раждат
малка мишка с нос червен
Хвърли гърнето с боята!

– Значително подобрене – отбелязах аз. Забравих да спомена търговците на безалкохолни напитки. Тези приятели са може би единствените, които рекламират стоката си със собствените си гласове, и причината за това е, че всеки от тях се счита за все още неоткрита звезда на Пекинската опера. Един от тези типове се беше промъкнал зад гърба ми и бе насочил разтворената си паст срещу двете ми уши. Заедно с останалия шум, резултатът звучеше горе-долу така:

Ша ла йен ла!
 Хао! Хао! Хао!
 Хао! Тао!
 Сиропи вкусни, изстудени с лед!
 Опиташ ли веднъж, ще искаш още пет!
 За десет гроша само ще се разхладиш!
 Студени като сняг, сладки като ме-е-е-д!

Кой откъмна скъпите ми копринени панталони?! Къде
 е хубавата ми препаска от чисто кадифе?
 Банг-банг-банг-банг-банг-банг-банг-банг-банг!

Този шум вдигаше един точилар на ножици. Точиларите рекламират стоката си като дрънчат с наниз от метални дискове, зашита за широки им ръкави, и звукът има специфичното свойство да пропуква емайла на зъбите ти. Поредната отсечена глава се търколи към двете момиченца, които дори не я погледнаха, а машинално вдигнаха крачетата и продължиха да пеят. Главата се спря при останалите отделени от телата си посестрими, а аз рязко се наведох напред и започнах да броя: „двадесет и четири, двадесет и пет, двадесет и шест“ .

Двадесет и шест! Това означаваше, че Дяволската ръка е изравнил стария рекорд и със следващия удар можеше да го подобри! Трябваше да се случи някакво чудо, за да не загубя залога си, но ми беше все едно. Всъщност, за първи път през този ден се почувствах добре, защото познавах следващия затворник много добре. Рекордът щеше да бъде подобрен с главата на Ханджията шеста степен Ту. Каква прелест!

– Вол, още един интересен коментар на Флакус Четвърти! – изкрещя Господарят Ли. – Най-напред се оплаква от прекаленото ти увлечение по сензациите и след това пише: „*Ut turpiter atrum desinat in piscem mulier formosa superne...*“

Аз го бутнах по ръката и посочих с пръст. Старецът стана, оправи робата си и пристъпи в предния край на платформата, където стражите довякоха Ханджията шеста степен Ту. Видях как мъдрецът се съсредоточава и започва да формулира уместни и достойни конфуциански забележки, с които да помогне на Ханджията да посрещне очакващия го позор. За жалост Господарят Ли не успя да постигне подходящия тон на спокойна тържественост, тъй като трябваше да се надвиква с тълпата, търговците, комарджиите и двете малки момиченца, пляскащи с ръчички. В резултат се получи нещо такова:

– Ханджийо шеста степен Ту...

– Шест към пет! Шест към пет! Последен шанс шест към пет! Пари, пари, пари! – това изкрещя Менг Златният зъб.

– ... твоите престъпления са много по-ужасяващи, отколкото човек би могъл да изобщо да си представи...

– Уап-уонг, уап-уанг, уап-уонг, уап-уонг!

Това пък беше търговецът на гребени и четки за коса, който привличаше клиенти като блъскаше едновременно барабан и гонг.

– ... и ако имах пълномощията да го направя, бих...

– Сиропи вкусни, изстудени с лед...

– Дръжте го! Крадец! Върни ми пояса!

– ... бих те осъдил на Хилядата отсичания...

Куанг куанг ча,
куанг куанг ча,
миао ли хе шанг
май ию тоу фа!

– ... като започна от вонящия ти член и бабунските ти топки, нещастно лайно такова! – изкрещя Господарят Ли на предела на силите си.

От повече думи нямаше нужда. Той махна на стражите, които повлякоха Ханджията шеста степен Ту към дръвника и го хвърлиха отгоре, като изритаха краката му назад, за да падне. Дяволската ръка започна дихателните си упражнения и се приготви да вдигне меча си, за да нанесе рекордния удар, но точно тогава се случи първото от поредицата невероятни събития, които щяха да ни забъркат в делата на Осемте ловки мъже.

Никога не бих повярвал, че някой може да изпищи толкова силно, че да накара тълпата на Зеленчуковия пазар да замлъкне и да започне да внимава, или да накара главния екзекутор на Пекин да замръзне с високо вдигнат меч, но се случи именно това. Всички погледи се насочиха към шестте фигури, които се втурнаха на площада през Портата на продължаващата праведност. Първите петима бяха с изцъклени от ужас очи и побелели като сняг лица, а устите им бяха провиснали и зееха като кофи за въглища. Те надаваха един след друг пронизителни писъци. Причиня за паниката беше шестата фигура и един само поглед ми беше достатъчен, за да се смрази кръвта ми. Бях слушал разкази за таласъми от леля Хуа още когато бях петгодишен, но не бях очаквал, че ще видя истински, а този чих-мей, както по-късно потвърди Господарят Ли, беше

толкова класически екземпляр, че би могъл да се използва за илюстрация в известния научен труд на Пу Сунг-линг, Регистраторът на странни неща.

Цялото му тяло беше покрито с дълга зеленикаво-бяла козина, сплътена и мухлясала, изпоцапана с разложени вещества от някоя гробница. Огромните му червени очи светеха като въглени, а от ноктите му като на лешояд се стичаше нечия кръв. Тигровите му зъби блестяха на слънцето. Ужасяващото нещо се придвижваше с огромни силни подскоци и със сигурност би уловило последния от бягащите, ако самото то тичаше по права линия. Но съществото залиташе и се препъваше, размахваше острите си нокти във въздуха в безсилен бяс и когато най-накрая налетя на една количка със стока, аз разбрах това, което Господарят Ли беше схванал още в първия миг. Чудовището беше сляпо и умираше. Ето какво винаги ми беше казвала леля Хуа: „Вол Номер Десет, ако някога те подгони чих-мей, тичай веднага на дневна светлина. Слънцето е смърт за оживелите мъртъвци.“

Възрастната жена беше права. Таласъмът започна да се върти в кръг и когато залитна към дръвника, Дяволската ръка се извърна към него. Мечът му беше започнал да пада надолу, той се опита да го спре и насочи към чудовището, в резултат на което не улучи врата на Ханджи-ята шеста степен Ту с близо метър. От удара в камъните се разлетяха рой искри.

– Десет хиляди благословии! – изпищя Менг Златният зъб и всички организатори на залагания се присъединиха с пронизващия ушите вой: „Пари, пари, пари, пари, пари, пари!“ защото Дяволската ръка беше пропуснал шанса си да подобри рекорда и те бяха спасени от фалит. Повечето от тях незабавно тръгнаха след богатите си клиенти, на които бяха отпуснали кредит, и заедно с останалата виеща тълпа си запробиваха път към Портата на мира и хармонията, за да излязат от площада. Видях как една млада майка грабна двете момиченца – по едно под всяка мишница – и като разрита като репи отрязаните глави, се спусна да намери безопасно място. Сергиите и количките на търговците се разхвърчаха на всички посоки, а изпочупените им бамбукови пръчки и ярко боядисани брезентови сенници се присъединиха към стоките от всякакъв вид, които се търкаляха по площада. За изумително кратко време на Зеленчуковия пазар останахме само Дяволската ръка, Ханджи-ята шеста степен Ту, стражите, които не можеха да избягат, защото бяха оковани за Ханджи-ята и сега в боклука не можеха да намерят ключовете за оковите, защото ги бяха изпуснали в суматохата, Господарят Ли, чудовището и аз.

Господарят Ли скочи от трибуната за височайши гости точно когато таласъмът се блъсна в Стената на плача и падна по гръб. Аз изтичах след него. Когато стигнах до него, чудовището изсъска ужасяващо, посегна с нокти за последен път, потрепери конвулсивно и се отпусна. Зловещият огън в отворените му невиждащи очи бавно угасна и няха нужда от лекар, за да ми каже, че е умряло.

– Слънцето го е опекло вътрешно, защото прониква в разложената плът и поразява жизненоважните му органи – обясни Господарят Ли небрежно.

Разложена плът наистина. Разнасяше се ужасна воня, която излиза не само от собственото тяло на чудовището, но и от останалите ноктите и зъбите му парченца месо и хрущяли от трупа, който беше яло наскоро.

– Прекрасно! – каза Господарят Ли със страхопочитание. – Такъв перфектен екземпляр не се е появявал в Пекин поне от хиляда години и много бих искал да знам защо му е било да излиза от безопасната гробница и да се самоубива на изгарящата слънчева светлина.

Отговорът не се забави дълго, защото видяхме още седем фигури, които тичаха бавно и изнемозяло към нас през Портата на продължаващата праведност. Познах водача им – сержант Хсиен-по от Градската стража, заедно с шестима от хората си. Когато стигнаха при нас, те бяха задъхани като глутница изтощени хрътки и плувнали в пот. Сержантът явно се зарадва, когато видя, че чудовището е мъртво, но още повече се зарадва, когато разбра, че ще предаде отговорността в ръцете на висш сановник. Той елегантно отдаде чест на Господаря Ли.

– Представя ви се сержант Хсиен-по, Ваша светлост, от Градската стража на Въглищарския хълм – докладва началникът. – Получихме рапорт, че във фамилен гробище на Лин се навъртат подозрителни типове. Хванахме на местопрестъплението петима мародери. Посред бял ден, представете си само. Каква дързост!

Сержантът не направи усилие да прикрие възхищението си от крадците, които бяха избегнали пазещите през нощта кучета, като се бяха сдобили с фалшива заповед да изкопаят дренажен канал и бяха тръгнали нагоре по хълма с кирки и лопати на рамо и с весело свирукане. Те ровели бързо като къртици и когато главният градинар (той станал подозрителен, защото още не си бил получил парите съгласно сключения договор да се грижи за Въглищарския хълм) сигнализираше на сержанта и хората му, вече били прокопали два разклоняващи се от основния ров тунела и откъмнали бижутата заедно с нефритените погребални

украшения от цели два саркофага. Тъкмо започвали да се трудят върху трети, когато войниците се приближили на пръсти изотзад.

– А едно приятелче тъкмо вдигна капака на третия саркофаг и замръзна като бучка лед. Онези отвратителни нокти се показаха на ръба, после онова гнусно нещо седна отгоре и нададе гневен рев...

Сержантът разказваше увлекателно. Мародерите си плюли на петите, след тях хукнало чудовището, а стражарите се понесли най-отзад. По едно време то хвърлило нещо, което отскочило като топка от гърба на единия крадец, без изобщо да му навреди. Последвало надбягване, което таласъмът би спечелил без усилия нощем, но палещото слънце си казало думата и позволило на обирджиите да избягат.

– Добре сте се справили, сержант – похвали го Господарят Ли възхитен. – Не са много хората, които биха се осмелили да преследват чихмей и ако не ви повишат, аз ще съм най-изненаданият човек в Пекин.

Забелязах как мъдрецът се бореше с изкушението и за първи път изкушението бе победено.

– Всъщност Въглищарският хълм не е мой район – каза той със съжаление. – За него отговаря магистрат Хан Шан. Няма да намерите повнимателен слушател за разказа си от магистрат Хан Шан, чиято баба бе изядена от човекотигър. Прекият път за дома му минава обратно през фамилното гробище Лин.

Естествено той си беше наумил нещо. Докато войниците от стражата правеха носилка за чудовището от парчетата, останали от сергиите на търговците, Господарят Ли се замисли за един безрадостен факт, свързан с един радостен господин – сега вече Ханджията шеста степен Ту не можеше да бъде обезглавен.

Дяволската ръка беше замахнал с меча и не беше успял. Това означаваше, че най-напред жреците трябваше да определят дали този феномен не е бил предизвикан от волята на Небето и след това императорът трябваше да подпише нова смъртна присъда, само че в момента той отново отсъстваше поради някаква експедиция за лов на бандити в Корея. При това положение Дяволската ръка и стражите завлякоха ужасяващия Ханджия обратно в тъмницата към Кулата на палача, а аз и Господарят Ли придружихме войниците и мъртвото чудовище назад към Въглищарския хълм.

Изкачихме се по стръмния склон до самия връх, където се намираше фамилното гробище на Лин. В гробницата, в която бе живяло чудовището, намерихме много нагризани кости и няколко кресни петна от кръв, които изглежда много заинтригуваха Господаря Ли.

– Казахте, че е хвърлило нещо и то е ударило един от крадците по гърба? – понита той.

– Така ми се стори – отвърна сержантът. – Беше някъде тук, струва ми се.

Те започнаха да претърсват високата трева и след малко един от войниците наддаде остър писък. Господарят Ли отиде при него, извади голямата си зелена носна кърпа, наведе се и когато се изправи, в ръката си държеше полуизядена човешка глава.

– Не се учудвам, че чудовището е било раздразнено. Мародерите са прекъснали обяда му – каза мъдрецът благо.

Главата беше откъсната от нечие тяло и от нея висяха сухожилия и част от гръбначния стълб, което я правеше да изглежда като някакво безсрамно морско създание. Никой не би могъл да идентифицира горкия човек. Вампирът кръвопиец беше изял лицето и трябва да признае, че на подобна гледка не съм попадал много често през живота си. Господарят Ли накара войниците да претърсят околността, макар и да не се надяваше много да намери останалата част от тялото. След това сложи главата на носилката и изпрати войниците към магистрата Хан Шан, като даде на сержанта бележка, в която го хвалеше за службата му.

На Въглишарския хълм живееха най-богатите фамилии в Пекин и когато Господарят Ли отиде до края на гробището, пред очите му се откри възможно най-скъпо струващата гледка в света. Пред нас се простираше целият град, а почти право надолу се виждаха обсипаните с рози стени, сините, жълти и алени плочи по покривите на Забранения град. Възрастният човек бе хванал ръце зад гърба си и се поклащаше напред-назад, подсвирквайки си едва чуто, и в този момент разбрах с изненада, че той се чувства щастлив като бълха, на чието разположение са самите императорски хрътки.

– Вол – обърна се той към мен, – боговете са решили да ни възнаградят заради злокобната ни среща с Ханджията шеста степен Ту.

– Учителю? – казах аз.

– Вземи много четки, мастило и хартия. Би било прекрасен жест, ако изпратим на Флакус Четвърти описание на това, което ще се случи.

– Учителю?

Той бръкна в елегантната си одежда, извади миризливия си мех от козя кожа и махна тапата. Вонята на алкохол, долетяла до носа ми, едва не ме задуши.

– Вол, в тази полуизядена глава има нещо толкова необикновено, колкото и в съществуването, което я е накацало – каза Господарят Ли. – В

последното критическо есе на нашия приятел варварин се говореше за някакви риби и, освен ако не се заблуждавам дълбоко, предстои ни да се сблъскаме със загадка, равна по значение на огромен бял кит.

– Учителю? – казах аз.

Той преглътна четвърт литър от течността и аз за миг се зачудих дали вампирът би могъл да понесе нещо подобно.

– Един бял левиатан¹ – поясни той. – Момчето ми, муцуната му гледа към звездите, вълните от опашката му люлеят островите в океана и той се приближава към нас през свещените морета с неизбежността на айсберг.

– О! – възкликнах аз.

1. Библейско морско чудовище, нарицателно за нещо колосално.

Глава 2

Рано на следната сутрин един дворцов паланкин², драпиран в бяло – траурния цвят – от който се носеха кълба благовонен жертвен дим, пое по Императорския път към Портата на доброто поведение. Пред паланкина крачеха един бонза и един тао-ших, които удряха гонг с дървена палка във форма на риба. Нямах никаква представа защо се намирам в това нещо заедно с Господаря Ли – и двамата облечени като за аристократично погребение. От опит знаех, че когато бръчките около очите му се свият в стегнати концентрични окръжности, е по добре да държа устата си затворена, така че и този път изчаках умът му постепенно да се отпусне, а заедно с него и бръчките. Той се обърна към мен:

– Вол, бил ли си някога в Забранения град? Разбира се, че не! Аз не съм мандарин или член на императорската свита и Господарят Ли го знаеше много добре.

– Натам сме тръгнали. Имам причини да смятам, че става нещо странно.

Той бръкна в одеждата си и извади една огнена перла. (Не знам как ги наричат варварите. Представяват заоблени късчета кристал или стъкло и могат да фокусират слънчевите лъчи така, че да пламне огън. Освен това могат силно да увеличават или намаляват това, което гледаш през тях. В моето село ги наричат „големи-малки камъни“.) След това бръкна в друг джоб и извади оттам носната си кърпа. Когато я разгърна, разбрах, че пред очите ми се намира нечие ляво ухо.

Къде ли пък е намерил ухо? Беше гладко отрязано и нямаше и следа от кръв. След това си спомних за полуизядената глава, която бяхме видели предния ден във фамилното гробище на Лин, и че докато ние търсехме тялото, Господарят Ли остана за известно време сам.

– Да – поясни той спокойно, – позволих си да се сдобия с част от жертвата на чих-мей. Погледни и ми кажи дали виждаш нещо необикновено.

Аз поех кърпата гнусливо и се вгледах в ухото през огнената перла.

– Кожата е толкова гладка – казах аз след известно време, – че не би могла да е истинска. Само че е. Порите са запълнени с нещо. Прилича ми на масло, което свети с особен блясък. – Осмелих се да докосна ухото. – Меко и хлъзгаво като сапун. Това, с което са запълнени порите,

2. Закрита носилка за хора.

е мазно.

Господарят Ли взе кърпата и огнената перла.

– Отлично! По ноктите на чудовището, когато обследвахме тялото му край дървника за екзекуции, открих следи от същото вещество, а главата на жертвата потвърди съмненията ми. Хлъзгавото вещество е едно невероятно скъпо съединение, което се получава най-вече от преработена гъша мас. Нарича се „протоколен сапун“ и има свойството да придава на човешката кожа мек блясък. Използва се преди всичко от евнуси и министри при ежедневните им грижи за Императора. Идеята е да се създаде впечатление, че Синът на Небето излъчва светлина, която се отразява от тях.

Необходимо ми беше известно време, докато смея казаното, след което очите ми се разшириха от ужас.

– Учителю! Да не би да искаш да кажеш, че не друг, а някой от държавните министри е бил изяден от таласъма?! – попитах аз ужасен.

– Така изглежда – отвърна Господарят Ли благо. – Още по-странен е фактът, че дори и намек за нещо необикновено не е излязъл извън розовите стени. На земята няма по-пристрастено към клюките и слуховете място от Забранения град и снощи аз проверих всички възможни източници на информация, но единствено успях да науча, че става нещо свръхсекретно. Момчето ми, не е възможно изчезването на държавен министър да не причини суматоха, а освен това, не трябва да забравяме факта, че не открихме даже и следа от костите или тялото на жертвата. Дали колегите му не са го прибрали? Ако е така, какво кара мандарините да прикриват такова сензационно престъпление?

Наистина какво? Може би се задаваше скандал, способен да разтърси Империята до основи, а когато влязохме в Имперския град и тръгнахме към Олтара на земята и житото, в главата ми започнаха да кънтят три думи: чудовища, мандарини и убийство... чудовища, мандарини и убийство...

Когато паланкинът ни премина край олтара, жреците се поклониха в почит към мъртвеца. Същото направиха и колегите им от Върховния храм на предците (чудовища, мандарини и убийство... чудовища, мандарини и убийство...), а достолепните конфуциански чиновници докоснаха шапките си със страхопочитание. Имперският град всъщност е оградено със стени място, където са разположени дворците на бюрокрастите и аристократичните резиденции, заобикалящи Забранения град, в който живее самият Император, по тези, които си мислят, че напредването на погребалния ни паланкин сред подобна изтънчена обстановка

беше тържествено и достолепно, просто никога не са наемали носачи в Пекин. Струва ми се, че оставих погрешно впечатление и бързам да го коригирам.

– Ший-ут – изкрещя Плъх-БеЖ-по-Улицата, който поддържаше предния ляв прът на паланкина. – Защо, дявол да го вземе едрото тежко хлапе не седне по средата и не вземе в скута си мършавата стара кранта? Теглото на този паланкин е разпределено толкова неравномерно! Сякаш е сал, на който има плъх и носорог!

Пепелянка-в-Тревата поддържаше предния десен прът.

– Престани да скимтиш, дървена главо! Нямах достатъчно мозък, за да си позволиш хем да говориш, хем да носиш, а когато отвориш проклетата си уста, раменете ти започват да се тресат като цици на дойка!

Чонг-Нощното-Гърне и Глистьт, поддържащи прътовете отзад, не одобряваха този разговор.

– Пийте оцет, кравешки лайна, с кравешки лайна! Да не мислите, че ни е приятно да ни заливат с плюнки двама хамали с болни усти и говежди копита!

– Вол – каза Господарят Ли. – Оттук-нататък трябва да се движим с повече достойнство.

Аз спрях паланкина, скочих на земята и го вдигнах за предните пръти заедно с носачите, след което ги треснах в земята по начин, който можеше да им изкърти зъбите.

– Слушайте ме, мит те мао цей! (Много полезна за посетителите на Пекин фраза. Означава: „Вие черничевци гъсеници, житояди, крадци на личинки!“) Още един звук и ще ви смачкам до степен да нахраня с останките и на трима ви някой комар.

Качих се отново и продължихме в почтително мълчание нататък между кулите Феникс и през защитния ров. Господарят Ли отдавна беше изпаднал в официална немилост, но все още притежаваше ранга си и съответните документи. Стражите нямаха заповед да го спират, така че преминахме без проблеми през Портата на сублимното и пред нас се разкри Забраненият град.

– Сега ще имам нужда от зорките ти млади очи – каза Господарят Ли. – Ако съм прав, някой от висшите мандарини се е превърнал в храна на таласъма, а по неизвестна за мен причина колегите му правят всичко възможно, за да прикрият този факт. Но при всички случаи ще се наложи да го погребат и да му осигурят пилон.

Аз, разбира се, разбрах какво имаше предвид Господарят Ли, но

никак не съм убеден, че и нецивилизованите читатели ще успеят, затова ще обясня накратко.

Всички хора имат по две души. По-висшата – хун – се намира в черния дроб и когато човек умре, точно над този орган в капака на ковчега се пробива дупка, за да може тя да влиза и излиза, когато си пожелае. По-низшата душа – по – се намира в белите дробове и при никакви обстоятелства не бива да се изпуска навън. В нея са съсредоточени животинските инстинкти на човека и тя много лесно може да тръгне по земята във вид на зъл дух. Душата хун трябва да може да пътува между черния дроб на мъртвеца и Низшия съд на Бога на Стените и Канавките в Ада през всичките четиридесет и девет дни, през които я съдят, но когато е отделена от познатото си тяло, тя много лесно може да изгуби ориентация, а за една висша душа е истинска трагедия, ако се заблуди. Може да изпадне в паника, да се засели в напълно неподходящо тяло и да се изврати, а когато една висша душа стане зла, тя наистина става зла. Ето защо има създания като чих-мей и ето защо се издигат пилони, по които душите да се ориентират. Те са високи, на върха им се завързва яркочервен флаг и се поставят до къщата на мъртвеца – вляво от вратата, ако е мъж, и вдясно – ако е жена. Господарят Ли смяташе, че мандарините не могат да рискуват и няма да позволят душата хун на колелата им да се заблуди и превърне в същото създание, на каквото сам той бе станал жертва. Нямаше как да не поставят пилон.

Започнах да се оглеждам, за да го открия, и донякъде съжалявах, защото идвах в Забранения град за първи път и бих предпочел да можех да го разглеждам и да питам Господаря Ли за една или друга забележителност. През този първи ден разбрах само, че би било по-добре името му да е Забранената градина. След като напуснахме централната улица, попаднахме сред феерия от изкусно аранжирани дървета, храсти и цветя, между които най-неочаквано се разкриваха прекрасни и изненадващи гледки – например коралови стени с великолепни барелефи, изобразяващи велики дракони и феникси или екзотични птици, които сякаш позираха на художниците, накацали по причудливите скали край тюркоазните езера. Именно една от тези птици привлече погледа ми докато се оглеждах за пилон и след миг разбрах, че не целият ѝ блясък идва от перата. – Там! – възкликнах аз.

Зад една редица нарове към небето се издигаше тънка черна чертичка, на върха на която се вееше ален флаг. Когато стигнахме до Златната река, Господарят Ли накара носачите да свърнат натам. Минахме през Портата на Всеобщата хармония и се насочихме към комплекса, в

който той беше прекарал двадесет напразни години – поне той ги наричаше така. Минахме покрай Залата на Утвърдения интелект, Залата на почитта към учителя (това е втората по големина библиотека в света – първата е в Чанг-ан) и там, в двора на Залата на литературната задълбоченост, вляво от входа ѝ, видяхме пилона, предназначен за ориентиране на душата. Под аления флаг се развяваше още един – флаг на висш учен, който имаше право на всичките четиринадесет символа на академичната слава – перли на желанията, музикален камък, облаци за щастие, ромб, чаша от рог на носорог, книга, картина, кленов лист, бял равнец, бананов лист, триножник, билката на безсмъртието, пари и сребърна обувка.

– Този флаг значително намалява броя на възможните жертви – казва щастливо Господарят Ли. – Чул ли си някой от най-изтъкнатите учени на Империята да е издъхвал напоследък? Не, не си. И това ме кара да мисля, че подозренията ми за някаква конспирация са съвсем обосновани.

Когато влязохме в двора, видяхме, че е запълнен с паланкини като нашия, до един с траурни драперии. Тълпа младши мандарини се поклониха дълбоко пред шапката и отличителните знаци на Господаря Ли, защото си беше сложил всичките, включително и символите на имперския пост, който беше заемел преди шестдесет години – резултатът беше много внушителен. Тръгна нагоре по стъпалата, сякаш мястото беше негова собственост и след малко се озовахме в огромна приемна зала – толкова огромна, че чак изглеждаше непропорционална. Стените ѝ бяха покрити с кожите на диви животни, населявали няколко гори, да не говорим за останалите висящи орнаменти и разкошните дърворезби. Един килим, който изглежда беше направен от кожи на сибирска белка, покриваше близо декар от пода и стигаше до мраморен подиум, върху който беше поставен голям саркофаг.

Към него с тържествена сериозност си пробиваха път висши мандарини, които искаха да отдадат последна почит на колегата си. След това някой забеляза Господаря Ли. Последва масово рязко поемане на въздух, обърнати към нас глави – беше удивително да се гледа как една след друга елегантните одежди се отдръпват, сякаш за да избегнат контакт с прокажен – почти като в някакъв танц – докато Господарят Ли от своя страна поздравяваше със зъбата усмивка всеки уплашен поотделно:

– Уанг Чиен! Скъпи приятелю! Колко прекрасно е недостойните ми очи още веднъж да се насладят на божественото ти сияние! – И така нататък. В началото никой не каза и дума, но после изведнъж тишината

беше нарушена.

– Као! О, Богове, та това е самият Ли Као! Как не се сетих да те повикам по-рано! Такава каша!

Мъжът, който с мъка си пробиваше път към Господаря Ли с помощта на два бастуна, беше съсухрен и изкривен от артрит. Беше по-стар, отколкото си мислех, че е възможно. Смятах, че Господарят Ли е достигнал възможния краен предел на човешкия живот, но въпросният старец увеличаваше този предел с поне тридесет години. Забелязах, че докато се придвижва, околните правят дълбоки поклони и че Господарят Ли го поздравява с истинско удоволствие.

– Здравей Чанг! Как си напоследък? – осведоми се той топло.

– Как съм? Че как може да съм? Имам склероза, разбира се – отвърна съсухрената антика. – Преди няколко дни разговарях с най-възрастния си внук надълго и нашироко и тъкмо се чудех как така е успял да стане толкова интелигентен, когато се сетих, че е мъртъв от двадесет години и че всъщност разговарям с папагала. Кое е това голямо хлапе с мускулите и смачкания нос?

Господарят Ли ме подкани с жест да пристъпя напред и да се поклоня.

– Позволи ми да ти представя своя бивш клиент и настоящ помощник Вол Номер Десет – каза той. – Вол, това е Сияйният Триарх, Върховният господар на Източната зора и Сублимната изтънченост, Носителят на диамантения скипър на Висшето тайнство на Върховното блаженство... Или, ако предпочиташ, Небесният господар.

Мисля, че не отскочих като топка от пода единствено защото тялото ми не можеше да реши дали да падне напред или назад. Пред мен стоеше не друг, а самият Чанг Тао-линг, най-висшият от висшите жреци на таоизма³ и единственият човек в Империята, официално признат за жив светец. В моето село го боготворяха както абатът на манастира, така и чичо ми Нунг, атеистът, и се говореше, че списъкът с добрите му дела може да покрие четири от петте свещени планини. И ето, сега стоеше пред мен от плът и кръв. Някак си успях да направя нервен поклон, без да падна в несвяст.

– Као, точно ти си човекът, който ни трябва, и се радвам, че някой е имал достатъчно ум, за да си спомни за теб – каза Небесният господар. – Случи се едно от най-странните неща, които някога съм виждал, което

3. Една от основните религии в Китай, наред с будизма и конфуцианството, основаваща се на принципите на древния философ Лао Цу. Проповядва смирение и скромен живот като средство за постигане на хармония.

ще рече, че може би е било предопределено за теб.

Небесният господар беше частично глух и не му минаваше през ум, че крещи. Господарят Ли, от своя страна, трябваше също да говори силно, за да бъде чул, и в резултат се получаваше нещо много странно – стотици хора, смълчани и с вкаменени лица, слушаха два гласа, които кънтяха между стените на залата и ехото им се сблъскваше над ковчега.

– Казваш, че си го видял? – попита Господарят Ли.

– Случи се пред очите ми и ако нещо толкова ужасно наистина е трябвало да се случи, то много се радвам, че жертвата е човек като Ма Туан Лин. Страшен катър, знаеш, и позор за науката – изкрещя в отговор Небесният господар.

Внезапният блясък в очите на Господаря Ли ме накара да мисля, че и той споделя мнението на събеседника си за покойния Ма Туан Лин, но се опитва да се държи дипломатично.

– О, не мога да кажа категорично. Ма имаше и някои добри качества като изследовател. Само заключенията му бяха идиотски.

– Као! Ти си прекалено великодушен! – изкрещя Небесният господар. – Той беше истинско магаре отгоре до долу, а самочувствието му беше така дебело, както и тялото му. Трябваше да видиш как натъпкват тази лоена топка в ковчега!

Светецът се олюля болезнено върху бастуните си и погледна свиреп околните мандарини, здраво стиснали устни.

– Проклети глупаци! – изкрещя той. – Ако бяхте направили на този идиот Ма клизма, щяхте да го поберете и в орехова черупка!

Той отново се обърна към Господаря Ли.

– Както и да е, подобни неща са по твоята част, не по моята. Считай, че разследването е поверено на теб, така че ми кажи какво искаш и аз ще се опитам да ти помогна – каза го съвсем простишко.

– Ще започнем с това, което си видял, но нека най-напред излезем от този Мавзолей – отговори Господарят Ли щастливо.

Когато Небесният господар закуцука към страничната врата, усетих как по тялото ми се разлива някаква топлина. Такъв невероятен късмет! Господарят Ли щеше да е по-мъртъв и от Ма Туан Лин, ако очите можеха да убиват, но мандарините не можеха да направят друго, освен да го гледат злобно. Минахме по един коридор и влязохме в малък кабинет, който гледаше към непретенциозна градинка. Всичко вътре беше износено и старо. Беше уютен, но претрупан – имаше предмети от времето на пра-пра-праядо ми. Небесният господар въздъхна облекчено, когато се отпусна на тапицираната пейка и остави бастуните. Веднага заговори

по същество.

– Случи се по-миналата нощ, Као... всъщност беше сутринта... някъде около двойния час на овцата. Не можех да спя, както обикновено – луната светеше силно и сигурно помниш колко топло беше. Станах, облякох се и с бастуните отидох до кея при лодката си. Гребането е единственото физическо упражнение, което сега ми се отдава.

Той направи няколко движения с ръце, които наподобяваха гребане с весла.

– Стигнах до остров Хортензия. Там за мен има направени специален кей и пътека, по която мога да ходя. Разхождах се през гората, възхищавах се на луната и ми се искаше умът ми все още да е в състояние да създава поезия. Тогава чух най-проклетия писък, който съм чувал някога и видях Ма Туан Лин да тича към мен.

Светецът наклони глава назад и погледна Господаря Ли покрай двете страни на носа си, а устните му се разтегнаха в разсеяна усмивка.

– Може би всичко оттук нататък е резултат от старческото ми слабоумие, не съм сигурен, Као, просто не съм сигурен. Мога само да ти разкажа това, което видях... или което ми се стори, че виждам. Най-напред, един дребен сбръчкан човек преследваше Ма. Беше по-стар от теб, може би дори и от мен, но тичаше леко като дете и издаваше някакви пронизителни звуци. Нещо като: пи-фанг! пи-фанг!

– Какво? – попита Господарят Ли. Небесният господар сви рамене:

– Не, няма никакъв скрит смисъл. Просто издаваше такъв звук. Пи-фанг! Ма държеше в ръцете си нещо, което приличаше на клетка за птици. Беше празна. След това мандаринът нададе още един писък, който накара двойка гнездящи яребици да излетят в тъмнината, знаеш как пляска с крила, и да се блъснат право в лицето ми. Паднах назад в някакви високи бурени и предполагам, че това спаси живота ми. Дребният старец не ме видя, когато изтича покрай мен. Замахна с дясната си ръка и в нея се появи нещо светло, яркочервено, което хвърли по Ма Туан и го улучи право по гърба.

Господарят Ли се задави и се удари с юмрук отпред по гърдите.

– Огнена топка? – попита той, след като се съвзе.

– Знам! Знам какво си мислиш! Най-накрая и последното късче мозък на старото момче се е превърнало в буца краве масло, нали? – въздъхна горчиво Небесният господар. – Казвам ти това, което ми се стори, че виждам. Ма умря още преди да падне на земята – не ми трябваше аутопсия, за да съм сигурен в това, – а дребният старец изтича покрай него, лек като лист, носен от вятъра. След това избухна светло сияние,

което ме заслепи. Когато отново можех да виждам, от стареца нямаше и следа. Ма лежеше недалеч, а тази птича клетка стърчеше нагоре в буренаците край него. Гърбът му още пушеше. Огледах навсякъде! – нямаше никакъв старец. След това чух същото „пи-фанг“, този път някъде от много далече... Вдигнах глава и видях как един голям бял жерав преси-ча лунния диск. Светецът пое дълбоко дъх и разпери широко ръце.

– Мислиш, че полудявам? Чакай, още не си чул нищо!

– Горя от нетърпение да го чуя – отвърна Господарят Ли.

– Као, до вилата, която Ма използваше на остров Хортензия, има голяма купчина пръст от някакъв започнат, но изоставен строеж. Едва когато погледнах натам, разбрах, че съм стигнал до самата вила. Вниманието ми към купчината привлече някакъв звук и когато от пръстта, осветена от луната, се показа една ужасна ноктеста лапа, разбрах, че окончателно съм загубил разсъдъка си. Последва я още една лапа, купчината се раздвижи и от нея се надигна нещо голямо. Когато мръсотията изпада от това нещо, разбрах, че пред себе си имам най-хубавия чих-мей, който се е появявал в Китай от цяло хилядолетие насам. Класически таласъм, Као, и гледаше към жерава в небето. След малко птицата се смали и се превърна в точка, а таласъмът се втрени в Ма Туан Лин. Стигна до него само с два скока и, кълна се, веднага откъсна главата от тялото му! Вдигна кървавата си плячка и отхапа голяма част от нея, но не можах да видя повече. Запълзях назад, но някакъв начин се оттласквах с бастуните и се надявах мляскането на съществото да заглуши шума, който вдигах аз. Добрах се до лодката си, върнах се тук и веднага алармирах. Това е всичко, което мога да кажа. Господарят Ли кимна замислено.

– Кого алармира? – попита той.

– Императорът е прикрепил към домакинството ми специален служител. Болногледач, предполагам, но понякога върши много добра работа.

– И му каза какво си видял?

– Налагаше се – отвърна Небесният господар – Разбира се, той не повярва на нито една моя дума.

– Е, аз ти вярвам – увери го Господарят Ли и намигна. – Не съм казал, че вярвам на всичко, което ми каза, но все пак няма да правя прибързани заключения. Кой знае? През живота си съм попадал на много още по-невероятни неща.

Небесният господар се ухили в отговор, след това се сви и почука с пръст темето си.

– Уморен съм, Као. Уморен! Остава ми толкова малко време,

колкото и мозък, така че, ако искаш още нещо от мен, по-добре е да го получиш още сега.

Господарят Ли се наведе напред.

– Искам – каза той бавно и отчетливо, – да ми дадеш писмена заповед да разследвам тази история и всичко свързано с нея, подписана и подпечатана лично от теб – Небесния господар.

Не след дълго Господарят Ли ме поведе през някакви малки странични врати и коридори, след това през градините и накрая стигнахме до паланкина си. Изглеждаше много потиснат, а би трябвало да е въодушевен, така че го погледнах въпросително.

– Е, Вол, трябва да се простим с надеждата, че ще се сблъскаме със случай, равен по значение на Големия бял кит – каза той.

– Учителю?

– Дълга извинение на мандарините. Те са се опитвали да прикрият всичко и да натикат трупа в гробницата преди разни любопитни особи като мен да започнат да си пъхат носа, поради една много основателна причина, а именно, че най-великият жив светец на света изглежда се е признал за виновен в убийството на Ма Туан Лин – обясни Господарят Ли тъжно.

Глава 3

Господарят Ли се чувстваше уморен, така че веднага след като стигнахме с лодката до остров Хортензия и я завързах на кея, той ме на кара да се наведе, за да може да се качи на гърба ми. Тежи колкото малко дете и малките му стъпала без усилие влизат в джобовете на дрехата ми, а и аз така съм свикнал да го нося, че когато не е на гърба ми, се чувствам като разсъблечен. Поех по пътя, който ми посочи, към вилата на Ма Туан Лин, където според Небесния господар мандаринът беше намерил смъртта си.

От онези дни островът се е променил до неузнаваемост. Навсякъде има нови строежи и едва ли е останал и декар гора. Тогава почти целият беше потънал в дървета и хрусталаци, а край Юю (по-късно повече за това) имаше само няколко астрономически инструмента, построени от великия Чан Хен и не повече от двадесет усамотени вили, в които от време на време търсеха спокойствие по-видните мандарини. Островът беше тих и красив. Когато тръгнах по пътеката между дърветата, не видяхме жива душа. След малко пред нас се ширна тревиста поляна и Господарят Ли нареди да го сваля на земята. Той бръкна в одеждата си, извади меха си с вино и отпи замислено, като изплю утайката върху цветята. Очаквах да увехнат и умрат от алкохолната баня, но не знам защо оцеляха.

– Вол, трябва да те поздравя за самоконтрола – каза той и намигна. Знаеше, че ме е обучил добре. – Хайде да поразгледаме наоколо. Бас хващам, че Небесният господар наистина е видял как таласъмът изяжда главата на Ма Туан Лин, подобрявайки по този начин външния му вид неимоверно, и много ще бъде разочарован, ако се окаже, че не съм прав.

Вече бяхме разбрали, че тялото наистина е било намерено тук и когато тръгнахме напред, видях очертанията на вилата, след това огромната купчина пръст и най-накрая нещо черно, което се движеше на фона на зеленината. Беше облак мухи, който жужеше около някакви лепкави вадички, които ми се стори, че до неотдавна са били червени. Приближихме се и видяхме, че на едно място пръстта съвсем скоро е била разравяна, вероятно от изпъзлялото оттам същество. Освен това, на пътеката недалеч, открих стъпки от сандали. Пръстите се бяха забивали надълбоко и бяха хвърляли назад прахоляк, което би станало, ако някой е тичал с всички сили, за да спаси живота си. Малко по-нататък имаше

следа от огромен крак, може би оставена от таласъма.

– Небесният господар няма причина да измисля птича клетка – измърмори Господарят Ли. – Да се опитаме да я намерим.

Беше сред високата трева до кървавите петна. Мъдрецът я вдигна и подсвирна с уста от възхищение, а дори и аз можех да видя, че изработката ѝ е великолепна и че е много стара. Само че в нея не би могла да бъде държана птица. Пролуките между вертикалните метални пръчки бяха много големи, а между тях имаше хаотично преплетена тел, на която беше нанизано едно единствено мънисто. При известна сръчност то можеше да бъде премествано насам-натам, но Господарят Ли каза, че едва ли само то е било достатъчно, за да изпълнява функцията на примитивно сметало. Вертикалните пръчки бяха украсени с множество всякакви символи – от животни, до астрономически прибори и Господарят Ли поклати глава с недоумение.

– Нямам представа за какво е била използвана – каза той, – но е невероятно стара. Каквото и да се приказва за Ма Туан Лин, не може да се отрече, че имаше дарба да открива ценни предмети. Той беше голям колекционер и твърдеше, че е авторитет в областта, така че не е изключено да намерим отговора сред книгата му.

Господарят Ли завърза клетката за дългия си жълт пояс и се огледа наоколо с ръце на кръста.

– Моят скъп стар приятел и учител е дошъл тук с лодката си, за да се разходи на лунна светлина – каза той бавно и с меланхолични нотки в гласа. – Съдбата е била отредила да пристигне точно навреме, за да види как едно чудовище преследва вечерята си – в случая Ма Туан Лин – и да види как откъсва главата му. Вол, ти чу какво каза Небесният господар. Знаеш, че не можеше да понася Ма. Вътрешно е изпитвал чувство за вина поради това, че никак не се е насърбил от това злоещо убийство и тази вина е повлияла на изтощения му мозък. Започнал е да наслажда образи и в резултат е повярвал на историята, че, забележи, някакъв дребен сбръчкан човек „по-стар от теб, може би и от мен“ е тичал леко като дете. Е, добре. Каква шапка носи Небесният господар? Замислих се.

– Беше бяла, конусовидна, с много остър връх – отговорих след малко.

– Нарича се Шапка на Деветте бури Янг⁴ – каза Господарят Ли сухо. – Направена е така, за да наподобява клон на жерав. Обърна ли внимание на одеждата му?

– Беше таоистка, само дето имаше емблема за първи ранг –

отговорих аз.

– А тя е?

– Жерав.

– Да, наистина. А забеляза ли пръстена, символизиращ сана му?

– Беше с някакъв голям червен камък.

– Това е гранат, наречен Мълния на възмездието – обясни Господарят Ли.

– Охо-о!

– Охо, я! Вол, във въображението си Небесният господар е видял сам себе си като сбръчкан старец, който може да хвърли бастуните и да хукне подобно на малко дете, за да ликвидира копелетата като Ма Туан Лин, да ги изпепелява с Мълнията на възмездието, а след това да се превръща в жерава, изобразен на одеждата му и да полита към луната безнаказано и необезпокояван от нищо. Като в сънищата. Мандарините са се притеснявали, да не би до всичко това да се доберат неподходящи хора, които биха могли да предизвикат невероятен скандал. Но аз и ти не сме неподходящи хора.

– Не сме, учителю – съгласих се аз.

– Все пак ще можем да проведем нещо като разследване – продължи възрастният човек. – Ако не друго, поне разполагам с автентично разрешение, подписано лично от Небесния господар, а с такова нещо никой не може да си прави шеги.

– Да, учителю – отговорих аз, но реших да си замълча. („Това – добавих мислено – е най-голямото дебелоочие на десетилетието.“ Той беше в състояние сам да си направи пропуск, който да му позволи да се разхожда из Императорската съкровищница заедно с четиридесет впряга мулета и осемдесет селяни с лопати и скрипец.)

На местопрестъплението не можахме да открием нищо друго и се запътихме към вилата на Ма Туан Лин. Доста се изненадах, защото видях, че тя е твърде скромна и строга постройка – една голяма стая, зала за къпане и малка, оградена със стена градинка, от която имаше изглед към езерото. Господарят Ли обясни, че на мандарините от ранга на Ма Туан Лин не е позволено да издигат на острова палати. Всички вили бяха еднакви, предназначени за тихо съзерцание и бяха собственост на Императора. Прегледахме книгата и пергаментовите свитъци на Ма,

4. Активният принцип или елемент в китайската дуалистична философия, олицетворяващ мъжките качества светлина и топлина, който се намира в постоянно взаимодействие с противоположния женски принцип Ин, олицетворяващ женските качества тъмнина и студенина, и е неотделим от него.

библиотеката му, но единственото, което открихме, бяха научните му бележки, написани със специален бързопис, който не можех да разчета. Господарят Ли каза, че са като автора си – идиотски боклук. Единственото, което ни интересуваше, беше дали има някаква информация за странната старинна клетка, така че не загубихме много време. Канехме се да излезем, но неочаквано Господарят Ли спря на прага.

– Почти бях забравил – каза той. – Преди петдесет или шестдесет години живях в една от тези вили в продължение на седмица и понеже са напълно еднакви... Той не довърши, обърна се и тръгна обратно към малкия дървен олтар на източната стена.

– ... показаха ми къде да крия бижутата и скъпоценностите си, ако нямам доверие на градинарите. – Господарят Ли протегна ръка, натисна малка дъска и я отмести встрани, после бръкна в отвора.

– Проклет да съм! – извика той, защото когато отново извади ръката си, в нея имаше малък дебел бележник.

Седнахме край масата, за да го прегледа. Дори и Господарят Ли не можа да разбере какво означава написаното в него, защото там имаше само някакви знаци и цифри, вероятно проценти, но никъде не беше отбелязано какво точно означават.

– Сумата непрекъснато расте и изведнъж процентите се удвояват. Мога само да кажа, че ако това са пари, Ма Туан Лин спокойно е можел да си купи имение! на Въглищарския хълм – каза Господарят Ли. След това обърна на последната страница и измъкна нещо.

– Вол! Виж това! – възкликна той щастливо. Беше малък мастилен отпечатък, изобразяващ клетката, взет вероятно от стар каменен релеф. Казвам каменен, а не метален, защото имаше неясни и размазани контури. Въпреки това, без никакво съмнение, изображението беше на същата клетка. Господарят Ли погледна гърба на отпечатъка с надеждата да намери някакъв обяснителен текст, но там имаше само надпис направен с бързописа на Ма Туан Лин. Преведе ми го:

– Осем! Намерих всичките осем! Сега не могат да не ми дадат основния дял и костите ми ще почиват на Върха на Белия дракон!

– Учителю, знаеш ли какво означава това? – попитах аз.

– Не, но е интересно – отговори той. – Върхът на Белия дракон се издига над една много богата долина недалеч от Шенси и Ма Туан Лин винаги е твърдял, че някога там се е намирало имението на предците му. Това е лъжа, разбира се. Струва ми се, че се е надявал да го откупи, а то би струвало невероятно много пари.

Скоро след това се качихме на лодката и се прибрахме в града, без

да се случи нищо особено. Отбихме се в колибата на Господаря Ли колкото да скрием клетката под издигнатата платформа, предпазваща сламениците ни от водата, която се стича по пода при дъжд, след което той ме накара да го занеса във винарната на Едноокия Уонг. (За него съм говорил по-обстойно в други мемоари и тъй като тук въпросната личност не играе никаква по-значителна роля, достатъчно е да кажа, че кръчмата му се намира в квартала на престъпниците до Небесния мост и в нея Господарят Ли винаги може да намери полезни хора, което направи и сега.) Помоли двама фалшификатори бързо да направят копия на отпечатъка, който намерихме във вилата на Ма Туан Лин, и накара една шайка улични хлапета да дадат по едно от тях на всички първокласни крадци, за които успя да се сети.

– Виждаш ли – каза той след това, когато се хранехме на персоналната му маса, – има голяма вероятност, когато Ма е писал на гърба на този отпечатък, да е имал предвид именно клетки, а не нещо друго. Ако е така, значи е намерил осем. Тогава къде са другите седем?

Свих рамене:

– Може би у дома му. Може би в работния му кабинет.

– Вол, имай предвид, че тази клетка е много стара и великолепно изработена. Тя е забележително творение на приложните изкуства и ако Ма Туан Лин притежаваше осем подобни на нея, без съмнение би превърнал факта в повод за множество банкети, на които отново и отново да изтъква безпогрешния си инстинкт и проникателния си школуван интелект, които му дават възможност да открива съкровища там, където по-обикновените хора не успяват. Доколкото знам, такова нещо не е имало, а и да не забравяме как го е казал: „Осем!

Намерих всичките осем! Сега не могат, да не ми дадат основния дял и костите ми ще почиват на Върха на Белия дракон!“

– Сякаш е имал съдружници в някакъв бизнес – казах аз колебливо. – Изглежда клетките са били много ценни за тях, толкова ценни, че се е надявал срещу тях да му отстъпят основния дял.

– Точно така. Изглежда е искал да размени клетките срещу проценти от предприятието. Може би съществуването им е трябвало да бъде запазено в тайна, а може би не. Ако не – продължи мъдрецът, – на Ма Туан Лин и през ум не би му минало да влиза в съдружие с по-низши от него същества. Следователно партньорите те му би трябвало да са мандарини с неговия или с по-висок ранг, а те имат склонност да събират редки предмети и да ги излагат на показ в къщите си, така че посетителите да им завиждат.

От млъчанието му разбрах, че иска да види докъде подобният ми на сито мозък може да развие тази мисъл, така че казах:

– Ако Ма Туан Лин е дал клетките на съдружниците си и те са ги изложили на показ, обирджиите на Пекин не може да не знаят точно къде се намират.

– Браво! – каза Господарят Ли. – Обирджиите непрекъснато разузнават всички богаташки къщи в града с помощта на прислугата. Вероятно няма да успеем да открием всичките седем, но и само една би задоволрила част от любопитството ми, тъй като ще разпитам собственика. Ако не, ще забравим за тях и ще започнем да мислим какъв доклад да представим на Небесния господар.

След около час ни посети някакъв тип с неспокойни очи и интересна плетеница белези от нож на мястото, където някога е бил носът му. След още един час ние бяхме отново в носилката и ни носеха към Въглищарския хълм.

Беше вечер, имаше огромна пълна луна с оранжеви кръгове и Въглищарският хълм тъкмо се събуждаше за живот. Винаги съм се възхищавал от начина, по който богатите правят така, че хората да ги виждат как се виждат с хора, които вече са били видени да се виждат с хора, с които си струва хората да видят, че се виждаш, ако това е правилният начин да се изразя. Най-напред отблясъкът на приближаващата светлина, после ритмичното: „хут-чу, хут-чу, ху'т-чу“ след това се появява вестителят, предвождащ армия тичащи младежи с факли. После нова светлина и нов напев: „ми-чи, ми-чи, ми-чи“ обявяват пристигането на друга група бягащи в тръс слуги, облечени като царски особи и с ярко оцветени книжни фенери в ръце, които са заобиколили аристократичните паланкини или колесници. „Ий-ча, ий-ча, ий-ча“ припяват евнусите в жълти роби, които ситнят край господарския паланкин и носят кадилници с димящи благовония, а ако имате късмет, можете да зърнете блясък на изумруд или тюркоаз, искрящи бижута или сияйни нефрити, съшита със златни нишки коприна или сърмени бродерии, ален лакиран нокът или копнеещ поглед на замечтани очи. След това гръмват фанфарите – „та-та-таааа, та-та-таааа!“ и вестоносците, наперени като пауни, пристъпват гордо напред към парадния вход, откъдето отговарят други фанфари – „Тум-тийийй, тум-тийийй“, и сякаш запалени от магия блясват светлини – стотици книжни фенери, окачени по дърветата, по чиито клони, през зимата се зашиват изкуствени листа. Оркестърът, поставен на специален подиум, засвирва приветствен химн и пред вестителите се втурват танцьори, стадо розови гъски започва да съска и грачи, а величествените

лакеи не разстилат жълт пясък, за да се отпечатат височайшите стъпки на знатните гости, о, не, пътеката към вратата е от истинско злато!

Имам братовчед, който работи на Въглищарския хълм. Той е професионалист и е горд с вещината и умението, с които упражнява занаята си. Облича се в черни дрехи и намазва лицето и ръцете си със сажди, за да не се вижда през нощта. След това взема една остра игла – много по-дълга от обикновена кука за плетене – и се вмъква в курника, където живеят гъските. Точно в определения момент, когато пристигат гостите, започва да бодне птиците отзад. Съскането и крякането на гъските се счита за добро предзнаменование и цялата работа е точно когато богатите хора слизат и докосват с крак презряната земя, да ги посрещнеш с гъши хор. Братовчед ми се справя много добре. Веднъж го попитах дали не би разширил дейността си, като включи в нея и боядисването на птиците в розово (също добро предзнаменование), но той побесня. Бил квалифициран Бодач на птичи задници, а невзрачните Бояджии на птици не можели и да мечтаят за социалното му положение. Освен това те били обединени в наследствени гилдии и не можело да упражняваш занаята им, ако не Произхождаш от съответното семейство.

Алеята, по която зави нашият паланкин, не беше осветена като за гости, но осведомителят ни беше сигурен, че домакинът си е у дома. Господарят Ли си придаде възможно най-голямата неоконфуцианска величественост и като пропъждаше презрително низшите слуги, намери майордома. Само едно зърване на заповедта, подписана от Небесния господар, беше напълно достатъчно, за да накара този приятел да хукне с поклони и угоднически усмивки нагоре по стълбите при господаря си. Очаквахме го в една много елегантна зала, в която бяха изложени множество старинни предмети, но Господарят Ли не се впечатли ни най-малко.

– Девет десети от тях – каза той презрително В са дълнопробни фалшификати, а останалите, които не са, нямат никаква стойност. Единственото изключение, е онзи капкомер жаба, направен от най-ранния образец порцелан, наречен „Небесно сияние на красавица“, който някога съм виждал.

Тези приспособления представляват малки порцеланови жаби с резервоар за течност и вграден капкомер. Използват се за навлажняване на мастиления камък с точното количество мастило за постигане на най-добрия щрих. Господарят Ли има много хубава колекция от тях. Когато се наведе и отвори капачето на тока на левия си сандал, аз пребледнях.

– Учителю... ах, достойни учителю, не смяташ ли, че няма да е

разумно, ако... ох!

Той се приближи с шперцовете си и само след миг в салонния бюфет имаше една жаба капкомер по-малко. Споменавам това само за да обясня защо когато чухме писъците, вече бях разстроен. Те бяха пронизителни, сякаш душеха някого, и без съмнение идеха от вътрешността на къщата. Аз машинално приклекнах, за да може старецът да се качи на гърба ми.

– Бързо! – извиках аз. – Бързо!

Веднага щом почувствах теглото му, хукнах с всички сили през вестибула и входната врата и едва в средата на двора усетих, че Господарят Ли ме удря бясно по главата и раменете и крещи:

– Идиот! Веднага спри!

Подхлъзнах се и спрях, а той се изви върху гърба ми и изкривеният му, кокалест пръст профуча покрай ухото ми и посочи към къщата.

– Натам!

Едва тогава осъзнах, че е трябвало да бягам към виковете, а не от тях, но в края на краищата се оказа, че първоначалният ми страх, подтикнал ме да хукна навън, е бил за добро. Господарят Ли посочи към горния етаж. Зад една прозрачна завеса се виждаше силует на човек, който явно се бие с някого. Отбелязах си мислено мястото и се втурнах отново вътре и нагоре по стълбите.

Писъците надаваше майордомът, но не мисля, че си даваше сметка колко шум вдига. Стоеше като вкаменен пред една отворена врата на втория етаж, очите му бяха изцъклени от ужас, а устата му непрекъснато се отваряше и затваряше. Избутах го встрани. Господарят Ли се спусна от гърба ми и отчетливо чух остроото изщракване на пружината в десния му ръкав, която измъкна ножа за мятане от канията и го изпрати в ръката му. Аз се хвърлих в стаята светкавично, приклекнах, паднах на пода и се претърколих, след това скочих на крака, готов да посрещна всякакво нападение. Такова не последва. Застанах като майордома – вкаменен, с глупаво зяпнала уста – и понеже зад себе си не долових никакво движение, реших, че и Господарят Ли се намира в същото положение. Гледката пред очите ми беше доста сложна за разбиране и затова не можеше да се възприеме веднага.

На преден план, тоест в средата на елегантната стая, стоеше човек със старомодна пелерина, чиято качулка покриваше главата му. С каменно чукче той удряше ритмично най-древния музикален инструмент – комплект звънтящи камъни. Беше застанал на един крак, защото имаше само толкова – един-единствен крак, излизащ от средата на тялото

му. Пред него, в такт с музиката, танцуваше изящно облечен мандарин, но това беше танц на смъртта.

Одеждата му се вееше бясно във всички посоки, а той подскачаше и се носеше по пода, гърчеше се и се мятеше като обзет от маниакална енергия, вдигаше крака високо над главата си и ги забиваше в пода, сякаш искаше да го пробие. Погледът му беше напълно безумен. Мандаринът беше побъркан от болка и сигурно щеше да вие, ако можеше да си поеме дъх. Ужасих се, когато видях, че от покритите му с коприна бедра стърчат остри натрошени кости и че от коленете му се стича кръв. Беше танцувал докато и двата му крака се счупят и продължаваше да танцува, въпреки че и от устата му потече кръв. Разбрах, че вътрешностите му са станали на каша от друсането. Започна да подскача още по-високо и да удря по пода с крака още по-силно, а монотонната музика не преставаше. Острите кости се показаха още повече, от устата му вече потече кървава ляна и най-накрая искрата на безумната агония изчезна от очите му.

Еднокракото същество продължи да удря по камъните, а трупът продължи да танцува. Мандаринът беше мъртъв. Бях толкова сигурен в това, колкото бях сигурен, че аз съм жив, но въпреки всичко продължаваше да се мятат като парцалена кукла из стаята, с безжизнено подскачаща на раменете му глава, с отпуснати ръце и крака, чиито движения вече никой не направляваше и които се огъваха във всички посоки, включително и натам, накъдето не би трябвало. Кръвта от отворената уста пръскаше стаята с малки червени капчици.

И това, казвам ви, беше само предният план. Едновременно с него мозъкът ми се мъчеше да асимилира и това, което ставаше отзад, но беше много трудно, защото когато човек види едновременно няколко чудати неща, изглежда те се неутрализират помежду си. Всичко ми изглеждаше размазано и аз разтърсих силно глава – първото движение, което успях да направя. След това реших, че виждам още едно неземно същество. Беше човек, но с лице на ужасяваща маймуна, със сребристо-сиво чело, ален нос, светлосини бузи и жълта брада. Не знам как, но с костите си чувствах, че това не е карнавален костюм. Всичко беше истинско. Човекът маймуна оголи големите си бели зъби – нещо средно между гримаса и усмивка – огледа Господаря Ли и мен, после с един скок отиде до стената и изхвърча през прозореца. Падна долу и изчезна в нощта, но успях да забележа, че носи нещо в ръцете си.

Носеше съвсем същата клетка, като тази, която имаше Господарят Ли.

Той беше застанал до мен и изведнъж отново насочи поглед към средата на стаята. Звънът на камъните престана и танцуващият труп се свлече на пода – сякаш беше марионетка, на която някой преряза конците. Еднокракото същество стоеше неподвижно.

– Внимателно, Вол!

Като че ли имаше нужда да ми казва! Пристъпих напред предпазливо, като грабнах в ръка тежка бронзова статуетка, а Господарят Ли с рязко движение вдигна ножа край ухото си, готов да го запрати. Свирачът на камъни не помръдна. Оттам, където бях, го виждах точно отпред и ми се стори, че някъде в тъмнината на отвора в качулката виждам блясък на едно-единствено око, разположено в средата на челото.

Изведнъж избухна бяла светлина, която ме заслепи. Изохках и отстъпих назад, прикривайки очи с ръка. Постепенно оранжевият блясък и черните петна пред погледа ми се разсеяха и аз се огледах отново. Същото направи и Господарят Ли, след като разтри очите си. Нямахме никакъв еднокрак свирач. Нямахме го в стаята, нямахме го и в коридора пред вратата, а вятърът развяваше пердето на прозореца. Погледнахме навън към звездното небе и видяхме един голям бял жерав да пресича лунния диск.

Глава 4

– Е, Као, откри ли нещо интересно – попита Небесният господар.

– „Интересно“ е меко казано – отговори Господарят Ли. – Най-напред, още един мандарин... предполагам, че познаваш, или по-скоро познаваше Мао Оу-кси?

– Отвратителен човек. Третият но алчност в Империята – отговори Небесният господар с искрено отвращение.

– Тогава четвъртият по алчност ще се заинтересува, защото току-що беше повишен – каза Господарят Ли. – Мао се сбогува с червената земна пръст снощи, при това по доста драматичен начин. По някаква случайност Вол и аз бяхме там, а съществото, което го уби, след това изчезна с ослепителен блясък. После видяхме един бял жерав да прекосява лунния диск.

Небесният господар замря с чаша във въздуха. За миг погледът му стана твърд и проникателен и в него съзрях интелигентността и увереността на отминалите дни, когато са го считали за най-умния човек на Империята.

– Колко навременно – каза той сухо. – А нямаше ли в клюна си табелка с надпис: „Спасете Небесния господар от лудницата на майка Менг“?

Господарят Ли отметна глава назад и се засмя.

– Ако искаш вярвай – каза той, – но това наистина се случи. Веднага след като огледахме наоколо и не намерихме нищо интересно, повикахме магистрата, за да поеме нещата в свои ръце, а още като отвориха портите рано в зори, влязохме в Забранения град и прогонихме стражите от ковчега на покойния Ма Гуан Лин, за да го отворим. Кажи му, Вол.

Светналите очи на светеца се насочиха към мен и аз преглътнах нервно.

– Ваше достопочтено височество, трупът, разбира се, лежеше по гръб, но аз успях да го изправа...

– Трябва да ти е било ужасно трудно – забеляза Небесният господар с неподправена загриженост в гласа.

– Да, наистина – съгласих се аз. – Тялото беше покрито с драконов мозък (борнейски камфор), от който едва не се задуших. После го изгребах, но пък започна да ме души вонята на труп. Беше без глава и

изглеждаше ужасно... – И сега започнах да се задушавам, само при спомена. – Беше се вдървил като ствол на дърво и едва не получих херния докато го вдигна.

– Гнусна бъчва лой, нали? – каза съчувствено Небесният господар.

– Не се е лишавал от ориза си – отговорих аз дипломатично. – Господарят Ли ме накара да го подпра в изправено положение, за да можем да огледаме гърба му.

– Е, и?

– Ваше достопочтено височество! Беше точно така, както ни го описахте! – казах аз развълнувано. – Дупката, през която е влязло огненото кълбо, беше много малка и се губеше в гънките на одеждата му, но Господарят Ли я разкъса заедно с кожата и отдолу зейна огромна яма! Всичките му вътрешни органи бяха напълно изпечени!

Светецът отпи от чая си, облегна се назад и разтри очите си с ръце.

– Колко странно – каза той. – Као, тъкмо бях открил кое е предизвикало халюцинациите ми, а ти ми казваш, че не съм имал халюцинации.

Той се наведе напред. Погледът му беше ясен и проникателен.

– Ще ви покажа кое е дало тласък на старческото ми въображение, но най-напред ме интересува нещо не по-малко важно. Спомена, че Мао Оу-кси е умрял драматично. Имаше ли чудовище?

– Да.

Господарят Ли му разказа просто и ясно какво бяхме видели и докато говореше, в очите на светеца забелязах учудване и недоумение.

– Да, Као, още в началото реших, че този случай е само за теб, но не съм си давал сметка колко съм бил прав – каза Небесният господар. – Преди да ти разкажа каквото знам, имаш ли какво да добавиш?

– Да, наистина – отговори Господарят Ли. – Да започнем с това.

Той извади птичата клетка от гънките на одеждата си и я постави на масата.

– Хубава е и прилича на онази, която носеше Ма. Каква е всъщност? – попита Небесният господар.

– Проклятие! Надявах се ти да ми кажеш, щом я разгледаш отблизо – каза Господарят Ли. – Това наистина е клетката, която си видял и я намерихме точно там, където ни каза, че е била. Интересното е, че Ма Туан Лин е направил отпечатък на стар каменен релеф, изобразяващ клетка като тази. На гърба на отпечатъка е написал нещо, от което може да се съди, че е намерил още осем подобни клетки. Може да се направи правдоподобното заключение, че ги е дал на съдружниците си в някакъв

бизнес. Едната открихме у Мао Оу-хси, заради което и отидохме у тях. След убийството клетката беше открадната от друго чудовище. То представляваше човек, наподобяващ маймуна, като онази в дворцовата менажерия, с която толкова се гордее Императорът – сребърно сива козина на челото, светлосини бузи, червен нос и жълта брада. Очите бяха дълбоки и засенчени, а погледът – високоинтелигентен.

Небесният господар кимна:

– Мандрил, ако изключим интелигентността. Защо казваш „човек, наподобяващ маймуна“?

Господарят Ли сви рамене.

– Доколкото мога да кажа, тялото беше като на среден на ръст, но много силен акробат. Освен това движенията и погледът бяха човешки.

Светецът кимна и каза:

– Това същество не ми говори нищо. Казваш, че е отмъкнало клетката на Мао? И пак имаше жерав?

– Преди да успеем да направим каквото и да било, съществото изскочи през прозореца. Щом стана дума за чудовища, трябва да ти кажа, че таласъмът, който обезглави Ма Туан Лин, е мъртъв и нямам никаква представа каква е връзката му с останалото. Опитвам се да разбера кои са собствениците на другите клетки и докато не си изясня защо чудовищата искат да пъ вземат, не мога да кажа нищо определено.

Господарят Ли се облегна назад, а Небесният господар се наведе напред, за да измъкне сноп листа от полираната кутия на масата пред него.

– Не мога да ти кажа защо тези клетки представляват ценност за тях, но мога да ти дам материал за размисъл на тема чудовища – каза той. – Когато бях млад студент, много преди ти да се родиш, ако щеш вярвай, преживях нормалния за младостта период на увлечение по древния шаманизъм. Това е шаманизмът на населението, първоначално живяло по земите на днешен Китай. Разбира се, този шаманизъм е бил практикуван от жреци, чиито вярвания и ритуали до голяма степен са в основата на нашите собствени. Тогава много често попадах на влудяващо мъгляви сведения за малка група шамани, които изглежда са били по-велики от всички останали – супер шамани, ако щеш – тайнствени и недостижими. Към тях са се обръщали само в краен случай. Досега не съм успял да го докажа, Као, но ми се струва, че тайнствените закачуленни фигури, изобразени по стените на Ию, са именно те.

– Така ли? – Господарят Ли изглеждаше много) заинтригуван. – Има ли конкретна причина да мислиш така?

– Има една конкретна и една неконкретна причина. Неконкретната е, че за тях се знае, че винаги са били мълчаливи, винаги са изпълнявали тайнствени ритуали с тайнствени предмети, които хората не са били в състояние да разберат. Ако щеш и самата атмосфера в Ию ме кара да мисля същото, а освен това изглежда, че шаманите и Ию са от един и същи период. Конкретната причина е, че са били осем, както осемте фигури в Ию. Наричали са ги „Па ненг чих шиш“.

– Осем ловки мъже – каза Господарят Ли замислено. – Може би освен магьосничество са упражнявали и алхимия, инженерство или астрономия.

– Небесният господар сви рамене.

– Никъде не се споменава с какво точно са се занимавали и се съмнявам, че някой знае. Но навремето попаднах на един извънредно интересен фрагмент, отнасящ се за тях. Тогава го сметнах за примитивен мит, но ми се строи достатъчно интересен, за да го отбележа в записките си.

Светецът взе листата, погледна ги и поклати учудено глава.

– Беше толкова отдавна – продължи той, – че всичко това беше напълно излетяло от мозъка, който ми е останал. Е, когато тръгна за остров Хортензия, поне си спомних, че имам добър архив. Говори се, че преди много, много години, осемте ловки мъже са прибегнали до помощта на осем не много значителни божества демони – братя, макар и много различни на външен вид. Вече не се знае за какво са ги използвали, но има кратко описание за всеки от тях. Ето сега ще разбереш защо си мислех, че съм имал халюцинации.

Той бутна един лист към Господаря Ли. Беше стар и пожълтял, но всичко на него се виждаше ясно и дъхът ми спря. Преди много години, като млад учен, Небесният господар беше скицирал един дребен старец с огнена топка в ръка, а отдолу беше написал: „Трето божество демон, Пи-фанг. Убива с помощта на нещо като малка комета“.

Господарят Ли подсвирна пронизително.

– Спести си подсвиркванията за после – каза Небесният господар с усмивка и му подаде още един лист. Този път аз направо хлъцнах и след това се изчервих, защото Небесният господар ми смигна.

Пред очите ни имаше рисунка на еднокрако същество, което свиреше на нещо, подобно на звънящи камъни, а отдолу беше написано с равен почерк: „Пето божество демон, Куй, Учителят по танци. Убива, като кара жертвите си да танцуват до смърт“.

Очите на Господаря Ли светеха. Грабна мастило, камък, четка и

малко хартия и веднага се залови да прерисува скиците и да препише кратките бележки под тях. Всяко от осемте същества беше много чудато и можеше да убива по специален начин, само че не много хора наведнъж като съвременните арбалети и експлодиращите заряди от огнено вещество. Все пак трябваше да призная, че тези особености правеха насилствената смърт, причинявана от демоните, да изглежда много реална и ужасяваща – все едно да си представяш как някакви ръце те душат, което въобще не може да се сравнява например с мисълта за смърт, причинена от напосоки изстреляна стрела на бойното поле.

– Казах, че са били осем и че са били братя, но в един по-късен запис, прекалено незначителен, за да води до нещо съществено, анонимен автор отбелязва, че е имало и девето дете – момче – каза Небесният господар.

– Възможно ли е лицето му да е приличало на лицето на боядисана маймуна? – попита Господарят Ли.

Небесният господар се усмихна:

– Никакъв шанс, Као. Казах ти, че е било момче. Човешко същество. От това може да се съди, че поне единият им родител е бил обикновен смъртен, а другият – от божествен произход. Момчето било извънредно красиво. – Светецът сви рамене. – Ето защо навремето не се хванах на историята с деветото дете. Напомня хиляди детски приказки.

– Ако не и милиони – промърмори Господарят Ли.

Погледнах скицата, която рисуваше в моменти. Беше четвъртият демон – огромна змия, но много особена. Едната ѝ част беше ужасяваща – две човешки глави с остри животински зъби – а другата – силно змийско тяло. Беше с две глупави шапчици и жакет, който изглежда не ѝ беше по мярка и някак си изглеждаше самотна и тъжна. Отдолу Небесният господар беше написал: „Змията Уей е видяла и величие, и печал. Не може да търпи шума и когато край нея премине каруца, тя надига глава и съска“.

Изглежда Небесният господар отгатна мислите ми, защото каза:

– Знаем, Вол. У тези същества освен ужаса има и нещо тъжно. За нас те са много древни, но вероятно са били сред последните божества, почитани от старите жители, а божествата на една умираща раса, дори и незначителни, винаги са патетични. Някой път трябва да попиташ Тао Ли за това.

Господарят Ли свърши. Той сгъна внимателно рисунките, сложи ги в пояса при парите си и взе клетката.

– Казах ти всичко, което знам – каза той. – Ти имаш ли да ми

кажеш още нещо?

– И да съм имал, забравил съм го – отговори Небесният господар. – Какво смяташ да правиш сега?

– С Вол ще отдадем необходимата почит на Осемте ловки мъже. Тоест, ще се върнем на остров Хортензия и ще му покажа Ию. След това... е имам една хипотеза, която си струва да се провери. Ще ти се обадя веднага щом науча нещо, за което си струва да се разговаря.

Усилието да поддържа разума си бистър беше много изтощително за Небесния господар. Той едва успя да ни махне с ръка и да ни намигне, когато излязохме с поклони заднишком, но Господарят Ли беше изпълнен с енергия повече от всякога.

– Ха! – възкликна той, когато отново излязохме на слънце. – Какви невероятни разкрития! За изчезването на големия Бял кит си вземам думите назад. Какъв предрекох, че ще бъде този случай?

Аз се замислих.

– Муцуната му гледа към звездите, вълните от опашката му люлеят островите в океана и той се приближава към нас през свещените морета с неизбежността на айсберг.

– Прекалено метафорично, но иначе не е лошо – каза Господарят Ли.

Глава 5

Отбихме се в колибата на Господаря Ли и се преоблякохме в удобни дрехи. Скрихме клетката под сламениците, а аз сварих малко ориз и излязох навън, за да намеря търговец, от когото да купя силния ферментирал рибен сос, който и двамата обичахме. Не бяхме спали повече от тридесет часа, но пък бяхме толкова възбудени от предстоящото разследване, че и през ум не ни мина да лягаме. Скоро след това отново се качихме на лодката и аз загребах към остров Хортензия.

Никога не бях виждал Юю. Остров Хортензия е територия на мандарините, така че посещението, за което вече разказах, беше първото за мен. Както и да е, преди да опиша какво представлява Юю, трябва да дам някои обяснения.

Историята на Китай е съпроводена от толкова много Големи наводнения, че учените просто не знаят как да се справят с тях. Едно такова наводнение, станало преди две хиляди години, Оставило пекинската равнина покрита с десетметров слой тиня и кал. Селището, което покъсно щяло да стане Пекин, било изградено на няколко етапа върху втвърдената кора, но гадателите решили, че в процеса е обърнато прекалено много внимание на мъжките влияния – янг – и твърде малко на женските – ин – и че този дисбаланс трябва да се коригира. Ин може да се подсили най-бързо, като се използва вода и така били създадени Северното, Централното и Южното езеро, които били изкопани в засъхналата тиня и напълнени чрез канали от реките Хун и Ша. (Всъщност наричат тези езера „морета“, но това може да доведе до объркване, затова на тези страници те ще бъдат наричани „езера“.) Изкопаната от коритата им пръст била струпана на огромна купчина и трамбована, така че се получил Въглищарският хълм – най-скъпата купчина кал в света. Когато копаели коритото на Северното езеро, се натъкнали на един скален масив, който бил оставен непокътнат. След време той бил покрит с пръст и засаден с хубави синьо-розови цъфтящи храсти, внесени от Брега на канибалите (Япония). Така се родил остров Хортензия.

Един ден, когато водата достигнала определено ниво, се случило нещо необикновено. Изведнъж откъм Северното езеро се разнесъл силен звук – омайно красив, но без определена мелодия или музикална форма. Сякаш го издавал огромен рог, само че имал нисък и дрезгав основен тон и се колебаел между хуаиг-чунг и ийнг-чунг – ниската и

високата нота на нетемперираната хроматична гама. Неземният звук продължил само около минута. След това спрял и бил чул отново едва след шест месеца, когато развълнуваните учени обявили, че се появява точно в момента на зимното и лятното слънцестоене.

Явлението било проучено и се установило, че произлиза от една пещера на остров Хортензия – пукнатината се показвала над водата откъм югоизточния край, точно срещу града. В нея нямало нищо забележително, освен древните стенни релефи и рисунки, но един брилянтен млад учен музиколог обявил, че всъщност тя е музикален инструмент, създаден от древните жители, за да отбелязва слънцестоенето, макар че не можел да каже защо им е било нужно подобно нещо. Една дупка на пода на пещерата водела още стотина метра надолу в твърдата скала към недостъпна кухня, за която музикологът смятал, че е нещо като резонатор. Когато водата достигнала определено ниво, а температурата, влажността, може би дори и силата на слънчевите лъчи – нужните стойности, се създавало налягане, което всмуквало големи количества въздух. Той преминавал през сложна плетеница от тръби и кухни, които първоначално били смятани за естествени, но в следствие по стените им били установени следи от кирки и длета. След това излизал през горната част на пещерата.

„С две думи, отворите непосредствено над езерото са нещо като мундшущи, през които се вкарва въздух, вътрешната кухня е нещо като въздушна камера, а отворите на покрива са нещо като органични тръби. Това е особен орган, който функционира чрез всмукване, а не чрез изтласкване на въздух“ – казал музикологът, но никой не му обърнал внимание, така че той се оттеглил и създал миниатюрен модел на пещерата, от което спечелил достатъчно пари, за да си купи имение и благородническа титла.

(Неговият орган – шенг – оттогава е стандартен оркестров инструмент. Свиренето на него се отразява зле на белите дробове, защото работи чрез вдишване, а не чрез издишване, така че се е създала напълно погрешната представа, че никой майстор на шенг не може да надживее четиридесетте. Музикантът може да спечели бурни аплодисменти и да накара младите дами да хвърлят по него букети, а често да се хвърлят и те самите, просто като спре на време на изпълнението, за да се изкашля и изтрие устни с носна кърпа, напоена с кървавочервена боя. Това продължава докато на останалите оркестранти не им дойде до гуша и не се нахвърлят върху копелето с ритници, юмруци, нокти и зъби.)

Пещерата станала известна като Йю – най-напред неофициално, а

по-късно и официално, защото Юю е името на легендарния император, за когото се говори, че е изобретил всички музикални инструменти, които не е изобретил Фу-хси. Пещерата продължавала да отмерва слънцестоенето с невероятна точност, но тъй като никой не знаел какъв е смисълът от това, явлението отдавна се е вписало в специфичната атмосфера на Пекин подобно на сладко-киселите извори, керемиденочервения прахоляк, жълтия пясък, носен от ветровете, и мандаринския диалект. Точно така стояха нещата, когато завързах лодката за кея в сянката на скалата, в която беше прословутата пещера. Издигаше се над нас подобно на гигантска ръка, стърчаща от водата. Господарят Ли тръгна по виещата се между гъстите шубраци пътека, която водеше към входа. На едно място спря и разтвори листака, а аз отскочих назад и извиках от удивление.

– Поразително, нали?

– Мисля, че е зловещо! – отговорих аз, когато престанах да преглъщам.

Това беше само една стара каменна статуя, но в първия момент, когато светлината я обля, ми се стори като жива. Представляваше получовек, полугушер, приклепнал и съскащ. От отворената уста се показваше наъбнено каменно парче – остатък от счупения език. Лицето беше изкривено от гняв и излъчваше омраза толкова естествено, колкото аз излъчвах миризма на ферментирал рибешки сос. Докато се изкачвахме, старецът продължи да ми показва гротескни статуи, общо десет на брой, и дори и най-човешката от тях беше неимоверно отвратителна.

– Вол, странно е, но има почитатели на изкуството, които ги считат за много красиви – каза Господарят Ли. – Не можем да определим дали създателите им са ги смятали за грозни или за красиви, но всъщност това няма никакво значение. Това са изображения на второстепенни божества демони и освен ако заедно с Небесния господар не сме попаднали в плен на изумителни илюзии, можем да кажем, че сме видели найвече създания от същата порода.

Помислих си за еднокракия музикант, за крадеца на клетки с маймунското лице и за дребния човек, хвърлящ огън, да не споменавам онова низше същество – таласъма.

– Учителю – попитах аз, – възможно ли е тези създания наистина да са красиви?

– Красиви и ужасни – отговори той. – Нашите далечни предци са нахлули в тези земи и са унищожили един народ и една култура, като са заимствали и пригодили за собствените си нужди това, което им се е

сторило интересно. Теолозите ще ти обяснят, че по онова време на Небето също е имало инвазия. Старите богове безмилостно са били свалени и местата им са заемали нови. Най-опасните и най-силните от тях са били омилостивявани с подаръци, титли и почетни места в пантеона.

Не притежавах нито нужния опит, нито нужните познания, за да чувствам възбудата, която правеше Господаря Ли да изглежда с четиридесет години по-млад, но все пак нещо от настроението му се предаде и на мен.

– Вол, тук на остров Хортензия и на няколко други отдалечени места последните велики художници на загиващата раса са хванали длетата си за последен път. Можем да приемем, че са умирали от глад, защото гладът е бил главното оръжие на предците ни – каза Господарят Ли тъжно. – Също така можем да приемем, че са били полупобъркани, защото са отдали последна почит на боговете си, изобразявайки ги в пози на предсмъртна агония. Пред очите ти е един уникален) автопортрет на загиваща раса, почти заличена от лице-! то на земята. Но нима не виждаш какви чудни неща преживяваме в момента? Някои от старите богове са оцелели и сега се събуждат! Размърдват се след толкова време, прозяват се и се протягат, а ние с теб сме в центъра на всичко това! Вол, чувствам се като малко момче, което се е ядосвало, че е родено твърде късно, за да види с очите си ерата на гигантите, но един ден чува хъркане, което разтърсва небето и невероятно земетресение разрушава къщата му, след което то открива, че долината, в която се намира селото му, ужасно прилича на огромен път.

Сгърчените от болка каменни идоли – не мога да не призная това – въздействаха на наблюдателя много силно, но все пак консервативният ми селски вкус си има някакви граници. Посочих напред към една пролука в шубраците.

– Учителю, погледни това – казах аз.

Над листата се показваше една ужасяваща глава. Сякаш някой скулптор я беше направил от мека глина и веднага след това жестоко беше забил пръстите си в лицето ѝ, за да я смачка.

– Не може ли да се допусне, че наред с боговете, са били изобразени и някои зли същества? – попитах аз. – Да ме убият, не мога да видя никаква красота в това нещо.

Ужасната глава се втрени в мен. След това устата ѝ се отвори и се разнесе ясен баритон:

– Трябва да знаеш, момчето ми, че цели армии прекрасни дами са се възхищавали от това лице.

– Хък! – излезе от гърлото ми (или нещо подобно) и отскочих назад в един трънак.

– Ха! – възкликна Господарят Ли, на когото всичко това изглежда много допаднаше.

Ако не полудявах, бях сигурен, че в очите на гротескното лице проблесна весело пламъче. Храсталаците се разтвориха и на пътеката застана добре сложен мъж на средна възраст. След това той направи един извънредно изящен жест, който изразяваше нещо като престорено безразличие, и добави:

– Разбира се, това беше преди Богът на красотата да полудее от завист, така че ще простя безочиюето ти.

За първи път видях усмивката му, която отсега нататък щях да виждам често – беше топла и лъчезарна като изгряващото слънце и беше придружена от поклон толкова изтънчен, че никоя оперна звезда не би могла да го повтори.

– Ваш покорен слуга Йен Ших, чиято незначителна професия е да движи марионетки върху сцена. Имам честта да разпозная и поздравя легендарния Као Ли, най-великия сред търсачите на истината в цял Китай.

След това се обърна към мен.

– Предполагам, че ти си Вол Номер Десет. Наистина няма защо да се чувстваш толкова притеснен, колкото изглеждаш в момента. – Този чуден човек ми намигна и веднъж завинаги ме освободи от чувството за вина. – Онзи ден казах на дъщеря си, че когато умра, може да си спести разноските за погребение, като изправи трупа ми до тези статуи. Никой няма да забележи разликата.

Богът на красотата наистина трябва да се е разкъсвал от завист. Това, което бях взел за художествен израз на страданието, всъщност се оказаха поражения, нанесени от едрата шарка, и едва ли някога бях виждал по-обезобразено човешко лице. Беше истинско чудо, че е запазил зрението си, а що се отнася до занаята му, кой не беше чувал за Йен Ших – най-големия от всички кукловоди?

Поклонът на Господаря Ли не беше така изящен, но все пак беше доста добър.

– Удоволствието е мое, защото за Йен Ших се говори, че е кукловод на боговете, само временно напуснал Небето. Дъщеря му също си е спечелила завистта на обикновените смъртни.

Господарят Ли изостави изкуствения официален тон и премина на народно просторечие:

– Гледал съм изпълненията ти три или четири пъти. Ако станеш по-добър, отколкото си, може да те обвинят в магьосничество, а като заговорихме за това, чувал съм, че дъщеря ти е несравнима в него.

– Не, не е вещица – поясни ми Господарят Ли и се засмя. – Тя е жена шаман, шаманка, и е специалистка по старинните ритуали. За нея можеш да чуеш само добри неща.

Той отново се обърни към кукловода и добави с небрежен тон:

– Вол никога не е виждал Ию и ще го заведе да надзърне вътре.

Това беше изтънчен начин да поискаш информация, без изрично да настояваш да ти я дадат. Йен Ших беше известен и уважаван човек, но социалният му статус беше възможно най-ниският. Той нямаше никакво право (дори по-малко и от мен, ако не придружавах Господаря Ли), да се разхожда по остров Хортензия – това беше територия на аристократите. Но Господарят Ли не поиска от него да обясни присъствието си. Реши да го направи доброволно:

– Често идвам тук преди сезонните жертвоприношения. Целта ми е да открадна нещо – каза той с безразличие. – Многократно съм молил за позволение да си го купя, но неизменно съм получавал отказ. За мен ще е чест, да имам свидетели на престъплението.

– За нас също ще бъде чест – отговори Господарят Ли изискано.

И така, нагоре по пътеката продължихме трима. Господарят Лис удоволствие предостави водачеството на Йен Ших, който умело си пробиваше път в трънаците докато не стигнахме до една скала, в която се чернееше входът на естествена пещера. Отпред имаше кош с наръч факли и с Йен Ших запалихме по една. След, това прекрачихме в гърлото на пещерата и се озовахме във вътрешността на прочутата Ию.

Наистина не знам какво очаквах да видя там. Знаем само, че се почувствах разочарован. На практика нямаше нищо за гледане. Това беше една най-обикновена пещера със загладени от водата стени. В средата на пода имаше малък кръгъл отвор, а множество комини по тавана водеха нагоре и навън. Дори древният олтар представляваше един най-обикновен камък, почернял от огънове, горели преди хиляди години, и трябва да призная, че съвременните неща ме заинтригуваха много повече от древните. Това бяха няколко сандъка с церемониални материали, свързани с честването на новата луна, защото Ию по традиция се използва за такива цели. Йен Ших отиде до един от сандъците, вдигна капака му и се усмихна при вида на съдържанието му.

– Нима някой крадец би могъл да устои! – възкликна той.

Аз погледнах в сандъка.

– Глина?

– Много специална глина – отговори кукловодът. – Добиват я от коритото на една река недалеч от Кантон. Смесва се с благовония и след това от нея се правят ухаещи фигурки на жертвени животни. Опитвам се безуспешно да си купя, защото е идеална за моделиране на кукли, преди да ги направя в окончателния им вид.

Видях със страхопочитание как ловките му пръсти откъснаха парче глина и започнаха да го мачкат. Появи се чудесно засмяно лице на жена, а после, само с едно докосване, то се превърна в лице на плачещ старец.

– Нямам нужда от големи количества, но като изсъхне тази глина става чуплива и се налага да идвам дотук по няколко пъти на година, за да крада още – обясни Йен Ших спокойно, след което взе една топка глина, уви я внимателно в парче пергамент и я завърза за кръста си под туниката.

– Ще проверя дали не мога да ти издействам официално разрешение – каза Господарят Ли и сменни темата. – Хайде да покажем на Вол релефите. Един наш приятел има интересна хипотеза относно това чии изображения са те, макар и да не е наясно с какво точно са се занимавали първообразите.

Йен Ших отново ни поведе с факлата си и, да си кажа честно, отново бях разочарован. Прочутият фриз се намиреше в един страничен коридор, който се стесняваше и завършваше с дупка, която гледаше към езерото. В началото не видях нищо. Едва когато Господарят Ли ме накара да приближа факлата към стената, успях да различа фигурите, при това с мъка.

Представляваха осем мъже с качулки, очевидно изпълняващи някакъв ритуал. Камъкът беше почти напълно изгладен и не се виждаха никакви подробности. Всеки от шаманите, ако наистина бяха такива, изглежда държеше в ръце някакъв предмет, но от него не беше останала и следа. Според мен не беше ясно какво правят – можеше да садят ориз на нивата или да празнуват сватба. Няколкото останали символа отгоре, които Господарят Ли определи като изображения на птици, също не ми говореха нищо.

– Жалко, че не са се запазили по-ясни сведения – каза той със съжаление. – Би трябвало да има и други изображения на тези осем шамана, но доколкото ми е известно, такива досега не са открити.

Дадох си сметка, че Йен Ших стои неподвижно и гледа втренчено Господаря Ли. Разбрах, че преценява различни възможности, след което взе решение.

– Не ви казах пълната истина – каза той. Дойдох на острова, за да открадна още нещо. Струва ми се, че ще ви заинтригува.

Последвахме кукловода навън. Той тръгна наляво и започна да се изкачва по тясна лъкатушеща пътека, която водеше към върха на скалата и към астрономическите инструменти, използвани някога, за да се потвърждават предсказанията за слънчевите и лунните затъмнения в годишния имперски календар.

– Невероятно разсипничество – каза Йен Ших и посочи лъщящата на слънцето метална, основа, върху която бяха поставени инструментите. – Това е сплав от висококачествен бронз и „драконово сухожилие“, тоест, малко мед, два пъти повече антимон и много калай. Струва цяло състояние, а ми трябва много, за да правя почти невидимите нишки за куклите си. За щастие, тук има предостатъчно материал. Би ми стигнал за няколко столетия.

До металната платформа имаше камък и когато Йен Ших го вдигна, отдолу зейна дълбока дупка, достатъчно широка, за да се промушиш. Йен Ших се спусна с факлата, която още носеше, след това се изкачи, като я остави долу, за да осветява малката кухня.

– Няма място за двама, но ми се струва, че ще намерите моята малка мина за доста интересна – каза той тайнствено.

Първи влезе Господарят Ли и чух остро възклицание. След това повиши щастливо глас:

– Йен Ших, всичко, което имам, е твое!

След още няколко минути ме накара да го изтегля навън, а после се спуснах и аз. Факлата беше закрепена в една пукнатина и осветяваше ярко кухнята. Най-напред видях какво представлява „мината“ на кукловода. Работниците бяха изливали метала с невиджано разточителство и по пода, имаше големи изстинали локви от него. Йен Ших внимателно беше къртил от краищата им. Проследих с поглед накъде беше текъл металът и на стената видях каменен перваз.

– Да стана каменна маймуна! – извиках аз и чух как Господарят Ли се смее.

Защото това не беше само мина, но и картинна галерия. „Осем. Намерих всичките осем“ – беше написал Ма Туан Лин, преди чудовището да прогори гърба му. Видях изваяните преди три хиляди години в камъка осем шамана с качулки, но тук подробностите не бяха изтрети от времето. В ръцете си държаха осем клетки – точно като тази, която бяхме скрили под сламениците си.

Глава 6

Скоро след това ние седнахме на металната платформа до астрономическите прибори и започнахме да прием вино, тоест, Йен Ших и Господарят Ли се заеха да изпразнят козето мехче на последния, а аз – мое-то, което беше пълно със сок от сливи и оцет. Вътрешност тите на кукловода май бяха от желязо. Алкохолът никак не му влияеше и двамата с Господаря Ли, който беше в приповдигнато настроение, се разбираха отлично.

– Йен Ших, приятели – каза Господарят Ли, – когато идваш на този остров, ти не съобщаваш за присъствието си на никого. Дали случайно не си бил тук и преди две нощи, в двойния час на овцата?

– Не – отговори Йен Ших. – Тогава спях сладко-сладко у дома.

Господарят Ли посочи вилата на Ма Туан Лйн:

– Там се е случило нещо странно. Чул си, предполагам за таласъма, заради който Дяволската ръка не успя да подобри рекорда? Е, няколко часа преди да дойде на площада, този чих-мей без никакво съмнение е бил ето там, където ти соча.

Кукловодът погледна към вилата, после към Северното езеро, чиито води се плискаха в подножието на скалата, и накрая към отсрещния бряг. Там беше Пекин – Зеленчуковият пазар, където съществото бе паднало и умряло. Ужасните белези от едрата шарка бяха лишили Йен Ших от нормална изразителност на лицето, но все пак дясната му вежда достатъчно красноречиво се повдигна към горния край на главата му.

– Но как...

– А! Ето, че се досети! Знаех си! – каза щастливо Господарят Ли и се обърна към мен: – Вол, това е основната причина да сме отново на острова. Сега сме абсолютно сигурни, че чих-мей се е намирал край вилата на Ма Туан Лин съвсем скоро преди да го открият в саркофага в гробницата на Въглищарския хълм отсреща. Добре, а как е успял да стигне от тук до там?

– Предполагам, че...

Не успях да се доизкажа. Между вилата и Въглищарския хълм се простираше Северното езеро, а дали чих-мей умееше да плува? Да си представиш как чудовището гребе невъзмутимо, седнало в лодка и поставило откъснатата глава между коленете си, беше абсолютно нелепо, а и сякаш още чувах думите на леля Хуа по въпроса за таласъмките: „Вол,

ако не можеш да избягаш на слънце, бягай към вода! Живите мъртъвци се боят от нея и дръзват да се намокрят само в много краен случай.“

Господарят Ли даде на Йен Ших последната глътка вино и запрати мехчето в езерото под нас.

– Мога да предположа, че някъде тук имаш скрити кирка и лопата – каза той на кукловода. – Нашата среща беше толкова щастлива, че бих искал да я удължа, така че, ако няма нищо спешно, което да изисква присъствието ти, бих ти предложил да ни помогнеш да открием откъде е минал таласъмът.

Очите на Йен Ших бяха много изразителни и в тях заблестяха искри:

– Фантастично! Ако не друго, поне ще мога да разказвам тази история с месеци – отговори той.

Господарят Ли се качи на гърба ми и тримата забързахме към вилата, като спряхме само колкото да вземем кирката и лопатата, които кукловодът беше скрил в една канавка недалеч. Скоро стигнахме до мястото, където тревата беше изцапана с кръв от мандарин и летяха рояци мухи. Помислих си, че Господарят Ли Ще ни накара да се раздалечим, за да започнем да търсим следи от дълги нокти, но явно имаше нещо друго предвид, защото посочи купчината пръст, от която бе изпъзляло чудовището, и каза:

– Тази пръст уж била изкопана заради някакъв започнат, но недовършен строеж. Само че на остров Хортензия се строй много рядко, а и не съм чувал за подобни планове. Опитайте се да намерите мястото, от което е извадена.

Започнахме да обикаляме голямата купчина, като си пробивахме път през храсталаци и бурен След това разширихме кръговете до диаметър, отвъд който не беше разумно да очакваме, че може да е изкопана пръстта и пренесена на купчината, но не намерихме никаква дупка. Оставаше възможността работниците да са били абсолютни непрофесионалисти и да са хвърляли изкопаното отново върху главите си. Копахме на няколко места в купчината, но навсякъде достигнахме само до твърда земя и изгнила трева.

– Достопочтени учителю, пръстта не е изкопана) оттук – казах аз накрая. – Трябва да е докарана от друго място.

– Тъкмо това – каза благо Господарят Ли, – си мислех и аз. Вероятността това друго място да се намира някъде около Въглищарския хълм на отсрещния! бряг е сто към едно. Таласъмите никога не се отдалечават много от саркофазите, в които се хранят. Нашият изглежда е попаднал,

може и да е бил задрямал, в купчина пръст някъде около гробището и случайно заедно с нея е бил докаран дотук, а инстинктът му да се прибира у дома, му е позволил да открие пътя, по който е била прекарана пръстта. Щом един чих-мей е успял да направи това, значи ще се справим и ние.

Сега, след като вече знаехме какво търсим, не загубихме много време. Йен Ших замахна с кирката към високите храсталаци в подножието на една скала недалеч и едва не нарани левия си крак, защото сечивото не срещна никаква съпротива и описа почти пълен кръг. Разтворихме клоните и видяхме голяма черна дупка. Следите от тежко натоварени плъзгачи, както и изпопадалите буци пръст, премахнаха, всякакво съмнение. Изтичах обратно при Ию, за да взема факли, и се спуснахме в тунела, който водеше на изток, към Имперския град и Въглищарския хълм.

Известно време се спускахме, но после тунелът се изравни и аз нервно вдигнах факлата си, за да огледам тавана. Не беше прокопан скоро. Може би беше стар колкото и Ию. На тавана видях движещи се черни петна, наподобяващи паяци, а отвсякъде заплашително се чуваше капане на вода. Намирахме се под дъното на езерото и не ми се искаше да си мисля за срутвания. Единствените останали звуци издавахме ние.

– Чакайте! – каза Господарят Ли.

Той освети с факлата си една ниша в северната стена. Беше около десет метра широка и три метра дълбока, а подът ѝ беше обсипан с каменни отломки. В дъното ѝ забелязах голяма, неотдавна направена бразда, а по някои от отломките Господарят Ли откри стари следи от длето.

– Сякаш някой е открил древен фриз и го е направил на парчета, преди да го видят другите – каза той. – Вол, помниш ли отпечатъка, който намерихме във вилата на Ма? Може би е направен тук. В края на краищата, пръстта, прекарвана през този тунел, е струпала в задния му двор, така че няма начин да не е знаел нищо.

Продължихме нататък, без да попаднем на нищо интересно. Нервите ми бяха изопнати. Бях сигурен, че цялото семейство на онзи чих-мей живее там долу, а факлите ни безпогрешно подсказваха приближаването на нещо за вечеря. Стисках търнокопа като бойна секира, но не се случи нищо особено. След известно време тунелът започна да се изкачва и пред себе си забелязахме светлинка. Най-накрая стигнахме до няколко стъпала, които ни изведоха на каменна площадка, и пред нас се изпреди дървена рамка и голяма двойна врата. Мъждука вата жълта светлина се процеждаше през процепа между крилата, които бях леко

открехнати. Господарят Ли ни даде знак да изгасим факлите.

– Мисля, че се изкачихме на нивото на земната повърхност – прошепна той. – Струва ми се, че се намираме в изкуствена кухня под Въглищарския хълм и това обяснява защо пръстта е трябвало да бъде изкопана и закарана на остров Хортензия. Там не би предизвикала забележки и коментари. Това подземие е било изкопано съвсем скоро, при пълна секретност, под именията на най-богатите мандарини.

Тихичко се промъкнахме през вратата и влязохме в обширна зала, пълна със сандъци, струпани чак до тавана. На отсрещната стена имаше още една врата, през чиито пролуки също се процеждаше светлина, но тя не беше изкуствена, а слънчева. Погледнахме през най-голямата от тях и видяхме водна повърхност.

– Ха! – прошепна Господарят Ли. – Точно така! Това е контрабандистка афера, в която може бй са замесени най-високопоставени мандарини. Пред нас е каналът в основата на Въглищарския хълм. Баржите преминават митническа проверка при Та Каи Тиен, за предпочитане през нощта, и бавно тръгват към Шоу Хуанг Тиен, за да оформят документите им за износ. На средата на пътя, тук, ги чакат добре обучени товарачи, които отварят складовете и пренасят сандъците. След съвсем малко баржите продължават нататък и получават печат за разрешен износ без никакви проблеми, защото малко преди това са минали митническа проверка, а товарът им не би могъл да бъде подменен някъде по средата на канала.

Той замълча и след малко добави:

– Ползата очевидно е двойна. От една страна, те могат да плащат минимални вносни мита за практически безценни стоки, а от друга, да подменят декларираните на митницата боклуци с товари, които са скъпи и дефицитни, тоест, забранени за износ. Ако изнасяните стоки се търсят от богатите варвари, печалбите от контрабандата трябва да са астрономически.

Господарят Ли се обърна и тръгна към дъното на залата, където имаше още една голяма единична врата. Когато я приближихме, чухме гласове и той я открехна внимателно. Пред нас се намираше алхимическа лаборатория с множество работни маси, отрупани със стъкленици, горелки, хаванчета за стриване и най-различни други тайнствени прибори. Видяхме пет души.

Един от тях беше на очи най-много, макар и да говореше най-тихо. Беше облечен в коприна със златни бродерии, а пръстените и другите му украшения биха били достатъчни, за да се откупят с тях един или

двама пленени императори. Беше невероятно дебел и се движеше с особена грациозност на танцъор, която притежават някои пълни хора – може би само във въображението на наблюдателя, защото човек очаква да види у тях единствено тромавост и непохватност. Другите трима очевидно го гледаха със страхопочитание. Едва ли преди това бях виждал по-неприятни муцуни от тези на тримата, които сякаш бяха по-близо до животните, отколкото до човеците. Водачът им ужасно приличаше на подивял шопар и от сега нататък ще го наричам Шопар. Двама от останалите бяха братя – коварни, лукави, потайни и подли, и ги кръстих Чакал и Хиена. По лицето на четвъртия сякаш беше изписано, че е чиновник. Беше поставен на колене, ръцете му бяха завързани отзад на гърба, а в плитката на главата му беше забита четчица за писане. Опърпаната му дреха беше изпоцапана с мастилени петна, а когато дебелият му заговори, той затрепери от ужас.

– Агентите ми съобщиха, че в някаква кръчма си изтърсил, че се кама да замина, за да изпълня важна мисия.

Гласът му беше плътен и мек, а лекото фъфлене го правеше да звучи като мъркане на котка.

– Но не съм казал нито къде, нито каква е целта й! – възропта чиновникът. – Ваше височество, кълна се, че...

– Драги приятелю – измърка пак дебелият, – не се съмнявам в това, което казваш. Наистина, защо ти е да казваш нещо, което просто можеш да покажеш?

– Да покажа?! Но аз не съм показвал нищо! – извика чиновникът.

Дебелият измъкна от джоба си една инкрустирана със скъпоценни камъни кутия и я отвори. От нея извади нещо, което не можех да различа от това разстояние, и му го показа.

– Така ли? Нима не е странно тогава, че агентите ми са намерили това нещо там, където ти така глупашки си го оставил! На масата в онази кръчма!

Шопарът, Хиената и Чакалът се наклониха напред и заоблизваха устни. Мога да кажа, че преди хранене, императорските тигри в менажерията изглеждат далеч по-добре.

Ваше височество! Кълна се, бях забравил, че е у мен! – изписка чиновникът. – Стана по случайност! Винаги съм бил съвестен и съм си гледал добре работата! Моля, дайте ми възможност да изкупя моментната си глупост!

– Ще ти дам тази възможност – отговори дебелият с мъркащия глас, – само че тя няма да трае само един момент. Ще ти осигурия цяла

вечност, за да изкупваш глупостта си, освен, ако в ада не ти поставят други, по-належащи задачи.

Дебелият хвърли в лицето на чиновника това, което беше извадил от кутията, обърна се рязко и грациозно излезе през изхода в дъното на лабораторията. В момента, в който той се обърна, тримата други тръгнаха напред и затварянето на вратата беше заглушено от ужасни писъци. Не ми се навлиза в подробности. Тримата се проявиха точно като животните, на които приличаха, само че, за разлика от тях, притежаваха човешка изобретателност. Без да бързат и с наслада те започнаха да умъртвяват чиновника. Беше ужасно. Най-накрая на пода пред краката им остана само куп кървава пихтия, а на тях им стана много смешно и излязоха да намерят парцали, за да почистят.

Преди да разбере какво става, Господарят Ли се промъкна през вратата и на пръсти се приближи до останките на чиновника, така че да не остави следи. Започна да бърника в ужасните кървави парчета, докато накрая взе нещо и изсумтя доволно. След това отново се върна при нас на пръсти и затвори вратата. Прошепна ни да потърсим отворен сандък и всички тръгнахме между редовете. Усилията ни бяха напразни. Всички сандъци бяха номерирани, здраво заковани и запечатани с восьчни митнически печати, които ми се сториха съвсем истински – воськът на места беше протекъл върху надписите, другаде се беше счупил, тук-там беше поставен на съвсем неподходящи места – с една Дума, никакъв фалшификат.

Господарят Ли употреби много сподавени ругатни, а когато минах покрай кукловода, той вдигна поглед към тавана и сви рамене. Нямах нито един отворен сандък и освен ако не искахме да оставим имената и адресите си под формата на счупен печат, трябваше да се откажем.

Дрезгавият смях приближаваше. Господарят Ли се сепна и посочи с ръка, а Йен Ших и аз го последвахме обратно към тунела, като се прикривахме зад сандъците и стъпвахме тихо като мишки. Шопарът, Хиената и Чакалът бяха твърде погълнати от дебелашките си шеги за писъците на дребния чиновник, за да забележат каквото и да било. По всяка вероятност бихме могли да си тръгнем с цял сандък, но Господарят Ли не искаше някой съвестен склададжия да вдигне тревога, и ни махна с ръка да продължаваме. Върнахме се в тунела без проблеми и усетих, че Йен Ших се кани да задава въпроси, поради което го стиснах няколко пъти за ръката. Не, не, не. В последния лъч светлина преди да ни обгърне мракът, успях да забележа, че бръчките около очите на мъдрец се свиват в концентрични кръгове, което означаваше, че му трябва тишина, за

да размишлява.

Когато се отдалечихме достатъчно и ми омръзна да крача пипнешком, запалих факлата си и старецът не възрази. Като стигнахме до нишата, той я взе от мен и внимателно разгледа мястото, от което бяха изкъртени каменните отломки, без да спира да ругае монотонно. След това изведнъж излезе от унеса си и се обърна към Йен Ших:

– Е, приятелю, замесих те в нещо, което не бях очаквал. Добре по-не, че не ни хванаха.

В отговор Йен ших му показва удивителната си, великолепа усмивка.

– Беше ми безкрайно интересно – отговори той съвсем искрено. – Би ли могъл да ги арестуващ?

– Струва ми се, че не – каза Господарят Ли. – Дебелакът, който нареди да убият чиновника, е не друг, а вторият по влияние внук на Империята, известен на хората като Ли Котката. Има ранг на министър. За да го арестувам, ще ми трябва заповед, подписана от Сина на Небето, а докато я получа, контрабандата ще бъде прекратена, подземието ще се е превърнало в дом за нещастни сираци, а старата майка на чиновника ще се кълне, че горкото й момче е починало от тифусна треска, когато е било на четири годинки.

Господарят Ли посегна към виното, но си спомни, че е свършило.

– Искам да ги пипна за контрабандата, а не за убийството – продължи той. – И това няма да е никак лесно.

Господарят Ли извади едно малко нещо и го вдигна нагоре в светлината на факлата.

– Чаен лист? – учуди се Йен Ших.

– Точно така. При това много лош сорт. Разбира се, добрият чай е забранен за износ, така че, ако се продава нелегално на варварите, от него би могло да се натрупа истинско състояние. А този тук може да се изнася с тонове. Това е „та-ча“ – най-евтиният възможен чай и при това е развален. Вероятно го е заливало наводнение. На практика не струва нищо и все пак именно това листче Ли Котката хвърли в лицето на чиновника и очевидно е било толкова важно за него, че нареди да убият кле-тия нещастник, само задето го е изнесъл. Вие обяснете защо.

– Не, благодаря – каза Иен Ших. – Но искам да помоля за една услуга.

– Ако е по силите ми, дадено – отговори Господарят Ли великодушно.

– Считайте, че участвам във всичко това и ви предлагам услугите

си, ден или нощ, винаги, щом обстоятелствата го изискват.

Дълбоко в очите на Йен Ших заблестяха и затанцуваха искрички и отново слънчевата му усмивка озари развалините на лицето му.

– Животът иначе е толкова отегчителен! – каза той.

Стигнахме до острова, където оставихме кукловода ла довърши работата си и аз загребах към града. Господарят Ли имаше да прави още много неща и не желаше да губи никакво време. Накара ме да наема един паланкин и тръгнахме от кабинет на кабинет, от чиновник на чиновник, за да научим сведение тук, някой слух там, и слънцето отдавна беше залязло, когато се отправихме към дома. Умирах от глад, но поне Господарят Ли беше задоволил един друг свой апетит.

– Всичко е съвсем официално – каза той твърдо.

– Ли Котката си е осигурил охраната на Вълчия полк и смята да пътува до Йен-мен, в Шанси, за да разговаря с Великия страж. Вол, какво ли не бих дал, за да можех да съм муха на стената в стаята, в която се срещнат! Този нещастен чиновник е бил осъден на смърт само заради това, че е намекнал за евентуалното пътуване на Ли Котката, а какво толкова секретно може да има в един разговор с Великия страж на Йен-мен?

Разбира се, аз не можех да отговоря. Съсредоточих се върху бунта в стомаха си, докато платихме за паланкина и се отправихме нагоре по тясната пътека към колибата на Господаря Ли, за да се преоблечем, преди да отидем да вечеряме при Едноокия Уонг. Луната отново светеше ярко и старата баба Мин от съседната къща вече ни очакваше.

– Само не големи маймуни! – извика тя от прозореца си и се наведе, за да размаха юмрук.

– А? – изненадано възкликна Господарят Ли.

– Крадци ви идват! Джебчии ви идват! Главорези и мошеници ви идват! Ден и нощ! Пияници и тъпоглавци, курви и пирати, затворници и фалшификатори – добре, добре, добри Само не големи маймуни! – изпищя баба Минг на края на силите си.

Господарят Ли замръзна.

– Да не би случайно тази маймуна да имаше безвкусно нашарена муцуна? – попита той.

– Че каква друга маймуна може да дойде при теб? – извика старицата. – Не искам никакви маймуни с червени носове, сини бузи и жълти бради!

Аз се втурнах в колибата, но лошото вече бе сторено – всичко беше обърнато наопаки, а тайнствената клетка я нямаше.

Глава 7

Досега бяхме посещавали Небесния господар само в кабинета му, но сега Господарят Ли ме заведе у дома му, при това още в ранни зори. Обясни ми, че светецът се будел още с изгряването на зорницата. Отвори ни една възрастна Прислужница. Тя добре познаваше Господаря Ли, така че ни пусна в семплата почти празна къща без да задава въпроси. Вътре опитомени елени си играеха с кучетата, с които бяха отраснали заедно, домашни папагали вдигаха врява недалеч от котките, а един стар сънлив бухал отвори очи и каза: „У!“ След това отново излязохме навън, в най-известната частна градина в Империята. През пролуците в листака прозираха първите слънчеви лъчи, а долу се виждаха малкият кей и специалната рампа, която позволяваше на Небесния господар да се качва в лодката си. Самата градина не може да бъде описана, макар че безчет писатели са се опитвали да го направят. Цялата работа беше в простотата ѝ. Преброих три езерца с рибки, купчина камъни, десет дървета – толкова стари, че и по най-малките им клонки висяха мъхове и лишеи – малка полянка, на която имаше статуя на Лао Цу, много раздърпани храсти и незнайно колко цветя. Това беше всичко, но то не може да обясни чувството за безвремие, което обвива като воал всеки посетител – усещането за нещо непрекъснато, без начало и без край. Може би най-близо до истината е Юан Мей в популярната си песен „Градината на Господаря“, но дори и той признава неуспеха на произведението си като цяло, с изключение на първия куплет:

Вятър тъй древен наоколо пее
с аромата на пролет и лято, тъй нежно той вее.
– Ела тук! О, приближи се!
В хилядите отминали дни потоци се!

Когато приближихме, Небесният господар довършваше сутрешния си чай, седнал край една маса, направена от малък воденичен камък.

– Здравей, Као! – поздрави той весело, но имах чувството, че тази веселост трябва да си пробива път през дебела пелена от тежка умора. – И светла добра утрин на теб, Вол. Други гротескни убийства ли ви водят насам?

– Да, едно. Но тъй като беше безкрайно жестоко и зловещо, не бих го нарекъл „гротескно“ – отговори Господарят Ли и разказа подробно

това, което бяхме видели, като спираше и се връщаше назад, когато усетеше, че вниманието на светеца отслабва.

– Ли Котката, а? – каза накрая Небесният господар. Това никак не ми харесва, Као. Той е много могъщ и много хлъзгав. Съмнявам се, че ще успееш да го уловиш и осъдиш за убийство.

– Точно това казах и на приятеля ни кукловод – отвърна Господарят Ли. – Според мен единствената ни надежда е да разберем точно с каква контрабанда се занимават и да ги притиснем заради нея. Трябва да принудим дребните риби да обвинят мандарините в убийство, без значение дали е вярно, или не, а след това да накараме тях да хвърлят всичко върху могъщия евнух. Доста е объркано, а може би и излиза, донякъде, от рамките на закона, но не знам какво друго бихме могли да направим.

– Действай в рамките на закона, Као – посъветва го Небесният господар внимателно.

– Да, учителю – отговори Господарят Ли прилежно и кръстоса като ученик показалеца и средния пръст на лявата ръка зад гърба си. – Да си призная, не мандарините, евнусите и техните далавери и убийства ме интересуват. Готов съм да се обзаложа на каквото поискаш, че ролята им във всичко това, което се разиграва в момента и което е безкрайно важно, е само незначителна. Учителю и приятелю мой, как би разтълкувал появата на тези древни клетки, които може би са принадлежали на осемте шамана? Ами появата в същото време на тези второстепенни божества демони, принадлежали на една унищожена религия? Ами това проклето маимуноподобно създание, което може би е съучастник в убийствата на мандарини и със сигурност краде клетки, включително и моята?

Небесният господар се почеса по носа и сви рамене.

– Откъде да знам, Као? Най-напред, сигурен ли си, че шарената муцуна на маимуночовека е истински? Не е ли качествен театрален грим?

– Истинска е – отвърна Господарят Ли без сянка на съмнение. – Вол?

– Да, учителю, истинска е – потвърдих аз. – Луната светеше много силно, а също и лампите в стаята. Можех да видя и порите на кожата му... Не, не беше боя.

Небесният господар се замисли.

– Не мога да се съсредоточавам вече – каза той след малко. – Аз съм като старо дърво, което умира откъм върха. Ще ви кажа нещо. От шест нощи насам сънувам един и същи сън. Започва с майка ми, която умря преди шестдесет години и завършва с това как се опитвам да

намеря обувките на баща си. Няма да видя как се сменят листата тази есен, Као. Не мога да мисля достатъчно добре, за да ти предложа нещо разумно. Какво смяташ да направиш?

Забелязах, че кожата на светеца е станала почти прозрачна и че дори усилието да седи изправен го уморява. Очите ми засмъдяха от сълзи. Да сънуваш мъртъвци и след това обувки, без никакво съмнение, е предзнаменование, че скоро ще се присъединиш към първите, защото „обувки“ и „среща след раздяла“ са омофони – хсиех.

– Ключът към всичко изглежда са Тези клетки – каза Господарят Ли. – И двете принадлежах на мандарини, които вече не са живи и за които можем да приемем, че са участвали в контрабандата. Едва ли е случайно, че изходът от тунела се намира буквално в задния двор на Ма Туан Лин, а пък надписът на гърба на отпечатъка свързва клетките с някакво търговско начинание. Няма да е неразумно да се допусне, че останалите клетки се намират у другите членове на конспирацията, така че да открием клетките означава да открием самите тях. Освен това се надявам да разбера защо, мътните ги взели, тези клетки са толкова специални. Ли Котката ще замине за Йен-мен, за да разговаря с Великия страж и, според мен, е много добра идея аз и Вол да присъстваме на срещата.

Уморената стара глава леко се надигна.

– Как? – Небесният господар сякаш възвърна част от силите си. – За да стигнеш до Йен-мен, ще трябва да преминеш през множество разбойнически територии. Остава пътят по море, но можеш ли да си позволиш да наемеш два военни кораба, за да те защитават от пирати? А дори и да стигнеш дотам, как смяташ да присъстваш на самата среща?

Господарят Ли се ухили.

– Ли Котката ще пътува по дългия морски път и ще го охранява Вълчий полк. Ако всичко се уреди както съм го замислил, аз и Вол ще можем да пътуваме бавно и спокойно по суша, да се наслаждаваме на природата и няма да има нужда да се безпокоим заради никакви разбойници.

За мен това беше ново, така че се наведох нетърпеливо напред, а Господарят Ли ми смигна.

– Нали чу какво каза Йен Ших? Той също се зарази от нашата болест и иска да участва в разследването, доколкото е в състояние да разбере за какво става дума, разбира се, а що се отнася до премеждията по пътя, чувал ли си да има разбойник, който дотолкова си е загубил разсъдъка, че да се захваща с пътуващ кукловод?

Той беше прав, разбира се. Никой не закачаше кукловодите. Те носеха радост и смях на всички, както на разбойници, така и на войници, а и пътуваха под закрилата на повече божества, отколкото по-голямата част от жреците биха могли да призват. Господарят Ли се обърна към Небесния господар и намигна:

– Освен това дъщерята на Йен Ших е прославена шаманка, независимо че е много млада. Защитен от кукловод и шаманка бих отишъл и до бърлогата на Трансцеденталната свиня. Що се отнася до самия разговор, ще почакаме и ще видим как ще се развият нещата. Естествено всичко зависи от това, дали Йен Ших ще се съгласи и дали дъщеря му ще тръгна с нас. Светецът кимна.

– Доведи ги да ги благословя, ако искат – каза той. – Също и Вол – добави светецът и кимна към мен. – Ти нямаш нужда от благословия, Као, защото отдавна съм решил, че Височайшият Джеда е запазил удоволствието да те благосливи лично за себе си. Ще го направи веднага щом успее да събере достатъчно мълнии.

На следващата сутрин, заедно със Зорницата и първия светлик, пред вратата на Небесния господар застанахме четирима. Петима, ако се брой и подаръкът.

Йен Ших изслуша много внимателно Господаря Ли и когато споменах животинките, които се разхождаха на воля в къщата на светеца, се замисли дали още едно животно би било подходящ подарък. Когато Господарят Ли го видя, реши, че наистина ще бъде добре дошло. Беше малка светлоока маймунка с копринено мека зеленикава козина, а аз никога не бях виждал толкова удивително интелигентно същество. Беше обучено да донася определени предмети по команда и да изтръгва три различни тона от пипата⁵, макар че го правеше много рязко. Освен това чудесно имитираше човешки жестове. Йен Ших държеше за ръка маймунката, облечена с малка туника и шапчица, и когато докосна челото си и попита: „Къде ти е възпитанието?“, тя се поклони изящно на светеца и той остана очарован.

– Йен Ших, значи, а? Веднъж съм те гледал, инкогнито разбира се, защото изпълняваше „Сламения Хонг“. Не съм се смял така, откакто абат Ну обърка един от новоизмислените церемониални съдове с нощното си гърне и след това миропомаза следовниците си със съдържанието на последното – каза щастливо Небесният господар. – А това е красивата ти дъщеря, така ли? Колко много си приличат кукловодите и

5. Подобен на лютня древен китайски музикален инструмент.

шаманките! За ужас на теолозите. Ако се чувствам по-добре когато се върнете, искам да дойдете да си поговорим надълго и нашироко.

Той ни благослови и се помоли за успеха ни. Старата прислужница вече беше научила наизуст списъка с командите и накара малката маймунка да ни махне за довиждане, когато тръгнахме. Не мога да опиша сбогуването с повече подробности, защото вниманието ми беше изцяло заето с нещо, по-силно от всичко останало – дъщерята на кукловода.

Името ѝ беше Ию Лан. Шаманките се обучават съвсем млади и тя беше учила от майка си, а аз се почувствах много недодялан и невеж, когато разбрах, че тя – не по-възрастна от мен – вече беше пълноправна жрица на древните култове У и практикуваше тайнства и магии, за които не смеех и да мечтая. Нейният свят се издигаше много над моя, дори когато бяхме на едно и също място и поставени при еднакви условия, но тя не се държеше високомерно. Като име Ию Лан означава „магнолия“, но когато е употребено в определен контекст, може да означава и „усмихваща се в себе си“. Точно така си я представях – тиха, красива, далечна като облак, но никога високомерна, никога укоряваща – усмихваща се в себе си.

Тя работеше заедно с всички нас, за да помага на баща си за представленията, но никой не можеше да участва в нейната лична работа. Помня една вечер, когато стигнахме до някакви далечни планини, в които тъмни клисури все още живееха диви хора. Ию Лан изведнъж се изправи в светлината на огъня и отиде там, където започваха сенките. Сякаш по чудо, от тъмнината бе изникнало някакво момче. Кожата му беше кафява, имаше високи скули и безизразно лице. То протегна напред клон без листа, на чиято кора бяха изрязани някакви белези. Ию Лан ги огледа внимателно и му каза да чака. След няколко минути се появи облечена в дреха от мечешка кожа, с чанта, пълна с различни свещени предмети, и се изгуби с момчето в нощта.

Баща ѝ не каза нищо. Едва след като Ию Лан се скри от погледите ни, той сподели:

Майка и понякога изчезваше с дни, но винаги, когато беше готова за това, ме намираше отново.

След това заговори за друго.

Но тя не беше отишла далеч. По-късно, когато се готвехме да спим, от върха на близкото възвишение долетяха странно виене и припяваме. След това един глас извика: „Хик“.

Господарят Ли се прозина и измърмори:

– Сега ще чуеш „Фат“.

– Учителю? – попитах аз.

– Фат – прокълнтя отчетливо откъм възвишението.

– Това е нещо тибетско. Не забеляза ли, че това момче имаше тибетски черти? Някой е умрял и са помолили Ию Лан да преведе душата му безпрепятствено в отвъдното – обясни той. – Най-напред Ию Лан трябва да я освободи от тялото, което се прави, като отгоре в главата на мъртвия се пробива дупка, за да има откъде душата да излезе. Шаманките практикуват това върху себе си със сламка.

– Учителю!?

– Гледай. Господарят Ли откъсна една сламка и внимателно я сложи върху главата си. „Хик!“ възкликна той и се опули, а сламката започна да се движи и да се накланя, сякаш краят ѝ потъваше в някаква дупка. „Фат!“ извика След това и сламката застана права. След това ми показа как я вади от дупката и я хвърли.

– Хубав номер, нали? Сега Ию Лан трябва да преведе душата през пустош, населена със зверове и демони, като я подпомага със заклинания и молитви. Ще се занимава с това цяла нощ. По-добре лягай да спиш.

Той се обърна на другата страна и скоро захърка, но аз цял час се правих на глупак с една сламка. Изобщо не разбрах как става.

Но нека не избързвам. Всъщност исках да разкажа за първата вечер, след като тръгнахме на път, макар че не се случи нищо особено. Устроихме лагера си на един хълм, когато слънцето тръгна към залез. Огромният фургон куклен театър на Йен Ших беше окъпан в розова светлина и той и аз се канехме да опънем платнището, което предпазваше сламениците ни от росата. Започнахме да набиваме с чукове металните цокли, в които влизаха бамбуковите подпори, поддържащи платнището, а Господарят Ли започна напевно да отмерва ритъма на ударите ни. Тогава чистият глас на Ию Лан се възвиси до облаците – беше импровизация върху сцената, пред очите ѝ, в стила на Лю Чу:

Пет
кацнали гарги,
четири
ниски облака,
три
диви гъски,
два
реда върби,

един
лъч на залязващо слънце.

– Подпора! – извика Господарят Ли и ръката на Ию Лан случайно докосна моята, докато помагаше на мъдреца да постави подпората на място.

– Достойни Учителю – попитах аз по-късно, когато бяхме легнали на сламениците си, – вярно ли е, че шаманките не могат да понасят своеволни мъже?

Той измърмори:

– Гхрррршшшш – или нещо подобно. Потърсих предзнаменования сред звездите.

– Учителю, вярно ли е също така, че ядосаните шаманки са пострашни от тигрица с малки?

Той се обърна към мен и каза сънливо:

– Може и да си прав, момчето ми. Някога познавах един сладострастник. Беше наполовина жребец за разплод, наполовина разярен бик. Наричаха го Тонг Подутия. Един ден Тонг посегна с лапите си на една малка хубава шаманка, а тя му хвърли едно око и започна да произнася думи на непознат език.

Изглежда нямаше да каже нищо повече. Откъм сламеника му чух хъркане, след това нещо го задави и той измърмори между две прозявки:

– Сега го наричат Янг-уей.

Хъркането започна отново и след миг разбрах каква е връзката между Тонг Подутия и Янг-уей, което означава „клюмнал пенис“.

– О! – казах аз.

Глава 8

Тъй като Ли Котката щеше да пътува дълго време по море, имаме достатъчно време, за да позволим на Иен Ших по пътя да дава представления и да понапълни ковчежето си. Струва ми се споменах, че всички му помагахме. Ию Лан свиреше на няколко инструмента и пееше много хубаво, Господарят Ли показваше магии, предсказваше бъдещето или лекуваше болести, според настроението си, а аз си слагах черна качулка и със зла усмивка се борех срещу местните шампиони, които си плащаха за тази привилегия, но имаха шанс да приберат значителна печалба, ако ме победят. Още от десетгодишен изхвърлям хора от тепиха, така че изобщо не се притеснявах, че мога да загубя, но и никога не съм наранявал никого.

Както и да е, имам да разказвам за по-важни неща и не мога да си позволя да отделя много време на онези дни, макар че ми се иска. Ще се задоволя да нахвърлям само три кратки случки. Първата стана през един топъл следобед на пазарния площад в някакво малко градче – кукловодът и дъщеря му бяха във фургона и се готвеха за представлението, аз бях приключил с борбите и изливах ведра студена вода върху главата си, така че идваше ред на Господаря Ли. Той сложи на главата си 1 някаква странна, плоска като дъска шапка с пискюли отстрани и облече робата си, покрита със символи, изобразяващи стоте и една болести заедно с боговете им. Качи се на подиума и започна да преглежда някакво местно величие с доста голямо шкембе, лилав нос и зачервени бузи.

– Бъбреците, мой заблудени приятелю, не са нещо, с което можеш да се шегуваш – каза Господарят Ли благо и размаха предупредително пръст пред лицето му.

– Сезонът на бъбреците е зимата, ориентацията им е север, а елементът им е вода; миризмата им е неприятна, вкусът им е солен, цветът им е черен; животното им е костенурка, планината им е Ханг Шан, а богът им е Хсуан-мин; тяхната добродетел е мъдростта, чувството) им е страх й издават тих стенещ звук: „ию“; император на бъбреците е Чуанху, дух получават от Хсуан Йен – двуглавия елен, известен като Черната тъма. От всичко части на тялото те най-малко прощават. Какво си правил с тези велики и опасни органи?

Старецът има остри кокалести пръсти, почти като длета, и доста сила в дясната си ръка, когато нещата опрат до ръгане в тялото.

- Мъчил си се да ги удавиш в шаошинско вино от Че-кианг!
- А-а-а-а-а-грxxx!
- Виното на стоте цветя от Чен-чианг!
- А-а-а-а-а-грxxx!
- Виното на орхидеите от Уси!
- А-а-а-а-а-грxxx!
- Капещото вино от Тамин!
- А-а-а-а-а-грxxx!
- Виното на Златните вълни от Чинин!
- А-а-а-а-а-грxxx!
- Вино „Зрънце от рая“ от Хунан!
- А-а-а-а-а-грxxx!
- Виното на ароматния сняг от Мучоу!
- А-а-а-а-а-грxxx!
- Виното от старите бъчви на Шанян!
- А-а-а-а-а-грxxx!
- Пиперливото жълто вино от Луанчен! – А-а-а-а-а-грxxx!
- Бялото двойно вино от остров Лиучиу!
- А-а-а-а-а-грxxx!
- Виното на декемврийския сняг от Кашин!
- А-а-а-а-а-грxxx!
- Виното от горния край на бъчвата от Квантун!
- А-а-а-а-а-грxxx!
- Виното на Пролетта край езерото Тунтинг, от Чангша!
- А-а-а-а-а-грxxx!
- И двойно пиперливото вино от Чинго!
- А-а-а-а-а-грxxx!

Мъдрецът пристъпи напред и се обърна към публиката с тържествен глас, а в това време пациентът му стискаше с ръце болните си места и стенеше сърцераздирателно.

– Приятели, помислете си за чудната природа на бъбреците и за добротата на божествата, които са ни ги дали! – започна той с напевен глас. – Именно бъбреците произвеждат костния мозък и именно те дават живот на далака. Бъбреците превръщат телесните течности в урина, пораждат и подхранват космите. Служат на телесната сила и затова горният чифт е прикрепен за сърцето. Служат и на интелекта и затова долният чифт е прикрепен за таза, през който се свързват с гръбначния стълб и оттам – с мозъка. В тях се събира веществото на живота, което съдържа волята на човека и песента им е „Мрачна тъма“, а танцът им е

„Зараждането на живота“. Когато не се отнасяме с тях както трябва, те се подуват, стават чувствителни и много, много болезнени.

– А-а-а-а-а-грххх!

– За щастие – продължи Господарят Ли, като отвори малко сандъче, в което имаше множество шишенца, – Императорската лекарска академия ми позволи да отделя малко количество от изумителния тоник за бъбреци на Пао Пу Тси, известен като „Елексир на деветте феи“ и едва ли има нужда да ви припомням, че именно този елексир спаси живота на император Уен. Съдържа канела, сяра, ливанто, смирна, камфор, драконова кръв, меден сулфат, мускус, горена стипца, меча жлъчка, жълт графит, гъсеници, дъждовни червеи, копринени буби, цветовете от слива, кравешки търбух, жабешка плонка, стрити нефрити, боракс, дървояди и охлюви. На някои от вас цената може да се стори малко висока, но умните биха се замислили какво ги очаква, ако не я платят.

– А-а-а-а-а-грххх!

Но в края на краищата цялата отговорност за представлението носеше Йен Ших, а не Господарят Ли, така че учтиво, но твърдо, той попреди на стареца да оскубе кокошката докрай.

– Все пак – отбеляза кукловодът, – тук ще се връщам още много пъти, а никак не е лесно да забавляваш жадни за мъст тълпи.

Току-що споменах, че Йен Ших носеше цялата отговорност, а втората случка изисква да кажа още няколко думи по този въпрос. Най-напред, още при първата ни среща, у него долових две много силно изразени особености. (Оставям настрана трагедията с едрата шарка, която го беше обезобразила – сътресението трябва да е било ужасно, защото поведението и жестовете му бяха като на хубав младеж, превърнал се впоследствие в хубав мъж.) Първата особеност беше светлината, която започваше да танцува дълбоко в очите му, когато го заплашеше някаква опасност, и изведнъж аз си спомних едно момче от моето село, което наричавме Видрата и блясъка в очите му, когато се готвеше да скочи с главата надолу в плиткото езерце, образувало се в каменната кариера в подножието на хълма – подвиг, за който никой от останалите не смееше и да си помисли. Често ми се струваше, че да стоиш прекалено близо до кукло вода е все едно да стоиш близо до огън, в който бавно гори дебела бамбукова пръчка. Това означава, че пламъците рано или късно ще нагорещат изпълнената с въздух кухня и експлозията може да те изхвърли във вид на огнена топка направо през стената на колибата. И стигам до втората особеност на кукловода – той беше аристократ и това не е метафора.

– От благородническо потекло? О, да, и аз мисля така – каза Господарят Ли, когато го попитах. – От него просто лъха изтънченост. Според конфуцианството аристократизмът ти се запазва независимо дали се ползваш от благоволенieto на Императора или не, а Империята е пълна с горди синове, които работят инкогнито като рибари или пазачи на дивеч, тогава, защо не и като кукловоди? Някой ден Йен Ших може да реши да ни разкаже историята си, но дотогава трябва да му засвидетелстваме почитта си, като държим устите си затворени.

Случката, която искам да опиша, е следната. Бяхме стигнали до един хан в края на някакъв град и не можехме да продължим, защото валеше силен дъжд, който превръщаше пътищата в кални тресавища. Йен Ших беше започнал да пие още рано сутринта, седнал сам на една маса в ъгъла. Късно следобед той продължаваше да пие бавно и напоително, без изобщо да му личат лошите последствия от силното вино, но ставаше все по-вгълбен в себе си и по-замислен. Юю Лан (слава на Буда) почиваше във фургона. Изведнъж вратата се отвори с трясък и в хана влезе група благородници. Бяха облечени като за лов и мокри до кости. Всички се умилкваха раболепно пред водача си, който имаше зачервено лице и трескав поглед. Той изрева да донесат вино и да подсилат огъня, викна на нас, селяците, да се махаме и накара най-близкия до него да измете вонящия под, за да може по него да стъпват височайши крака. Най-близкият се оказа Йен Ших. Той стана лениво, взе метлата, която беше подпряна до стената, и изгледа благородника с любопитство.

– Божества! Приликата е фантастична – изломоти той. – Дали Ваша светлост не е роднина на светлейшия господар Юю Йен?

Наглото безочие на червея, дръзнал да заговори тигър, накара благородника да онемее. Освен това, „юю йен“ означава „рибешки очи“.

– Не? Колко странно. Бих се обзаложил, че сте братя – продължи Йен Ших. – Изкусен ловец и легендарен воин, господарят Юю Йен, след като с героизма си беше заслужил почести и висок ранг, а също и правото да отдава титлите си по наследство, бе удостоен от Сина на Небето с високата чест да го придружава при един поход срещу разбойниците и съдбата му отреди добра възможност да покаже колко струва при една среща с мародерстващата банда Миао-чия.

Благородникът най-сетне осъзна невероятния факт, че това должно създание се опитва да фамилиарничи с него, нададе яростен рев и извади меча си. Аз понечих да стана, но Господарят Ли ме хвана за рамото и ме задържа. Йен Ших небрежно балансираше метлата върху показалеца си, сякаш изобщо не виждаше блестящото острие.

– Какъв герой беше само! – каза той с възхищение. – „Нека излезе най-добрият от вас“ извика тогава доблестният Юю Йен. „Да се бие с мен в честен двубой!“ Каза го с достойнство, но с тъга трябва да отбележа, че тълпата, към която се обърна, беше грозно пияна.

– Такива са Миао-чия – въздъхна Господарят Ли. Благородникът изрева още веднъж и се втурна напред със замах, който трябваше да отдели главата на Йен Ших от раменете му, но кукловодът с лекота завъртя дръжката на метлата и острието на меча отскочи безпомощно встрани, където срязва на две една свещ и събори от масата някаква калайдисана купа.

– Да, за жалост – продължи Йен Ших тъжно, – свинете се бяха скупчили един до друг, хилеха се пиански и сочеха с мазните си пръсти господаря Юю Йен. И избутаха напред готвачката си.

Благородникът изкрещя и замахна отново, но дръжката на метлата се стовари право върху китката му. Йен Ших сякаш не забеляза как приятелчето пълзи по пода, за да вдигне меча си.

– Тази готвачка беше доста едра жена – продължи той с траурен тон. – Имаше дебели белезникави ръце и зли очи. „Няма да се бия срещу жена!“ извика галантният господар Юю Йен, но кучката сграбчи величествените му къдрици, дръпна главата му напред и отхапа благородния му нос.

– Такива са Миао-чия – въздъхна Господарят Ли. Благородникът се опита да прободне Йен Ших в сърцето, но париращият удар го завъртя и във въздуха плисна кръв, защото дръжката на метлата се стовари върху носа му.

– Господарят Юю Йен – продължи кукловодът – реши да извади меча си, може би малко късно, но старата вещица се отнесе с пръстите му по най-отвратителен начин, докато ги отделяше от дланта му. След това отсече аристократичните му ръце до раменете.

– Такива са Миао-чия – въздъхна Господарят Ли. Благородникът замахна отново и силата на удара го завъртя в кръг, защото Йен Ших отскочи назад. Острието изсвистя напусто във въздуха, дръжката на метлата отново подскочи, а благородникът изпищя и се хвана за очите с две ръце. Мечът отново издрънча на пода.

– Доблестният Юю Йен се оказа в неизгодно положение, но това не го сломи – каза с гордост Йен Ших. – Той пристъпи напред и ритна с крак свирепо. Може би щеше да успее и втори път, ако вещицата не беше отсякла и двата му крака до благородните колене.

– Такива са Миао-чия – въздъхна Господарят Ли. Благородникът се

изправи и се опита да отбие с меча си дръжката на метлата, но отново се строполи, обвил с ръце ранените си колене.

– Какъв войн беше господарят Юю Йен! – каза разчувстван Йен Ших. – Той величествено успя да пропълзи напред по корем и да ухапе болезнено левия глезен на старата повлекана. Сигурно би успял да нарани и десния, но дамата не хранеше никакво уважение към правилата на цивилизования бой, което стана видно в процеса на изваждане на зъбите му.

– Такива са Миао-чия – въздъхна Господарят Ли.

Благородникът не беше пълен идиот. Когато дръжката на метлата се насочи към главата му, той отскочи два метра назад и закри устата си с ръка.

Йен Ших избърса една сълза от окоето си.

– Макар и лишен от ръце, крака, зъби и нос, доблестният Юю Йен все още с достойнство продължаваше битката. Премина в отбранителна позиция чрез груби думи, дори мислеше да я наплюе, но повлеканата направи това действие невъзможно. Със съжаление трябва да кажа, че това, което последва, не е подходящо за разказване в никоя страна, освен в Тибет.

– Такива – въздъхна Господарят Ли – са Миао-чия.

Благородникът отново вдигна меча си и спря, за да размисли.

– След това претърсихме бойното поле, за да намерим поне една част от доблестния Юю Иен, достатъчно голяма, за да можем да я изложим в светилището на Военната академия, където нашият герой би могъл да вдъхновява идните поколения. Уви! Останало беше само едно мазно петно в тревата.

Иен Ших доби тъжен вид, но изведнъж очите му светнаха:

– Чакай! Може би и близъкът му ще свърши работа, а на нас ни трябва само едно малко парче от него!

Зъбите му се оголиха в усмивка, метлата се заклати заплашително като глава на кобра и кукловодът пристъпи напред. Раненият благородник изпищя пронизително, хукна през вратата и изчезна, без дори да вземе меча си.

През цялото време останалите благородници от ловната дружинка стояха безмълвно. Кукловодът се обърна към тях и изръмжа. Само толкова. Изръмжа като мечка, която всеки момент може да се разядоса, и след няма пет секунди, в хана не остана никакъв благородник. Аз бях парализиран, но Господарят Ли не беше.

– Вол, събирай багажа – каза той. – Тръгваме веднага.

След това се обърна към Йен Ших с твърд, укоряващ глас:

– Много хубаво, но човек не бива да си угажда чак толкова. Искрено се надявам, че не би го направил вчера и се радвам, че сме там, където си мисля, че сме.

Танцуващата, искряща светлина в очите на Йен Ших постепенно угасна и погледът му се промени. Пое въздух дълбоко и сведе глава в разкаяние, което изглеждаше наполовина искрено, наполовина подигравка.

– Ти, разбира се, си прав – отговори той. – Не съм достатъчно голям идиот и не бих могъл да го направя вчера, но вече сме на границата на разбойническите територии и само след два часа никой благородник няма да посмее да ни преследва с армията си.

Господарят Ли изсумтя недоволно и повече никога не спомена случката, но няма да съм честен докрай, ако не призная, че когато събрах дърва за огъня, част от времето използвах, за да въртя една тояга във въображаем бой с несъществуващ благородник.

Третата случка далеч не беше толкова елегантна и величествена. Изобщо не бих я споменавал, ако впоследствие не се окаже толкова знаменателна.

Придвижването ни през териториите на разбойниците изобщо не ни създаде никакви проблеми – точно както беше предрекъл Господарят Ли. Кукловодите навсякъде са добре дошли, а освен това, хората извън закона изпитват суеверно страхопочитание към магьосниците, към които се числеше и младата Юю Лан. Скоро разбрах, че няма защо да се тревожа за нея и забелязах, че и баща ѝ не го прави. На петия ден откакто бяхме навлезли в земите на разбойниците (официално такова нещо не съществува), ние се сблъскахме с едно от тези съвпадения, за които хората, ज्याмащи представа от живота, твърдят, че се случват само в книгите. Почетен гост в лагера на разбойническия главатар, когото трябваше да развличаме с представление, се оказа не друг, а този, заради когото бяхме тръгнали на път – Великият страж на Портата на гъските (Иен-мен).

Скоро научихме защо е там. Неотдавна той се оженил за дъщерята на главатара на разбойниците, което според Господаря Ли беше признак за интелигентност. Също така научихме, че младата съпруга, която беше останала в Иен-мен, страда от някаква тайнствена болест, която никакъв лекар досега не беше успял да излекува. Казахме, че пътуваме поотделно – Йен Ших и аз като кукловод с помощника си, а Господарят Ли и Юю Лан като шаман и шаманка, специализирани в лечителство – и че

сме се срещнали по пътя, като сме решили да продължим заедно. За Господаря Ли и Ию Лан никак не беше трудно да впечатлят Великия страж и той ги покани да се опитат да излекуват жена му.

Това, което искам да опиша, беше много унижително. Този път трябваше сам да подгрея публиката за кукленото представление – Господарят Ли и Ию Лан нямаше да ми помагат, така че на няколко пъти почти се оставих да ме победят, след което се направих на много ядосан и удвоих залога, а тълпата стана много възбудена. Шумът привлече вниманието на достопочтените гости. Забелязах как Великият страж на Йен-мен ме гледа подигравателно. Беше заедно с група благородници, сред които и един човек, облечен като селянин.

– Професионален борец, а? – каза весело Великият страж. – Пишеш се много як, а? Като катър или нещо такова? Велики Буда! Вижте как са му се надули мускулите! Мускулест катър, казвам ви!

Свитата му прие това като най-смешното нещо на света, но аз забелязах, че малките неспокойни очички на Великия страж не се смееха, когато се смееше устата му, а гласът му издаваше страх и жестокост. Предложи ми да се боря срещу негов приятел. Оказа се, че това е човекът с дрехи на простосмъртен и след минута стигнах до две заключения. Първото беше, че между Великия страж и новия ми опонент има нещо много повече от обикновено приятелство, поне това долових от фамилиарните отношения помежду им, и после, че въпросният тип не беше човек.

Беше доста по-нисък от мен, но ми се стори по-тежък. Главата му сякаш беше забита в раменете направо, без следа от врат. Казвали са ми, че и аз изглеждам така, но това същество нямаше и рамене. Освен това не можех ясно да различа нито кръст, нито бедра нито задник. Копелето сякаш беше направено от едно цяло парче цилиндър от жилави мускули, който започваше при челюстта и завършваше при коленете, след което се стесняваше малко. Когато се съблече и остана само по препаска, една пчела кацна там, където би трябвало да е лявото му рамо. Той не я прогони с ръка, а само разтресе мускулите си, както правят магаретата, и цялата му кожа затрептя без никакво напрежение. Владееше тялото си перфектно.

„Вол Номер Десет – казах си аз, – ти си много, много загазил.“

Съществото ме наблюдаваше с блестящи безизразни очи и когато едно трепване на мускулите му го изпрати на мястото на претендента в очертанията на ринга, аз го кръстих Змията. Великият страж беше поел флага на рефера, тъй като имаше най-висок ранг. Спусна го надолу

неочаквано, за да ме свари неподготвен, но аз знаех, че ще постъпи точно така и не се оставих да ме изненада. Реших, че няма никакъв смисъл да търся слабите места на една змия и затова още с падането на флага бях във въздуха, където се извъртях, за да нанеса силен камшичен удар с крак в кокалчето на влечугото. То изобщо не беше очаквало подобно нещо, но въпреки това само спусна надолу ръка и удари крака ми толкова силно, че се завъртях като хвърчило без канап и се плъснах на земята сред облак прах. Успях веднага да скоча и да заема отбранителна позиция, но влечугото не си направи труда да ме нападне. Очакваше отново да отида и да го позабавлявам. Този път беше изпълнено с такова презрение, че дори не се опита да ме спре, когато посегнах да го хвана през кръста. Тогава разбрах, че хлъзгавата лъскавина на тялото му не е зрителна измама. Ръцете ми се плъзнаха безпомощно по мазната му кожа и с още едно разтърсване на мускулите си, отново ме изпрати на земята.

Що за същество е това, което се разхожда наплескано с мазнина? Не ми остана време да разсъждавам. Змията пристъпи напред и следващото нещо, което осъзнах, беше, че летя към облаците, а после, че ги гледам наопаки. След това се тряснах в земята със сяла, която изкара всички въздух от тялото ми. Разбира се, влечугото можеше да приключи с мен още тогава, но вместо това започна да обикаля ринга и да се кланя под аплодисментите на Великия страж и свитата му. Използвах тази възможност, за да загреба две шепи прахоляк и да ги размажа по кръста му. Сега вече ръцете ми имаше за какво да се задържат и преди прахолякът да се превърне в мазна кал, аз го сграбчих и напрегнах всичките си сили, за да го вдигна. Успях, Съществото увисна във въздуха над главата ми. Залитнах няколко пъти и го запратих с цялата си останала сила в краката на Великия страж.

Понякога се чудя как съм оцелял толкова дълго с пилешкия си мозък. Започнах да се кланям на разбойниците, надут като самозабравил се паяк, но къде се е чуло и видяло някой да обезвреди влечуго, като го хвърли на земята? С това само можеш да го раздразниш и когато отново бях в състояние да мисля, имах впечатлението, че ме е налетял тайфун. Започнах да хвърча насам-натам, да се премятам и подскачам, докато накрая не се оказах легнал по гръб. Змията седеше комфортно над главата ми, държеше ръцете ми вдигнати нагоре и беше увил крака около врата ми. Бавно, много бавно, започна да ги стяга и да ме души точно както боата постъпва с вечерята си.

Великият страж на Йен-мен се наведе над мен и започна да ме

наблюдава. Езикът му се показва и облиза устните. Издаде някакъв подигравателен звук и зачака, вероятно да му изпея песничка. Докато дъхът ми секваше, петите ми започнаха да барабанят по земята – най-напред все по-бързо, после все по-бавно и накрая настъпи тишина. Не чувах нищо, освен някакъв приглушен гонг, но изведнъж натискът отслабна и успях да си поема глътка въздух. Великият страж погледна настрани и тогава видях над мен да застава една красива и едновременно ужасна фигура. Беше Ию Лан, обвила се с аурата си на жрица като с блестяща броня, а очите и светеха от ярост.

– Нима искаш да разгневиш демоните на болестта, която измъчва жена ти? – попита тя и всяка дума отекваше като плющене на камшик. – Ти поиска помощ от Тайнствата на У и се закле да живееш праведно, докато не завърши лечението. Как смееш да убиваш?

Косата ѝ наистина беше настръхнала като козина на котка и ако не се намирах в такова положение, щях да побягна като ударено псе.

– Не знаеш ли, че така можеш да раздразниш Трите трупа и Деветте червея в собственото си тяло и по тоз начин да накараш Духа на смъртта, когото предизвикваш, да посети самия теб? Пусни този младеж и се моли на боговете да ти протъят!

Тя направи властен жест. Змията вдигна очи към Великия страж, за да получи инструкции, а той отвърна на погледа му – спогледаха се като хора, които спят в едно легло. Стражът кимна. Натискът изчезна напълно и аз освободих ръцете си. Успях да седна и да разтрия врата си, а Великият страж, Змията и антуража им се отдалечиха. Ию Лан също тръгна нанякъде през редиците насядали разбойници, които притеснено отскачаха встрани, за да ѝ направят път.

Господарят Ли беше дошъл едновременно с Ию Лан и беше взел Змията на мерник с един арбалет – за всеки случай, ако се окаже, че страхопочитанието и духовното превъзходство се нуждаят от известна материална подкрепа. Наведе се над мен и разгледа синините ми.

– Няма нищо счупено – каза той развеселен. – Единственото увредено нещо е гордостта ти и ако бях на твое място, не бих се тревожил за това. Този тип просто не е човек.

– Заблзхр – прохърках аз, опитвайки се да произнеса „забелязах“ колкото се може по добре.

Така проблемът с посещението ни в Иен-мен отпадна – Господарят Ли и Ию Лан бяха поканени в двореца, за да лекуват болната съпруга на Великия страж, а Иен Ших и аз щяхме да сме добре дошли като кукловод и неговия помощник. Оставаше да пристигне Ли Котката, а Змията

вече ни очакваше. Имах силното предчувствие, че тази комбинация ще се окаже много интересна.

Глава 9

Дворецът в Йен-мен представляваше голяма мрачна постройка със защитен ров и подвижен мост, издигната преди много столетия, за да устоява на обсадите по време на Войната на трите царства. С интерес забелязах как Господарят Ли и Юю Лан огледаха обстойно всичко, по всяка вероятност достигнаха до някакво безмълвно съгласие и решиха да прегледат болната съпруга на Великия страж незабавно. Когато излязоха от спалнята ѝ, Господарят Ли попита:

– Паразити? Юю Лан отговори:

– Почти сигурно.

След това двамата разпитаха много подробно прислужничките и огледаха няколко декоративни езерца, пръснати из градината. Пригответа едно шишенце с някаква миризлива течност и накараха болната съпруга да я изпие.

– Това би трябвало да свърши работа – каза след това Господарят Ли.

– И това е всичко? – попитах аз.

Юю Лан ме погледна и хубавите ѝ устни се разтеглиха в лека усмивка, а Господарят Ли се засмя.

– Вол, ако питаш за конвенционалното медицинско лечение, отговорът е „да“. Ако питаш за шаманското лечение, трябва да знаеш, че още не сме го започнали и според мен следващите две процедури ще ти се сторят много интересни.

Оказа се, че това е меко казано, въпреки че в началото бях разочарован, защото нямаше да участвам. Започнаха да си шушукат с бащата на Юю Лан. Йен Ших написа набързо един сценарий добавяйки няколко свои предложения и те обявиха, че жената на Великия страж е нападната от изключително зли демони, които се опитват да откраднат висшата ѝ душа хун. Обявиха изгрев слънце на следващата сутрин за час на решаващата битка със Силите на Мрака и ми казаха да отида на полето и да донеса чувал ориз, чувал пчели (нямах представа за какво им са) и да набера много макове. Йен Ших ме остави да му помогна с инсталирането на оборудването и реквизита му в залата за аудиенции на Великия страж, но в края на краищата ми позволиха само да бия барабана, а аз съм принуден да призная, че постъпвах правилно. Ако ми бяха отредили по-отговорна дейност, може би щях да загубя разсъдък си и

да извърша някоя глупост, и като доказателство ще предложи следното описание:

ДОКТОРИТЕ И ДЕМОНИТЕ

МЯСТО НА ДЕЙСТВИЕТО: Дворцовата зала за аудиенции призори. Завеси, задуха, тежки сенки. На подиум в дъното на залата има маса, покрай която са подредени факли. Горят благовоения и залата е изпълнена с ароматен дим, миризмата на макове преобладава. Един прилеп лети хаотично във въздуха, блъсва се във факла, продължава да лети с краката нагоре и се приземява на пода, останал с впечатлението, че това е таван. Хваща се за крака на един стол и се киска. Започва монотонно биене на барабан и влизат високопоставените лица, предвождани от Великия страж: на Йен-мен. Настъпва тишина и се чува само кашляне и тътрене на подметки. Тишината продължава. Кашлянето продължава. Отново барабан, по бавно – дам-дум, дам-дум, дам-дум, дам-дум, дам-дум, дан-дум, дан-дум...

Мъртвешка тишина, след което Великият страж и придружаващите го лица подскочат на около метър във въздуха.

ГЛАС ОТНИКЪДЕ: Доведете... болната... при... мен...

Високопоставените гости отскачат встрани, за да направят път на жената на Великия страж, която внасят положена върху носилка с копринена драперия. Тя е млада и никак не изглежда зле, тялото ѝ е силно и присъствието ѝ се забелязва, но без съмнение е болна. Изкачват носилката по стъпалата на подиума и я поставят върху масата. Носачите се покланят и се оттеглят през страничните завеси.

ГЛАС ОТНИКЪДЕ: Демоните на болестта, когато са живели на този свят като мъже и жени, са извършили 9 999 гряха. Заради тях сега те са свързани с Деветте тъми. Душите им са потопени в страданията на Хиляда епохи и за да се сдобият с топлина и светлина, са им нужни невинни души, които да служат като фенери и огнища в Царството на вечната нощ. Вий, що искате да плените душата на тази жена, покажете си!

Тишина. Следва киска не и зловещ смях, а в сенките вляво от носилката проблясват светлинки. Появява се детско лице, но това дете е зло и има зъби като на плъх, а очите му са ужасяващи. Появяват се още деца, докато станат общо седем. Те приближават носилката заплашително и се смеят зловещо.

ГЛАС ОТНИКЪДЕ: Блудницата от Деветте кухи планини изпраща внуците си, но се бои да дойде сама? Добре, така да бъде!

Следва ослепителен блясък, придружен от удар на гонг и облак дим, който се разсейва и от него се появява Господарят Ли, вляво от носилката. На главата му има висока шапка с криле, обсипана със звезди, които показват пътеката, по която поема, когато разговаря с боговете. В лявата му ръка е Конят на нощта, когото язди при посещенията си в долния свят. Когато не го използва, конят има вид на бастун, с желязна конска глава отгоре и желязно конско копито отдолу. В лявата ръка на Господаря. Ли е Вълшебното дайре – на горната му страна са изобразени изгревът, два коса, два коня и мечи зъб. Отвътре са изобразени буково дърво, две жаби, седем гнезда, седем девици и Майката на Огъня. Дългата му бяла роба е покрита с камбанки, кукли, кокали, икони и двадесет и седемте метални диска, символизиращи Дворците на Луна-та, Той насочва бастуна си към демоните.

ГОСПОДАРЯТ ЛИ: В името на Върховния, роден в хаоса, господар на Тао на Петте съвършенства и Седемте светила, подканям те – махай се!

Злите деца се смеят на шамана. Устите им са широко отворени, все по-широко, невъзможно широко и от тях излизат облаци отровни пчели, които жужат и се насочват към Господаря Ли. Той също отваря уста широко и когато пчелите започват да влизат вътре, ги превръща в зрънца ориз и ги изплюва на пода. Но прииждат все повече и повече. В краката на шамана вече има купчина ориз, но изведнъж се появява още един враг – сред блясък и облак дим, до децата застава Блудницата на Деветте кухи планини. Лицето ѝ е синьо, крилата ѝ са черни, ръцете ѝ завършват с остри орлови нокти. Тя започва да отскубва и да мята стрелите, които я покриват като перушина. Господарят Ли ги улавя с

дайрето, но не може да защити и пациентката на носилката, тъй като демоните приближават все повече и повече.

ГОСПОДАРЯТ ЛИ: О, Безсмъртна дево на Върховното тайнство, Цвете на Средния оригинал, Носителко на меча и пояса на Върховната непорочност, чуй зова на своя слуга и се яви с цялата си слава и гняв!

Трета светкавица, трети гонг, трети облак дим и зад носилката се появява Ию Лан. Тя е абсолютно зашеметяваща. Косата и е сплетена като облак над сребърната трирога корона на Нощната Луна в Първичната Зора и след това е оставена да пада свободно надолу като абаносов водопад. Шапката и от пера на буревестник е украсена със Седемте сапфирени цветя. Аленият ѝ копринен кафтан е украсен с Великата панделка на Феникса, а около кръста ѝ е увит Огненият нефритен пояс на Шестте планини, В сребърна капия виси Мечът на жълтия флуид и Пулсиращия фосфор, а на ботушите ѝ са избродирани жребците, които язди в сенките и слънчевия блясък – Кървавия кон на Деня и Перления кон на Нощта.

ИЮ ЛАН: Върни се в дупката си, блуднице! Никоя невинна душа няма да освети мрака и да стопли смразените кости на черната яма, в която си изпратена от Небесния Височайш на Свещената огърлица и Деветте въздишки!

БЛУДНИЦАТА НА ДЕВЕТТЕ КУХИ ПЛАНИНИ: О, крилати мои! О, зъбати мои! О, рогати мои и надарени с нокти, мои! Долетете при мен! Долетете! Летете! Летете!

Ужасна орда демони с остри като мечове крила, с клонове и с човки, с рога като копия, се спуска върху Господаря Ли и Ию Лан, които се отбраняват с меч и железен бастун, а трясането, звънкането, дрънкането, пляскането напомнят шест сборища на ковачи едновременно. Съществата се оттеглят на безопасно разстояние и отново се спускат в коварна атака, но Господарят Ли протяга бастуна си и го разклаща, произнася думи на непознат език и внезапно се появява величествен кон. Той скача на гърба му, а Ию Лан тропва с крак, произнася тайнствени слова и ето!

Единият и крак е бос и Кървавият кон на Деня я приема на гърба си! Шаманът и шаманката се издигат във въздуха и там се развихря страховитата битка. От дайрето на Господаря Ли излизат месоядните коне, ужасната Мечка, кълвящите очи косове и отровните жаби. Ию Лан се бие срещу налитащите демони със Сапфирените цветя, превърнали се в сини тигри, Великата панделка, която сега е дракон, и Огнения пояс, който бълва пламъци и кипяща лава.

БЛУДНИЦАТА НА ДЕВЕТТЕ КУХИ ПЛАНИНИ: Сражавайте се, скъпи мои! Сражавайте се! Не се предавайте!

Блудницата е умна. Тя се измъква от бъркотията и се спуска към носилката с болната, а когато отново се издига, в остриите си нокти стиска нещо топло и светло. Господарят Ли сразява демоните, като обръща дайрето си наопаки и освобождава Дърветата, Гнездата, Девиците и Майката на Огъня, а Ию Лан обръща големия си жребец и съзира какво се е случило. Шаманката сваля трирогата си корона и я хвърля, и не друго, а самата Луна полита към Блудницата, която сега пищи от страх. Малката светеща душа се измъква от ноктите ѝ започва да се отдалечава обезумяла, докато накрая не изчезне напълно. Господарят Ли и Ию Лан се спускат след Блудницата и последните демони и също изчезват, но гласовете им се чуват ту тук, ту там, ту навсякъде.

ГОСПОДАРЯТ ЛИ:

Върни се, о, душа!

На изток има великани с по
хиляда крачки ръст!

И десет слънца, що топят метал
и камъка превръщат в пръст!

ИЮ ЛАН:

Върни се, о, душа!

На юг са хората с боядисани лица
и с черни зъби!

А съскащи змии поглъщат човеци
като вкусни гъби!

ГОСПОДАРЯТ ЛИ:

Върни се, о, душа!
На запад има Движещи се пясъци,
простиращи се до безкрая!
Ще те погълне Бездната на бурята,
ще станеш на пихтия, зная!
А отвъд пустиня страшна е,
с червени мравки, като слонове!

ИЮ ЛАН:

Върни се, о, душа!
На север планината ледена
на огнения дракон е!
Очите му червени са,
а зъбите – ужасни!
Смехът му див, безумен е,
а нравите опасни!
И небето там бяло е – трепти,
сковано във студа!

ГОСПОДАРЯТ ЛИ:

Не можеш да се изкачиш на
Небето над нас, о, душа!
Защото тигри, леопарди
пазят портата
и вълци кръвожадни бродят
из полетата.

ИЮ ЛАН:

Не можеш да се спуснеш и
в Бездната на Мрака,
защото там на девет кръга
чудовище се е навило!
С глава на тигър с три очи е,
а тялото му е на бик!

Носилката се обвива в облак дим. Когато се разсейва, се появяват Господарят Ли и Ию Лан с вдигнати към небето очи и ръце.

ГОСПОДАРЯТ ЛИ:

О, душа, но ние можем да
ти покажем пътя към твоето тяло!
Големият свят е с опасности пълен,
а в стария дом има зали
просторни и стаи спокойни.
Прекрасни тераси,
разкошни градини,
където зефирът лотоси гали,
орхидеи люлее,
и мраморни зали с аромат
пълни лелеян!

ИЮ ЛАН:

Много безценни неща
те очакват в стария дом!
Венци и панделки, бродат
и коприни писани,
юргани пухени –
бродирани с бисери,
балдахини бели над теб
ще се ветреят
и свещи ароматни с ярка
светлина ще греят!

ГОСПОДАРЯТ ЛИ:

О, душа! Виж!
Ястията са готови!
Ориз прекрасен, ранна пшеница,
ребърца от теленце пълна паница,
Костенурка яхния и
козленца печени,
залети със сосове,
с имена ненаречени.
Гъски готвени в горчиво и
кисело, патици крехки,
кълки от жерав!
Пилета задушени! Супи омайни!
Медени питки и захарни тайни!
И рубинено вино, с вкус на мед

пречистено, свежо,
охладено в лед!

Високо в тъмните ъгълчета на сводестия таван се появява малка светлинка.

ИЮ ЛАН:
Чуй как музикантите
заемат местата си,
как звънтят камбанките им
и пеят арфите!
Танцьорите те очакват,
в леопардови кожи облечени.
Чуй цитрите и магията
на лютните им!
Чуй тътена на тимпаните!

Светлината става по-ярка и започва да се спуска към носилката. Господарят Ли и Ию Лан я насочват към черния дроб на болната, която наблюдава всичко това с очи, ококорени като супени чинии.

ГОСПОДАРЯТ ЛИ И ИЮ ЛАН:
Твоят дом те очаква, о, душа!
Любовта те очаква, о, душа!
Животът те очаква, о, душа!
Върни се! Върни се! Върни се!

Светлината угасва, а шаманът и шаманката въвеждат душата в черния дроб на болната. Господарят Ли затваря очи и тихо и казва да заспи. Ию Лан застава в предния край на подиума и се обръща към Великия страж, но все още е обзета от Тайнствата.

ИЮ ЛАН: Болестта си отиде. Любовта и животът я очакват, но не забравяйте Тао! Бъдете много внимателни с молитвите и жертвоприношенията си, защото злините гледат да се върнат там, където вече са се подвизавали. На Трите Достопочтени трябва да дадете девет дължини зелена бродирана коприна. Слугите на У не желаят нищо, защото се задоволяват и с вълнението на битката и

радостта от победата. Върнете се сега в червения прахоляк на земята.

Вратите, се отварят и нахлува слънчева светлина, а гостите замаяни започват да излизат. Носилката се връща в спалнята, а ароматът на макове се устремява към небето.

Аз се надигнах от пода (бях легнал до хилещия се прилеп) и поех чист въздух с пълни гърди. Ию Лан и Господарят Ли започнаха да поливат главите си с кани студена вода, а Йен Ших се спусна от скелето като сумтеше, протягаше ръцете и краката си и се мъчеше да фокусира погледа си.

– Мина доста добре – каза Господарят Ли, – като се има предвид, че нямахме време за прилична репетиция.

– Виждал съм и по-лоши изпълнения – отвърна Йен Ших.

Ию Лан, както обикновено, не каза нищо. Тя мина покрай мен и излезе – смълчана, прекрасна, далечна като облак и усмихната в себе си.

– Виждаш ли, Вол – каза ми Господарят Ли малко по-късно, когато се разхождахме в градината на двореца, – за един шаман определянето на даден медицински проблем и нужното лечение е само началото. В този случай не беше никак трудно да поставим диагнозата. Попови лъжички.

– Попови лъжички!? – възкликнах аз.

– Точно така. Ти вече преживя една много неприятна среща с Великия страж, така че може би ще разбереш булката. Тя е дъщеря на разбойнически главатар, момчето ми. Родена е на седло и се чувства щастлива единствено сред хълмовете, където е отраснала, а тук е затворена в тази мрачна каменна грамада, където трябва да прекарва времето си в шиене и клюкарстване с другите жени. Отгоре на всичко тя е длъжна да дари Великия страж с деца, а не е трудно да си представим какво е мнението ѝ за това страховито същество с трескави очички, което ѝ е съпруг, и как може да го приеме като баща на децата си.

Господарят Ли спря до едно от изкуствените езерца, недалеч от висока сива стена, покрай която имаше тераса.

– Попови лъжички – каза той и посочи към зелената вода. – Според едно от най-старите женски поверия, ако една жена глътне четиринадесет живи попови лъжички на третия ден след менструацията и още десет на четвъртия, няма да зачене в продължение на пет години, така че горката булка е гълтала бедните създания. Самите те са безвредни. Но не са безвредни паразитите и тениите им, които се заселват в стомаха на

жената и я разболяват като жълта маймуна. Аз и Ию Лан дадохме на тази булка силно обезпаразитяващо лекарство и ѝ забранихме да гълта попови лъжички до второ нареждане, а понеже има здраве като на кон, На практика вече всичко ѝ е минало. Във физически смисъл. Господарят Ли погледна замислено поповите лъжички и извади малко шишенце с капачка.

– Тук – продължи той – завършва конвенционалната медицина и започва шаманизмът. Каква полза има да лекуваш тялото, когато истинската жертва е духът? Помисли си само какво унижение е изпитала горката дъщеря на разбойническия главатар, когато е била принудена да гълта попови лъжички, как се е отразило това на самочувствието ѝ! Така че Ию Лан и аз, с безценната помощ на Йен Ших, я накарахме да се чувства най-важната персона на земята. Помисли си само – силите на доброто и злото да се борят за душата ѝ! Крайната фаза на лечението, разбира се, е да се премахне нуждата от попови лъжички. С течение на времето тя без съмнение ще реши проблема с намирането на подходящ баща на децата си, но един уважаващ себе си шаман никога не би допуснал възможността междуременно заболяването да се повтори.

С тези думи той свали капачката на шишенцето, отвори туниката ми отпред и пусна там долу един жив скорпион. Докато не се състои официално състезание по събличане на туника във всички по-големи провинции, рекордът ще принадлежи на мен. Точно за три секунди аз бях без дрехи и скочих в езерото с рев: „Уа! Уа! Уа!“ или нещо също толкова интелигентно и започнах да се плискам с вода, за да махна скорпиона.

– Извинявай, Вол. Уверявам те, че преди това махнах отровата на тази твар. Помислих си, че ще е много смешно. Сигурно съм по-изкуфял и от Небесния господар. Ох, ох, ох! – завайка се Господарят Ли и се отдалечи доволно.

Езерцето беше дълбоко по-малко от метър, така че докато се мъчех да разплета дрехите си и да си ги облека отново, видът ми никак не беше скромен. Докато се мъчех да напъхам левия си крак в десния сандал, се появи много елегантен лакей и ме информира, че в двореца изискват присъствието ми. Той ме повери на една девица, която не престана да се кикоти докато ме водеше по стълбите. Най-накрая ме въведе в разкошна спалня с високи прозорци, които излизаха на терасата точно над езерцето, където в този момент поповите лъжички щастливо се промушваха през каишките на липсващия ми ляв сандал.

– Хи-хи! – изкиска се жената на Великия страж. Това никак не беше

в нейния стил, така че веднага изостави превземките и сгъна властно показалеца си към мен.

– Ей, ти! Ела тук – изръмжа тя.

По-късно научих, че след девет месеца родила син (шест килограма и двадесет грама) и му дала името Лиу Ниу. Предположих, че е имала предвид едно второстепенно божество, наречено Лиу-хай, и в такъв случай името на детето щеше да означава „Щастливо теленце“. Ако обаче е имала предвид едно друго второстепенно божество, наречено Луи-ланг, тогава името щеше да означава „Секси Вол“. Ще спра дотук.

Глава 10

Вечерта отново минах покрай езерцето с поповите лъжички, но този път на гърба ми беше Господарят Ли. Шмугнах се тихо зад храстите и започнах да се катеря по стената. Далеч от нас, при подвижния мост, се чуваха фанфари и войници отдаваха почести. Мъдрецът беше решил да приключи изляло с лечението на жената на Великия страж преди да се захванем с по-важната работа, за която бяхме дошли, и наистина едва ли можеше да улучим подходящото време по-добре, защото сега в двореца пристигаше Ли Котката, седнал на паланкин, украсен с имперските дракони.

Изкачването до покоите на Великия страж се оказа смешно лесно. Големите камъни, от които беше изградена стената, бяха поставени неравномерно, така че имаше за какво да се хващам и къде да стъпвам, при това под прикритието на множеството балкони и тераси отгоре. Когато се прехвърлих през парапета на последната от тях, през един прозорец успяхме да огледаме коридора и да видим къде са разположени стражите. След това се прехвърлихме в недостъпния работен кабинет на Великия страж.

– Защо не си окачат табела „Ела ме ограби“? – каза Господарят Ли отвратен.

Оказа се още по-хубаво. В един тъмен ъгъл далеч от лампите и лунните лъчи, но все пак достатъчно близо до покритата с нефрит заседателна маса и подредените около нея възглавнички за сядане, имаше петкрилен декоративен параван. В шкафа зад него Господарят Ли намери бутилка превъзходно вино, а аз – бурканче с най-вкусните мариновани водорасли, които някога съм опитвал. Скрихме се и зачакахме, но не се наложи да чакаме дълго. След по-малко, от час се чуха стъпки на стражи и церемониално дрънкане на оръжие, което обяви пристигането на Великия страж. В залата влязоха само той Ли Котката и двама слуги, които запалиха един мангал, сложиха чайните вода, поклониха се и излязоха, като затръшнаха вратата след себе си:

– Нямам търпение небцето на един познавач да оцени тази партида – каза Ли Котката мазно. – Според мен, подобрението е поне петдесет процента, но все пак нямам претенции да съм експерт.

– Аз също не съм. Но пък владее добре клишетата, които те използват.

Великият страж се поклони присмехулно и двамата се разсмяха от сърце.

Ли Котката бръкна в пояса си и извади малък цилиндричен предмет, на който ми се стори, че виждам имперския печат. Беше бледозелен със светловиолетови оттенъци и явно беше твърд като парче дърво. Пръстите на Господаря Ли се забиха в рамото ми.

– Вол, това е Чай на уважението – прошепна той. – Чудя се как ли са дали право на този мазен евнух да го употребява!

Въпросът, разбира се, беше риторичен, така че не казах нищо. Евнухът отрязва със сребърен нож няколко тънки парченца от твърдия цилиндър, а Великият страж ги раздробил на прах в сребърно хаванче. Много церемониално той прекара праха три пъти през сребърно сито и изсипа по равно количество в две купички от най-фин порцелан. След това взе чайника и ги напълни с гореща вода. Започнаха бързо да разбъркват с бамбукови клечици. Най-напред течността стана бяла, после синьосивкава и накрая синкавозлатиста, а ароматът, който достигна до ноздрите ми, беше наистина превъзходен и можеше да бъде само на чай от най-добро качество. Те се поклониха един на друг, вдигнаха купичките към устните си и сръбнаха от течността. Изведнъж Великият страж направи гримаса и изплюл питието в мангала.

– Пак има вкус на камилска пикня – каза той ядосано.

– Е, не съм казал, че е перфектен, но наистина е по-добър – възрази евнухът. – Опитай още една глътка, но недей да очакваш чудеса.

Великият страж опита още веднъж и този път преглътна.

– Е, хубаво – призна той неохотно, – сега е малко по-добре, но и бебе не можеш да заблудиш с него.

– Нима работата ни е да заблуждаваме бебета? Работата ни е да заблудим варварите – каза евнухът и се изкиска. – Погледни непересованите листа и ми кажи дали виждаш нещо нередно.

Той подаде на Великия страж нещо, което той започна да разглежда.

– Буда! Това е чудо! Тази партида ли използвахте?

– Тази, при това най-лошата ѝ част. Усвоили сме технологията перфектно и гарантирам деветдесет пет процента успех. Как вървят нещата при теб? – попита Ли Котката.

– Още четирима варварски крале проявиха силен интерес. Двама от тях ще купят със сигурност – отговори оживено Великият страж. – Разбира се, най-добрият пазар би бил Рим, но морските пътища са опасни, а винаги съществува риск керваните да бъдат пленени от някой

новоизлюпен амбициозен принц, който след това може да реши да изпрати чая обратно в Китай в знак на уважение. Представяш ли си?

Ли Котката потрепери.

– Не искам и да си го помисля дори – отговори той. – Някакви промени в легендата?

Великият страж сви рамене:

– Защо да я променям? Не може да не обясним откъде сме взели стоката, а едва ли може да се измисли нещо по-добро от историята за пленения керван, превозващ чай за Императора. Това, че неотдавна се ожених за дъщеря на разбойник, я прави още по-правдоподобна, а и никак, не е трудно да обясня, че славният ми тъст не може да пласира стоката в страната и затова се е обърнал към мен, за да му осигурия чужди пазари. Няма смисъл да позлатяваме нещо, което и без това си е златно.

Тогавя нещата се промениха драматично. Великият страж извади една голяма карта и тъкмо започваха да обсъждат търговски пътища и нови пазари, когато в залата се чу висок пронизителен звук, който въпреки всичко беше приятен – наподобяваше бързо дрънкане на малка сребърна камбанка. Двамата веднага скочиха на крака. Великият страж изтича до западната стена и откачи една картина върху пергамент, опъната на бамбукова рамка. Зад нея се показва врата на сейф. Гърбът му я закри, така че не видях как я отвори, но когато се обърна отново, трябваше да се овладее, за да не извикам. В ръцете си държеше стара клетка, точно като другите две и звукът идваше от нея. Върна се и я сложи на масата. Видях в средата ѝ да трепти светлинка в синхрон с камбанката, но Великият страж се наведе напред, протегна към нея ръка и рамото му не ми позволи да видя какво прави. Звукът рязко прекъсна. Светлинката започна да се разширява, докато запълни цялата клетка и след това очите ми за малко да изпаднат от местата си. Зад пръчките на клетката започна да се оформя човешки лик, който постепенно прие чертите на един високопоставен мандарин, когото бях видял на погребението на Ма Туан Лин! Пръстите на Господаря Ли се бяха впили в рамото ми като ножове, а бръчките около очите му се бяха съгъстили толкова, че се чудех как успява да гледа. След това устата на мандарина се отвори и ние чухме гласа му така ясно, сякаш беше в залата.

– Уважаеми колеги, случи се нещо невероятно! Наистина невероятно! – Говореше толкова възбудено, че от устата му хвърчаха плюнки, и се наложи да направи сериозно усилие да се успокои. – Всичките ни надежди, всичките цели, към които сме се стремели, но не сме могли да постигнем, сега може би ще станат реалност. Ако ви го кажа сам, никога

няма да ми повярвате, така че имам честта, имам удоволствието със страхопочитание да ви предам посланието чрез устата на неговия първоизточник. Да продължавам да говоря би било безочие.

Ликът му затрептя и се разнесе подобно на облак, разкъсан от вятъра. След това късчетата започнаха отново да се събират и когато в клетката се появи едно друго лице, лице, което не можех да не разпозная, трябваше да сподавя нов, още по-силен вик на изумление. Защото беше самият Небесен господар.

– Значи вие сте колегите на това същество, а? – попита той тихо! Лицето му изведнъж почервения и говорят му се превърна в рев. – Вие, тъпоумни магарета! Вие, кастрирани щипогъзици! Вие, видиотени маймуни, чиято единствена дарба е да си приготвят вечеря от собствените си изпражнения! Мушнете изпоцапаните си с лайна пръсти в ушите си и извадете оттам торните бръмбари, защото смятам да ви кажа какви безумци сте!

Великият страж седеше като хипнотизиран, но за жалост не и Ли Котката. Той впи нокти в лакътя на домакина си и посочи трескаво към вратата. Стражът осъзна простия факт, че подслушвачите се въдят в дворците, точно както плъхове в хамбар. Грабна клетката и задърпа евнуха към южната стена. Там отвориха малка врата и потънаха в нея, а когато я затръшнаха след себе си, кръсъците на Небесния господар секнаха.

Господарят Ли също употреби някои обидни думи, изскочи иззад паравана и се втурна към вратата. Не можахме да я помръднем и когато погледнах през една цепнатина, разбрах, че само шперц не би свършил работа. Оттатък беше залостена с дебело дърво и единствено стенобойна машина би ни помогнала.

– Трябва да разберем какво е намислил Небесният господар – каза мрачно Господарят Ли. – Твърде дълго е живял настрана от светската мръсотия и наистина не си дава сметка колко опасно е да се мъчиш да надхитриш типове, които непременно ще бъдат осъдени на Хилядата отсичания, ако ги заловят. Вол, да излезем през прозореца.

Той скочи на гърба ми, аз се прекачих през парапета на балкона и се спуснах надолу по стената до залата за официални аудиенции, която беше обзаведена като разкошна тронна зала. Високият позлатен трон на Великия страж беше поставен на един подиум, които излизаше от централната кула. Забравих да спомена, че конструкцията на двореца беше тип „Бор“. Това означава, че една каменна кула в средата подпира подовите греди на етажите, подобно на стъблото на бора.

– Вол – каза Господарят Ли, – по всичко личи, че внухът и Великият страж тръгнаха към кулата, а в почти всички дворци тип „Бор“, освен за източник на въздух, кулите се използват и за провеждане на тайни срещи.

Накара ме да вляза в залата, да се кача на подиума с трона и да махна гоблените от стената зад него. Под третия гоблен беше скрито това, което той очакваше – малка полирана врата, през която също можеше да се влезе във вътрешността на кулата. Хукнах нагоре по витата стълба като вземах по две стъпала наведнъж. Надявах се, че Небесният господар все още крещи и че гласът му ще заглуши шляпането на сандалите ми по камъка. Когато обаче стигнахме горе, видяхме че няма само една стая за тайни срещи, а две, и че за да се стигне до втората, трябва да се премине през първата. Почувствах опасността веднага щом Господарят Ли слезе от гърба ми, отвори вратата, обкована със злато, и прошепна:

– Ако не ме лъже чувството ми за ориентация, те би трябвало да са там вътре.

Стори ми се, че чувам слаб глас, който би могъл да принадлежи на Небесния господар, но стаята, която трябваше да пресечем, за да стигнем дотам, ми се стори по-интересна.

Прекрачихме прага и нагазихме в дебелия осем сантиметра червен килим. Стените бяха покрити с кадифе, а в средата имаше огромно легло с копринен балдахин. Навсякъде бяха окачени портрети на едно и също същество, които го представяха в най-добрата възможна светлина. Портретите бяха на Змията, но не бях в настроение да се възхищавам на Великия страж за проявената находчивост да постави както пасивния си партньор, така и стаята си за тайни срещи толкова близо до работния си кабинет, зад залостената врата. Преглътнах шумно и като тръгнах на пръсти след Господаря Ли, се опитах да изглеждам невидим, но без никакъв успех.

Минах зад един параван с дракони и изневиделица ме удари някакъв летящ дънер – поне така ми се стори. Още не се бях приземил, когато Змията улови Господаря Ли и елегантно го натъпка в огромна малахитова урна. Кадифето на стената омекоти страхотния удар. Надигнах се от дебелия килим и се спуснах към влечугото, което издаваше щастливи съскащи звуци. Тъй като проявих добрината да тръгна с главата напред, то започна да я подритва от левия си сандал към десния и обратно, сякаш беше детска топка. Когато накрая паднах на пода, на лицето му се появи странна змийска усмивка. Беше предназначена за добрия Вол Номер Десет, който любезно беше дошъл да го позабавлява, като

умре много бавно. Сабленият удар, който ми нанесе с лявата си ръка, беше почти приятелски – не беше достатъчно силен, за да строши врата ми. Успях да се претърколя и да ритна немощно с крак и ми стана напълно по-ясно, че му е забавно, защото ме остави да се изправя.

Над гърлото на урната зад него се беше показвала една сбръчкана старческа ръка, която стискаше нож за мятане. Господарят Ли можеше да движи китката си само няколко сантиметра, така че и дума не можеше да става да запрати ножа, но поне можеше да се опита да ми го подаде. Проблемът беше да се промуша покрай Змията, за да го взема. Можех само да се спусна напред и да се моля на боговете. Почти успях да хвана влечугото през кръста, да го вдигна и да го завъртя. За жалост, с това го ядосах. Змията изсъска и престана да си играе. Ръцете му се мушнаха под моите и без усилие се освободиха от хватката ми, след което дойде неговият ред. Обхвана ме отвсякъде и започна да ме стяга като боа, със сила; която можеше да натроши костите ми на пихтия. Със сетен дъх успях да извикам:

– Хвърляй! Хвърляй!

Надявах се да разсея противника и сполучих. Господарят Ли метна ножа силно, колкото можа, той се завъртя бавно във въздуха и се заби леко в гърба на Змията. Като че ли го ухапа мравка. Изви глава назад и видя стърчащата дръжка, от което никак не му стана приятно. Изсъска доста силно и се опита да премести центъра на тежестта си така, че да може да изрита с всичка сила урната, за да види кое ще се чупи на повече парчета – тя или старецът в нея. Това го накара за миг да отпусне смъртоносната си прегръдка. Аз се дръпнах рязко назад с всички сили и успях да се откопча. След това отново се хвърлих към него, сграбчих го през кръста и едва не си счупих гръбнака от усилието да го вдигна. Краката му се отделиха от пода. Можех само да се опитам да строша неговия гръбнак в острия ръб на голямата мраморна маса. Разбрах, че не съм улучил още като го тласнах надолу. Вместо на ръба, той падна на гладката, равна повърхност. Ледените му змийски очи ме гледаха втренчено и аз се опитах да строша врата му със саблен удар, но вече в ръката ми не беше останала никаква сила. Дори не мигна. Краката ми се подкосиха. Вкопчих се безпомощно в него и започнах да се свличам. Студеният му змийски поглед ме следваше напълно безучастно. Строполих се изнемоощял на пода, а влечугото се изхлузи заедно с мен.

Лежеше на една страна, очите му още бяха вперени в моите и тогава разбрах, че се е случило чудо. Ножът на Господарят Ли се беше забил съвсем малко и може би щеше да се извади, ако падането върху масата

не го беше наместило както трябва. Беше хлътнал в тялото му до дръжката – право в сърцето. Змията беше мъртъв.

Глава 11

Когато надникнах в урната, в очите на Господаря Ли прочетох изумление:

– Ама ти си жив?

– Учителю – отговорих аз, – дали пък някое божество ни дължи някаква услуга? Защото в противен случай ще се разорим да купуваме благоволия за пантеона в знак на благодарност.

Извадих го без да чуя урната и след като му разтрих краката, отново можеше да куцука поносимо. Погледна трупа на Змията и когато му казах какво се бе случило, поклати изумено глава. След това ми посочи зловещата страна на въпроса, за която не бях имал време да помисля.

– Няма как тази рана на гърба да мине за нещастен случай – каза той. – Каквото и да стане, очакват ни неприятни усложнения, но при всички случаи трябва да направим едно. Този труп трябва да изчезне.

Отворих уста няколко пъти, готов да направя няколко полезни предложения, но нищо не се получи. Без никакво съмнение Великият страж щеше да претърси замъка до основи – нямаше да остави камък върху камък, ако се наложеше, и щеше да пресуши защитния ров и да спусне гмуркачи в кладенците. Щом Господарят каза, че трупът трябва да изчезне, това означаваше, че наистина трябва да изчезне.

– Най-напред трябва да го махнем от това противно любовно гнездо – каза старецът решително. – Това поне няма да е трудно.

Направих два тура по стълбите и надолу по стената до градината – единия с Господаря Ли, а другия със Змията. Трупът се побра в една голяма ръчна количка (изобретение, за което съм говорил на варварите в друг мемоар) и го покрихме с парчета зебло от чували за тор. След това Господарят Ли се излегна комфортно отгоре, извади мехчето си с вино, започна да пее неприлични песни и да хълца, а аз забутах количката. Началникът на стражарите само се поклони. След грандиозната битка, която старият шаман беше водил, за да спаси живота на жената на Великия страж, му се полагаше да се напие до козирката и никой не би и помислил да му пречи. Закарах количката до фургона на кукловода и я оставих край него заедно с трупа. Бях сигурен, че никой няма да посмее да се приближи до стареца, защото на този свят няма нищо по-опасно от пиян шаман. Заварихме Йен Ших вътре. Въпреки че фургонът не беше никак малък, беше тясно, защото вътрешността му беше претъпкана с

реквизит.

– Имаме един проблем – каза Господарят Ли. Йен Ших повдигна вежда.

– В количката навън има труп.

Йен Ших повдигна и другата си вежда.

– Трупът е на онова змиеподобно същество, което едва не уби Вол и съм сигурен, че Великият страж ще претърси всяка локва и всяка купчинка пръст наоколо, и че няма да спре, докато не намери този змийски син.

Йен Ших кимна.

– Имам две идеи – продължи Господарят Ли. – Едната е да маскираме трупа като по-голяма кукла.

Йен Ших посочи луната и направи въртеливо движение с ръка, с което искаше да каже, че времето лети, и след това си запуши носа, за да покаже, че скоро ще се размирише.

– Втората възможност е, да намерим начин да ги убедим, че някой тигър е успял да премине защитния ров, да се качи по стената и да изяде това глупаво копеле.

Йен Ших сви рамене и разпери ръце – как?

– Ще помислим – каза Господарят Ли и бръчките около очите му се присвиха, а Йен Ших се втрени в брезентовото покривало и затананика. След това престана да тананика.

– Утре – каза той – Великият страж на Портата на гъските ще организира голямо празненство в чест на оздравяването на жена си.

– И докато трае то, един тигър ще изяде Змията?

– Докато трае то, Великият страж ще изяде Змията – поправи го Йен Ших.

Помислих си, че това е лош хумор, но явно Господарят Ли беше на друго мнение. Всъщност той погледна кукловода с нескрито възхищение.

– Приятелю! Ти си гений! – извика той.

– Но той не говори сериозно – намесих се аз. Погледнах Йен Ших, после Господаря Ли, после отново Йен Ших.

– Нали? – добавих с половин уста.

Не ми се ще да описвам какво се случи след това, но нямам друг избор, ако искам да разкажа честно и почтено за делата на Господаря Ли. Ще трябва да включа една подробност, която ме представя в още по-глупава светлина, отколкото обикновено. През следващите няколко часа един абсолютно неуместен образ упорито отказваше да напусне

представите ми. Той се беше появил още в самото начало на тази история и нямах никаква представа защо е стиснал мозъка ми като с клещи, но нищо не можех да направя. Не преставах да виждам презрения варварин с очи като ледени висулки и каменно лице, седнал да пощи въшките си, потънал в мизерия, някъде в далечна чужбина, и дръзнал да натопи четката си в отрова от пепелянка, за да напише и изпрати идиотските си критически бележки чак до Китай.

– Добре, Флакус – прошепнах аз едва чуто, когато бутах тежката количка, пълна с пресни зеленчуци, към кухнята на замъка, – какво искаш да направя? Да си давам вид, че под репите няма никакъв труп, защото труповете са нещо прекалено мелодраматично? Глупости, приятели Флакус, пълни глупости!

В големите дворци винаги има малка отделна кухничка, в която се приготвят церемониални и жертвени блюда, предназначени за духове и богове, и беше съвсем нормално и естествено един шаман да поиска да се отблагодари на бога, който му е помогнал, след което да покани домакинята си да вземе участие в угощението. Господарят Ли получи ключа без никакви проблеми и само след няколко минути той и Йен Ших вече бяха проснали трупа на Змията върху една маса и го разсъбличаха. Да си кажа правичката, все още не ми се вярваше, че всичко това наистина се случва.

– Вол, би ли проверил дали има желе от свински крака? – попита кукловодът и се обърна към мъдреца:

– Струва ми се, че е най-добре да накиснем бутоните в марината от стоплено желе от свински крака, смесено с мед и вино, след което да ги панираме в нея, като я съгътим с фъстъчено тесто.

– Истински познавач! – възкликна Господарят Ли.

– Гхрхрхррр! – реагирах аз.

– Вол, провери дали имат и мариновани кожи от медузи – добави Господарят Ли, докато ровех из килера и обясни на Йен Ших: – Убедих се, че вървят чудесно с мечешки лапи. Според мен вкусът на мечешките лапи е като на лепило. Може би кожата от медуза ще са подходяща добавка за някои лепкави части, например, петите или семепроводите на това копеле.

– Гхрхрхррр! – казах аз.

Намерих желе от свински крака на един рафт, а в шкафа – бурканче мариновани кожи от медузи. Когато се върнах при масата, Господарят Ли се канеше да махне темето на трупа с трион, а Йен Шин набелязваше къде да удари фибулата и тибията с брадва.

– Виждаш ли, Флакус – прошепнах аз, – на този свят могат да се случат някои неща, за които вие нецивилизованите не можете даже и да си помислите! Например...

Чат! Чат! Чат! Чат! Чат! – Гхрхрхррр!

– Йен Ших, дали да не приготвим мозъка в традиционен сос от репи или предпочиташ бульон от миди? – извика Господарят Ли, за да надвика ударите на бравдата.

– Знаеш ли – отговори кукловодът замислено, – мозъкът става най-добре, като се изпържи в кокосово мляко. Ако Вол успее да намери, разбира се.

– Фантастично! – възкликна Господарят Ли с възхищение. – Вол, провери дали има кокосови орехи. Знаеш ли защо нашият ерудиран приятел направи това предложение? Веднъж, много отдавна, както гласи легендата, великият владетел на Нам Виет бил намушкан с ножове от убийци и разбрал, че умира, така че откъснал главата си и я закачил на клоните на едно дърво, като последен дар на поданиците си. Главата се превърнала в кокосов орех и понеже когато всичко това се случило владетелят бил пиан, течността в кокосовите орехи ферментира по-лесно от всичко друго под слънцето.

Фрас! Хряс! Чат!

– Гхрхрхррр! – казах аз.

– Отново ще поискам безценния ти съвет, преди да съм развалил нещо – каза Господарят Ли. – Дали да не запазим езика цял, може би паниран в тесто от кокосово брашно, или предпочиташ да го нарежем на филийки и да го задушим в масло и чесън?

– Падам си по чесъна – отвърна Йен Ших. – По-добре да запазим кокосовото тесто за топките на копелето.

– Отлично! – възкликна Господарят Ли.

– Гхрхрхррр! – казах аз. Хряс! Чат! Хряс! Чат!

– Вол, би ли отделил костния мозък от тези?

– Гхрхрхррр! Гхрхрхррр! Гхрхрхррр! – отговорих аз.

– Добре, не се тревожи, аз ще го направя. Какво ще кажеш да изпечем пръстите на краката и ушите?

– Дали да не добавим и малко месо от гърдите? – попита Господарят Ли. Можем да го задушим на бавен огън с отвара от зелен фасул с червен пипер, а накрая да добавим много гъби.

– Звучи добре – каза Йен Ших. – Ще имаме време да направим и малко колбаси, нали?

– О, да, разбира се. Я сега да видим какво представлява каранцията

му.

– Гхрхрхррр! – казах аз.

– Вол, потърси малко горчица. Толкова е вкусна с колбаси! – извика Йен Ших. – Познавах един човек на име Менг Куан, който казваше, че веднъж купил горчица от Тан, занесъл я вкъщи и я забравил. Тя започнала да расте, развила гръден кош, глава, опашка и четири крака. Менг Куан се кълне, че го ухапала и побягнала. Повече не я видял.

– Какво е пил преди това?

– Предполагам, че разредител за боя. Като стана дума за това, дали не бихме могли малко да променим чертите на лицето му, но не напълно, и да сервираме на Великия страж панирано лице на интимен приятел?

– Гхрхрхррр! – казах аз.

Отидох с олюляване за горчица и кокосови орехи.

– Виждаш ли, Флакус – прошепнах аз. – Има времена, когато почтените хора трябва да се занимават с неща, които при нормални обстоятелства...

– Погледи само бъбреците и панкреаса! – Чудо! Ами черния дроб!

– Гхрхрхррр!

– Вол, ще ни трябват патладжан, домати, лук, зелени чушки, поне два сорта тиква!

Аз хвърлих кокалите в казана и ги сварих на бульон, след това ги счуках на сивкав прах, смесих ги с брашно и меласа и ги направих на малки топчета, които изхвърлих в защитния ров през прозореца, като наблюдавах как рибите ги ядат. Дрехите на Змията отидоха в огъня. Негорящите му вещи се бяха разтопили, така че никой не можеше да ги познае, след което също полетяха към водата, под акомпанимента на свински хълцания и оригания. От съществото не остана и следа – освен прекрасните блюда, които на угощението следващата вечер бяха сервирани на масата на Великия страж. Разбира се, аз и Йен Ших няхахме нужното социално положение, за да получим покана да присъстваме, но Господарят Ли и Юю Лан бяха почетни гости. Много ме успокояваше фактът, че тя не ядеше месо. Господарят Ли можеше да яде всичко, включително и „Дванадесетскровищен, петвкусен, меден еднорог“ – блюдото, което беше сервирано на Великия страж, като почетен специалист. (Йен Ших и Господарят Ли бяха сварили бутоните на Змията с много листчета от хибискус и трябва да призная, че им придадоха много приятен розов оттенък.) Както казах, аз не присъствах, но чух отиващите си гости да разменят положителни отзиви. Сред тях бяха и двама

много възторжени прелати.

– Имаше малко повече подправки, отколкото обичам, но все пак беше много вкусно – отбеляза Върховният жрец на Йен-мен, а конфуцианският му колега добави:

– Удивително сочни ястия.

– Гхрхрхррр! – казах аз.

Глава 12

Както Господарят Ли, така и Ию Лан, обявиха в своите Дълги скучни речи далеч преди края на угощението, че са изтощени. Ию Лан се измъкна, преоблече се в мъжки Дрехи и намаза лицето и ръцете си със сажди. Готвеше се да помага на баща си. Аз и Господарят Ли стояхме на една тераса в двореца и наблюдавахме Великия страж Долу в двора, седнал пред фургона на Йен Ших. Господарят Ли ми каза, че домакинът ни не е успял да се наслади както трябва на храната, защото непрекъснато са идвали да му докладват докъде е стигнало издирването на Змията. Очакваше се съвсем скоро и сам да тръгне да го търси, което според Господарят Ли, щеше да ни даде възможност да действаме.

– Вол, трябва да се доберем до клетката на Великия страж – каза Господарят Ли нервно. – Тези невероятни предмети изглежда могат да предават образи и звуци през територията на половината Китай, а може би и на по-големи разстояния. Ако разберем как се работи с тях, ще можем да предупредим Небесния господар навреме, за да не му прережат гърлото.

– Дали ще се осмелят? – попитах аз шокиран.

– Ако съдя по възбудените приказки на мандарина, чието лице се появи в клетката най-напред, мога да кажа, че Небесният господар се е хванал с нещо, което почти сигурно ще му докара неприятности. Струва ми се, че не си дава сметка за опасността – каза той брачно. – Мандарините, когато има опасност да загубят пари, са готови на всичко, а в сегашния случай има опасност да загубят и кожата си.

Представих си как Ли Котката и слугите му – Шопарът, Чакалът и Хиената – се втурват като побеснели плъхове към светия старец и се нахвърлят върху него. Потреперих.

– Достопочтени учителю – попитах аз, – чувал ли си някога за нещо толкова изумително, колкото са тези клетки?

Господарят Ли задъвка проскубаната си брада замислено.

– Не чак толкова – отговори той. – В „Ту Янг Тса Пиен“, Су О описва „Огледалото на безсмъртието“ което е видял в страната на Лин. Каза, че това било кристал, който употребявали лекарите, защото пациентът ставал прозрачен щом застанел пред него и те могли да наблюдават вътрешните му органи и да откриват пукнатини в костите. Разбира се, Су О не е най-достоверният източник, но специално тази негова

история е била потвърдена и от друго място, а именно от Хси Чинг Тса Чи. Двете описания съвпадат изцяло но във второто се съдържа и допълнителната информация, че кристалът е бил метър и двадесет широк и метър и осемдесет висок. Су О също така споменава и за по-малки, портативни варианти, които нарича „Виждащи перли“ и това е най-близкото до клетките нещо, за което съм чувал. Струва ми се, че принципът на действие на едното не може да се различава особено от принципа на действие на другото, макар че не е изключено и да греша.

Споменах, че стояхме на терасата и гледахме надолу към фургона на Йен Ших, пред който бяха насядали гостите, но още не съм го описал подробно. Беше огромен и едната му страна можеше да се спуска надолу и да служи за сцена, а имаше и плъзгащи се плоскости, с чиято помощ сцената можеше да стане дори още по-голяма. Брезентовото покривало също можеше да се разгъне от единия до другия край и закриваше кулисите. Там, сред плетеница от телове, въженца, зъбни колела, махала и макари, Йен Ших упражняваше занаята си, който се доближаваше до магията. Кукловодът подскачаше от една бамбукова платформа на друга с ловкостта на котка, дърпаше с ръце множеството почти невидими нишки, а долу на сцената главната кукла изпълняваше, например, Танца на Дракона, докато цял балет правеше пируети зад нея. (Истина е, че един побъркан благородник веднъж наредил да арестуват Йен Ших, защото направил една кукла толкова реалистична, че успяла да прелъсти жена му. Само намесата на майка му предотвратила избухването на голям скандал.) Към различните части на сцената се спускаха множество бамбукови пръчки, през които кукловодът имитираше гласовете на героите си. В по-сложните пиеси Ию Лан му помагаше, скрита зад параван на сцената, като поемаше женските и детските роли и местеше декорите. Те бяха нарисувани върху брезентови пана, които можеха да се въртят, а Ию Лан умееше да прави чудеса с осветяващите фенери.

Господарят Ли ми каза съвсем сериозно, че Йен Ших е най-добрият кукловод който някога е виждал, а може би и на всички времена. Споменавам това в пристъп на самосъжаление, защото тази вечер той щеше да изпълни своя шедевър, а аз нямаше да мога да го гледам.

Един удар на цимбали оповести началото и публиката зашумя нетърпеливо. Завесите се вдигнаха и откриха ярко осветената сцена с добре известния декор – официалната резиденция на магистрат По вляво и градския публичен дом, „Къщата на радостта“ на майка Хсиен, вдясно. Още по-силни възгласи посрещнаха първите две кукли – Фу-мо (нормален герой) и Фу-чинг (палячо), които трябваше да въведат публиката в

действието на пиесата. По традиция те си разменят реплики, които осмиват местните величия и текущите скандали, избухват в пародиен гняв и се удрят по главите със свински мехури. По-голямата част от репликите не достигаше до нас, но смехът на публиката показваше, че Йен Ших е свършил добре работата си. След това Фу-мо и Фу-чинг започнаха да разкриват собствените си образи, като се оплакаха от факта, че все повече домакинства страхливо прибягват до резета за вратите си и кучета пазачи, че пазителите на дивеча са превърнали браконьерството в опасно занятие, че вече има твърде малко кесии за вземане и че от месец в града не е идвал глупак, когото можеш да оскубеш с лекота. Докато продължаваше това, аз се опитвах да омагьосам Великия страж.

– Стой, стой! – шепних тихо. – Изгледай цялата пиеса, и тогава тръгни да търсиш!

Ию Лан изтръгваше акорди от една пипа и очите ми се напълниха със сълзи, когато чух първия куплет на най-известната песен в цивилизования свят, изпята на толкова чист селски диалект, че просто ми замиса на кал и на тор:

Аз съм си селянин и горд съм с това,
а лигавите граждани, ако щат, да ядат и лайна.
Не ща да слушам оперни певци как вият,
като псета на луна,
щом жабите квакат ми във родните блата!

Появи се и куклата на Сламения Хонг и когато я видях, аз се разплаках истински. От нея лъхаше толкова реализъм и автентична селящина, че ми въздействаше като потънал в калта бивол. Всяка дума, всяко плясване на сандал, всяко почесване от въшките в косата, всеки жест... всичко беше толкова истинско, че за миг ми се стори, че съм се върнал в милото си село и носталгията ме обгърна като тежък плащ. Селянинът караше прасето си на пазара, а Фу-мо и Фу-чинг бяха толкова изумени от този дар на боговете, че паднаха по гръб.

Сюжетът на „Сламения Хонг“ е вероятно заплетен. В пиесата се разказва за усилията на селянина да си вземе обратно свинята, отнета му от двамата мошеници, и с развитието на действието Йен Ших пускаше в ход всички кукли, с които разполагаше. Тъкмо се бях отпуснал блажено, за да гледам, когато Господарят Ли ме сръга в ребрата: – Да тръгваме!

Великият страж беше станал от стола и заедно с охраната си крачеше към двореца, така че нямаше какво да направя, освен да се наведа, за

да може Господарят Ли да се качи на гърба ми. След това завихме зад ъгъла и от погледа ми се скри най-великата пиеса, изпълнявана от най-великия кукловод. Понякога животът е много несправедлив.

Свитата на Великия страж тръгна да претърсва коридорите и зали-те, а ние я следвахме по терасите отвън. В проклетия дворец имаше повече помещения, отколкото в мравуняк и всичко вървеше много бавно, но трябваше да сме абсолютно сигурни, че когато отидем да вземем клетката, никой няма да ни попречи. Най-лошото, според мен, беше, че непрекъснато минавахме по тераси, от които се виждаше представлението. Успях да видя някои моменти от пиесата, например, когато Фу-мо и Фу-чинг купиха от Сламения Хонг угоеното му прасе за един рядко срещан, безценен диамант от замръзналия Север (селякът беше роден на юг и никога през живота си не беше виждал лед). След това трябваше да продължа нататък и отново зърнах сцената, когато селският глупак по пътя към къщи реши да се порадва на придобивката си.

– Шиййийй-ут! Кучият му син се е изпикал в джоба ми и е избягал!

След това отново тръгнах и пропуснах момента, когато крадците посрещат завърналия се селянин с упойващо вино и побягват с всичките му дрехи, но успях да видя как Сламеният Хонг пада през един прозорец в спалнята на жената на магистрат По.

– Помощ! Напада ме гол демон!

Магистрат По, застанал на друг прозорец, се наслаждаваше на луната по подходящ неоконфуциански маниер.

– Млъкни жено! – скастри я той. – Превъзхождащият те мъж не долавя похотливи звуци или неприлични гледки.

След това отново престанах да виждам и чувам, докато заобиколим една кула, после отново зърнах светлините на фургона.

– Нападна ме гол демон, който не изглежда чак толкова зле!

– Жено! Трябва ми тишина! Ушите на превъзхождащия те мъж не са обезпокоени от неприятни звуци, а бъбреците и черния му дроб са пречистени от мързел и небрежност, фалш и поквара.

Великият страж изчезна някъде, така че се наложи да влезем през един прозорец и да обикаляме на пръсти по коридорите, докато го намерим отново. След това пак трябваше да излезем на терасата, за да не ни видят.

– Нападна ме гол демон, който не изглежда чак толкова зле и е надарен като кон!

– Млъкни жено! Превъзхождащият те мъж слуша само химните, които трябва, под акомпанимента на флейти и цитри, така че величието

на добродетелта му да накара четирите сезона да се сменят хармонично и в света да се възцари порядък.

Тогава се случи едно от онези неща, които карат хората да завързват камък на врата си и да скачат в кладенец. Великият страж изчезна от погледа ни отново и пак се наложи да влезем през един прозорец, за да го търсим. Видяхме го, когато нахълтваше с хората си в залата за аудиенции и Господарят Ли въздъхна с облекчение, щом минаха през вратата зад трона и тръгнаха нагоре по стълбите. Сега трябваше само да се изкачим до прозорците на работния му кабинет, да изчакаме да го претърси и да излезе оттам, след което щяхме да сме спокойни, че повече няма да се връща. Господарят Ли щеше да има достатъчно време, за да отвори сейфа, а ако не в него, беше почти напълно сигурно, че ще намерим клетката горе, в стаята за тайни срещи. Излязох през един страничен прозорец и стъпих на малък перваз, разделен от глинена водосточна тръба. Понечих да се прехвърля от другата ѝ страна и едва успях да отскоча назад в сянката, когато на прозореца отгатък се появи войник и се подпря на лакти върху перваза. Не гледаше към нас, но докато стоеше там, не можех да помръдна и на сантиметър.

– Проклет късмет! – измърмори войникът.

– Защо се оплакваш? Винаги е било така, мътните да го вземат! – изръмжа втори глас и на прозореца се показва още един войник.

– Можеше веднъж, поне веднъж, да ни сложат на пост откъм по-хубавата страна – каза първият. – Представи си само! Седим тук и зяпаме луната, а какво гледат онези отгатък? „Сламения Хонг“! Ето какво! А ние дори не го чуваме!

– Е, и? Ако не сега, ще слушаме после. Всички непрекъснато повтарят, че това било най-хубавото нещо под слънцето! – вторият войник се изплю презрително и бръкна в туниката си. – Ето, заслужаваме го!

Простенах мислено. В ръката си държеше мехче за вино от козя кожа, при това доста голямо, а ако им хрумнеше да останат на прозореца, за да го изпият на лунна светлина...

Точно това се случи, а ние стояхме застинали, без да помръднем, както ми се стори, с часове. Луната се движеше в неподходяща посока и сянката на водосточната тръба ставаше все по-гясна и по-гясна. Погледнах надолу и видях, че вече не мога да скрия сандалите си от приближаващата се ивица бисерно бяла светлина. След още няколко минути Господарят Ли щеше да е изправен пред много труден избор, защото единственият начин да се справим с войниците, ако ни видеха, беше да ги убием. За щастие, не се наложи да предприемаме никакви драстични

мерки. Най-накрая двамата хвърлиха празното мехче навън и се прибраха, а Господарят Ли въздъхна облекчено.

– Да тръгваме! – прошепна той. – Ако ключалката на сейфа не е много сложна, може би все още имаме време.

Забързах колкото се може повече и когато се върнахме откъм южната страна на двореца, бурните викове и аплодисменти едва не ни събориха от стената. Фургонът и сцената се виждаха ясно. Разбрах, че завършва първата част на представлението. „Сламеният Хонг“ е много дълга пиеса и е разделена на две с антракт, за да може кукловодът да си почине. Краят на първа част е може би най-известната сцена в театъра въобще, макар че няма и ред диалог, а заема близо една трета от времето.

Действието се развива в „Къщата на радостта“ на майка Хсиен, където Фу-мо и Фу-чинг са закарали откраднатото от Сламения Хонг прасе. Магистрат По е изрекъл всичките си конфуциански клишета, най-накрая е осъзнал, че нещо става с жена му и е дошъл да я търси. Тя преследва Сламения Хонг, който пък преследва прасето си. Всичко това става в един коридор, от двете страни на който има множество врати.

Магистрат По се навежда и поглежда през една ключалка. Отдръпва се ужасен и скрива очите си с лявата ръка, а дясната разперва безпомощно. В това време през една от другите врати излизат двамата мошеници с прасето. Пресичат коридора и потъват в стаята отсреща, а магистрат По се навежда към съседната ключалка. От стаята, от която токущо са излезли Фу-мо и Фу-чинг, сега изскача Сламеният Хонг, гонен от жената на магистрата, а след тях се появява и един клиент, който се оказва набожен бонза, прекарващ времето си в компанията на красива млада дама, известна под името Малко Заблудено Пиле. Никой няма на себе си никакви дрехи. Последните двама замръзват от изненада в коридора и с разширени колкото чинии очи наблюдават как Сламеният Хонг и жената на магистрата влизат в стаята отсреща. Магистрат По се отдръпва ключалката, отново скрива шокирания си поглед с ръка, а зад него се появяват мошениците с прасето, Сламеният Хонг и съпругата на магистрата, следвани от някакъв набожен монах и млада дама, прибързано наречена По-шен (Да се дефлорира). Те нямат никакви дрехи и очите им са разширени като чинии. Клиентите и дамите остават в коридора, а магистратът продължава да наднича през ключалките. Врати се отварят и затварят, влизат и излизат хора, докато накрая на сцената се появяват всички възможни надути, проповядващи морал самодоволни и лицемерни типове, които можеш да срещнеш в Империята. Всички те са

голи (имат само шапки, които показват какви длъжности заемат) и скоро също се включват в преследването на прасето.

Описах тази сцена малко по-подробно, защото исках да обясня какъв шум достигаше до нас на стената.

Освен това чувахме и ехото – смях, примесен с възторжен вой, при разпознаването на някой от героите, подигравки, дюдюкания и какво ли още не. Когато обаче се изкачихме съвсем малко под нивото на покоите на Великия страж, до ушите ни достигнаха едни други звуци. Дори и от толкова близо, не можах веднага да разбера, че това не са писъци, предизвикани от смях. Господарят Ли стисна рамото ми, а аз се хванах за парапета и се вдигнах нагоре, за да видим какво става зад високия прозорец на кабинета, в който бяхме подслушали разговора между домакинята ни и Ли Котката. Точно когато се изкачих, Великият страж се втурна към нас, но без да ни вижда. Очите му бяха изцъклени от ужас и пицеше като обезумял, а аз преглътнах мъчително, защото видях какво го гони.

На една от скиците, която ни показа Небесният господар, беше изобразено второто божество демон, Чу-куанг (Бясно куче). Представляваше куче без глава и сега беше пред очите ни. Великият страж зави в последния момент и хукна назад към стаята, а когато чудовищният звяр спря, за да тръгне след него, получих възможността да го огледам по-добре. Главата му не беше отрязана. Върху дебелия охранен врат имаше козина както навсякъде другаде по тялото му. Сякаш беше роден без глава. И все пак, съвсем ясно чувах лаене. Как можеше да лае, ако нямаше глава?

И как можеше да хапе, да разкъсва и да дъвче без глава? Надигнах се още малко и огледах цялата стая. По пода се търкаляха останките от свитата на Великия страж. Сякаш ги беше ръфал тигър. Навсякъде имаше локви кръв и гърлата на всички бяха разкъсани. Лаенето стана по-силно. Безглавото същество не преследваше Великия страж. По-скоро, както изведнъж осъзнах, го подкарваше като овца към определено място. Най-накрая го заклещи при един друг прозорец, чиито пердета се разтвориха и иззад тях изскочи голяма кучешка глава без тяло – огромна, със зинала паст и окървавени зъби. След това главата се хвърли напред, челюстите изчаткаха и Великият страж на Портата на гъските напусна червения прахоляк на земята в доста безобразен вид.

В стаята имаше още нещо. В дъното стоеше тъмна фигура. Тя тръгна към прозореца и когато стигна до перваза, луната я освети. Втрънчи се право в нас. Беше човекът маймуна – чудат, но без никакво съмнение

истински, със сребристо сиво чело, яркосини бузи, червен нос и жълта брада. В ръката си държеше клетката, която Господарят Ли толкова много искаше да вземе. С едно ловко движение съществото се прехвърли през прозореца, спусна се долу и изчезна.

Заслепи ме силен блясък. Когато отново можех да виждам, в стаята нямаше нито тяло, нито глава на куче, а навън вълни от смях се издигаха към луната, пред чийто светъл диск летеше голям бял жерав.

Глава 13

Господарят Ли ме накара да го прекача през парапета, след което слезе от гърба ми и влезе в стаята, като избягваше, доколкото е възможно, да стъпва в кръвта.

– Учителю – казах аз разтревожено, – клетката вече я няма.

Чувствах се много странно – трябваше да крещя, когато ми се щеше да шепна, но смехът от двора долу правеше шепота напълно безполезен.

– Не беше възможно да догоня това същество! – оправдах се след малко. – То слезе надолу по стената по-бързо, отколкото мога да тичам на равно, а как бих могъл да политна и да уловя жерав?

– Вол, стига си хленчил – сопна ми се Господарят Ли. – Много добре знам, че клетката я няма, но при всички случаи смятам да получа нещо като компенсация от цялата тази работа!

Той се огледа наоколо, стъпил на едно сухо нетно на пода, което напомняше малко островче сред морето от гъста лепкава кръв, и след това порони с пръст:

– Свали онези завеси и ги постели оттук до заседателната маса, за да не оставяме следи от сандали.

– Добре, учителю.

Направих каквото ми каза Господарят Ли и той премина по пътеката от зелени дракони, която изглеждаше много приятно на червения фон, сребърните лунни лъчи и златистата светлина на фенерите. Огледа внимателно пода до края на масата, където бяха разговаряли Ли Котката и Великият страж, разрови сантиметър по сантиметър козината на постланата на пода животинска кожа, най-накрая намери нещо дребно и изръмжа доволно.

– Когато камбанката оповести, че клетката се кани да предаде съобщението, Великият страж и Ли Котката скочиха като подплашени зайци – обясни той. – Почти бях сигурен, че Великият страж е изпуснал нещо и се оказах прав. Да живеят немарливите чистачки!

Беше намерил няколко стърготини от пресования и листче от пресования чай и ги мушна в едно отделение на пояса, в който носеше парите си. Бръчките около очите му се свиха толкова силно, че заприличаха на възглавничка на човешки палец, гледан през огнена перла. Както обикновено, той разсъждаваше върху проблеми, на които изобщо не бих обърнал внимание, докато не стане прекалено късно, за да се

направи каквото и да било.

– Убийство, чиято жертва е Великият страж, няма да бъде забравено лесно – изказа гласно мислите си мъдрецът. – Ли Котката няма да представлява проблем. Касапницата е гротескна, а клетката е изчезнала. Той много добре знае, че още двама мандарини – техни съучастници, са били убити по невъобразим начин и клетките им са отнети, така че първото нещо, което би трябвало да му мине през ума, е да се махне колкото се може по-бързо оттук, да се прибере и да види дали и с неговата клетка не стават чудати неща. Или с клетките на другите участници в заговора. Истинските проблеми ще ни създадат висшите сановници от свитата на Великия страж, защото трябва да докажат, че са верни и добри служители, ако искат отново да ги назначат на работа. Ще започнат разследване, което ще ни задържи тук поне още три месеца, а ако си тръгнем преди да открият труповете, ще ни обвинят в убийство и ще изпратят цялата армия по петите ни.

Бръчките му се свиха още повече, след това се отпуснаха, защото взе решение. Той отново посочи с пръст и каза:

– В крайна сметка, пак ще бъде тигър. Донеси онова и гледай да не стъпваш в кръвта.

Стените отчасти бяха покрити с животински кожи и една от тях беше на голям тигър – с глава и лапи. Господарят Ли ме накара да я сваля, да отреже внимателно лапите и да я закача обратно на мястото ѝ така, че разликата да бие на очи колкото може по-малко.

– Никой не гледа внимателно тези неща – поясни той поверително. – Хората от висшите класи казват:

„Я, тигрова кожа“ и толкоз, а за всеки слуга, който попита: „Това нещо нямаше ли лапи?“ ще се намерят поне двама, които да му отговорят: „Ти си се побъркал“.

Проснахме още завеси, за да направим пътека до вратата, водеща към вътрешността на централната кула, и Господарят Ли въздъхна облекчено, защото резето не беше спуснато, а ключалката се отвори с шперц съвсем лесно.

– Вол, натопи тези лапи в кръв и направи ясни следи от кръвожаден тигър – нареди той, – Трябва да изглежда сякаш той е смъкнал завесите, докато е гонил хората из стаята, така че сложи отпечатъци и върху тях. Не забравяй и труповете. Накрая се върни заднишком до тази врата. Аз идвам веднага.

Направих каквото ми каза без да преставам да се чудя как смята да мине номерът му. Тигрите не плуват през защитни ровове, не могат да

се катерят по отвесни стени и избягват претъпкани те с хора дворци и градини, но вече имах опит и реших да не казвам, че е невъзможно. След като Господарят Ли смяташе, че нещо може да стане, значи наистина може да стане. Тази мисъл ме поуспокои до известна степен, но тогава в никакъв случай не бих повярвал, че всичко ще стане толкова лесно и че заедно с това, ще извадим такъв необикновен късмет.

Тъкмо се наслаждавах на резултатите от труда си, когато малката врата към кулата се отвори и пред мен застана Господарят Ли, когото очаквах, придружен от някого, когото изобщо не очаквах. Мъдрецът водеше със себе си дъщерята на разбойника, вдовицата на Великия страж. Бяха решили, че тя все още не е достатъчно здрава, за да присъства на представлението, което би могло да продължи повече от три часа. Когато видях касапницата, очите ѝ се разшириха. След това изфуча, бръкна в робата си и извади една много внушителна кама. Следващото нещо, което помня, беше, че я опря във врата ми.

– Приятелите по игра не трябва да прекаляват – озъби се тя. – Позволих ти да дойдеш за няколко минута в леглото ми, а не да се мъчиш да ставаш Велик страж на Йен-мен!

– Уважаема, многоуважавана, Вол наистина е много силен, но не чак толкова – започна да я успокоява Господарят Ли. – Не той, а едно чудовище, което по случайност е наш приятел, излезе от кожата си и ние решихме, че е добра идея да представим всичко като дело на тигър. Хубави следи, нали?

Острието се отдалечи от гърлото ми, но не много. Очите на вдовицата святкаха враждебно към Господаря Ли.

– Реших, че тигърът ще е полезен и за друго – продължи той. – Докато те лекувах, имах възможност да зърна амулета ти. Родена си в годината на Тигъра, а боговете не винаги са много изтънчени, когато искат да наложат волята си. Много е вероятно да са пожелали да се омъжиш за някой друг и да раждаш герои.

Гласът му звучеше наполовина като на шаман наполовина като на мъдър съветник и не знам защо, но истеричният смях долитащ отвън, придаваше допълнителна тежест на думите му, вместо да ги омаловажава. – Сега, след като вече нямаш съпруг, ще трябва да избираш между две възможности. Или да заживееш по конфуциански, като набожна и смирена вдовица, или да получиш нужното позволение от жрец, за да се омъжиш повторно, подобно на първия път, тоест, да сключиш сделка, с цел увеличаване на бащиното ти богатство. В това, разбира се, няма нищо лошо, стига да можеш да избираш кандидатите, а за да бъде налице

тази щастлива възможност, от основна важност е ние с Вол да успеем да заминем оттук без никакви проблеми.

Тя свали ножа и аз знаех, че Господарят Ли е победил, но въобще не очаквах от устата ѝ да чуя думите, които последваха:

– Не очаквах, че ще се стигне чак до убийство, но трябва да призная, че видях чудовището. Когато слизаше по стената застана срещу моя прозорец. – След това, образно казано, тя хвърли наръч бамбук в огъня. – Луната освети шареното му лице, което, разбира се, не може да се сбърка с друго. Според мен за вас е опасно да дружите със Завист, но все пак не е позорно.

Може би щях да кажа нещо глупаво, но Господарят Ли беше достатъчно близо, за да ме изрита по глезена.

– А! Нима го познаваш? – възкликна Господарят Ли приятно изненадан. – Толкова малко хора могат да се похвалят с това! Освен, разбира се, собствениците на онези стари клетки.

Тя не обърна внимание на хвърлената въдица и поклати отрицателно глава:

– Не съм казала, че го познавам. Само съм виждала древната рисунка в земите на баща ми. Чели са ми и стиховете, това е всичко. А сега трябва да ми обясните по-добре какво сте намислили.

Господарят Ли ѝ обясни, а след това аз направих лепкави кървави следи от тигър надолу по стълбите в кулата и на още няколко места, включително и по един коридор известен единствено на младата вдовица и на някои от висшите сановници.

Предполагам, че историята вече се е разчула по селата оттук чак до градчето на Флакус Четвърти – как една красива принцеса била омъжена против волята си и заведена да живее на противно за нея място, как един вълшебен тигър отворил тайния проход, който водел навън от двореца на жениха (по-късно вратите били намерени широко отворени и навън водели кървави следи) и разкъсал недостойния приятел заедно с хората му, как принцесата се събудила една сутрин и намерила на възглавницата си половин брачен договор, откъснат по особен начин и с кървава тигърска лапа отгоре му, и как един стар шаман ѝ гледал на листенца от бял равнец и ѝ казал, че когато е била дете, духът на дядо ѝ я е сгодил за Духа на тигъра, и как след краткотрайното овдовяване се явил принц (чиито могъщи гърди не можели да се видят от многото отличия и медали), който се бил родил, стиснал в ръка парче пергамент, Откъснато по особен начин и, хоп! то се оказало другата половина на брачния договор с тигровата лапа...

Няма значение, че дамата още не е избрала щастливеца (поне аз не съм чул такова нещо). Съвсем ясно е, че никой, дори баща ѝ, не би посмял открито да се опълчи срещу Духа на тигъра, а от друга страна, тя разполага с колкото време пожелае, за да проучва отблизо възможните кандидати. Надявам се да не ѝ доскучее и мисля, че селските разказвачи, които имат право да редактират там, където историкът не може да си го позволи, ще постъпят по-умно, ако не споменават за поповите лъжички.

Нямахме никакви проблеми. Опечалената вдовица взе всичко в свои ръце, започна да крещи заповеди наляво и надясно, а неоконфуцианците, вбесени от поведението на низшето женско същество, получиха покани за разговор, подпечатани с кървави тигрови лапи и всички протести секнаха. Следобед на следващия ден] фургонът на Йен Ших свободно премина по подвижния мост. Аз седях до кукловода, а Господарят Ли и Ию Лан язدهха мулета, натоварени с подаръци. Скоро навлязохме в земите на разбойниците като следвахме напътствията на вдовицата.

Когато се спуснахме в тесния каньон, сякаш някаква дълга, подобна на цепнатина уста, лапна слънчевата светлина. Цикадите показваха на практика защо ги наричат „точилари на ножици“, а гущери с очи от корал, ахат и тюркоаз се упражняваха да нравят лицеви опори, докато наблюдаваха как Ию Лан изучава околните фенг-шуи (вятър и вода). Беше очевидно, че двете купчини огромни камъни, подредени като тотемни, я безпокоят.

– Според твоето описание, съществото наречено Завист, е много мъжествено, а на това място долавям преобладаващи Ин влияния, не Янг – каза тя озадачено. – Вместо да са горди и изправени, тотемите са смирени и покорни и изглежда така са били замислени в самото начало. Но откъде-накъде светилището на една маймуна мъж трябва да внушава пълзене на четири крака в женско обкръжение?

Господарят Ли погледна отново картата, която му беше дала вдовицата на Великия страж.

– Мястото е това – каза той. – Без никакво съмнение. Йен Ших?

Кукловодът се усмихна и вдигна ръка красноречиво, в смисъл че предава топката:

– Дъщеря ми е специалистът. Аз мога да предложа само инстинктивната си реакция. – Ръката му спря с пръст насочен към тотемите. – Според мен те не са нито изцяло абстрактни символи, нито изцяло директни изображения, а нещо средно. Като примитивна писменост,

например.

Господарят Ли се ухили:

– Приятелю, струва ми се, че умовете ни се движат в крак. Аз също мисля, че това е пиктограма, изобразяваща опечален човек с наведена глава, коленичил край мъртвец. Тази пиктограма присъства в най-ранните писмени паметници от времето на династията Шанг и означава „смърт“. Юю Лан?

– Да, възможно е – отвърна тя. – Много богини са свързани със Земята на Сенките и това би могло да обясни преобладаващото женско влияние наоколо, само че не ни казва нищо за мъжа с боядисано лице на маймуна.

Аз исках да знам преди всичко дали влиянието на смъртта беше насочено към нас или не, но успях да се овладеея и да не попитам. Пръснахме се и започнахме да търсим ориентирите, които ни беше описала вдовицата на Великия страж, без да забравяме, че тя беше идвала на това място преди десет години, а пороите и свлачищата биха могли да са го променили до неузнаваемост. Беше сигурна, че трябва да намерим скала, означена с бял знак и когато отсякох някакви огромни трънаци, се намерих точно срещу него. Червеникавата повърхност на камъка беше откъртена и се беше получил светъл белег който би трябвало да се намира точно до входа, така че извиках останалите, взех една тояга и проправих по-широка пътека през трънаците. След десет минути в стената на каньона видяхме малък кръгъл отвор. Йен Ших и аз се приготвихме да запалим факлите, с които предварително се бяхме запасили, но се оказа, че няма да ни трябват.

На около пет метра навътре имаше естествен комин, врез който проникваше слънчева светлина. Мястото беше осветено подобно на коридор в галерия и стените от двете ни страни бяха пълни с изображения. Може би една трета от тях бяха рисунки, но другите две трети бяха пиктограми и Господарят Ли ги гледаше като омагьосан.

– Та това е ранна версия на „Книгата на одите“! – възкликна той възторжено. – Много наподобява шаманистичните творби, наречени „Девет песни“, но ни разкрива една история много по-различна от всичко, което се среща в по-късните версии.

Мъдрецът започна да превежда древното писмо и чухме стара приказка, много реалистична на места. Ето думите на едно момиче, прелъстено от някакъв бог:

Духът му спусна се като облак буреносен,
озарен от глас пламенен:
„На красотата съдбата е да намери приятел.
Нима възможно е хубост неземна
без любов да вехне?“
Дойде той със думи тъй сладки,
а безмълвно замина си,
полетял в висините сред своите облаци.
А на земята остави рокля изцапана,
смачкана, захвърлена.
„О, господарю! Вземи ме със себе си!
Да полетя над планината Куанг-санг!
Да видя хорското гъмжило на Деветте земи!“
Но моят господар лети с вихрушките
и развява знамена от облаци
„Ще измия краката ти в небесното езеро!
Ще изсуша косата ти на бреговете на Слънцето!
Ще събере цветя, и венец ще изплета,
за своя единствен любим!“
Отчаяно пея аз своята песен, а вятърът вие
и стоя безутешно, стиснала клонка от лавър.

Рисунките не бяха така добре запазени както древното, дълбоко изсечено писмо. Времето беше казало думата си, но все пак ясно можеха да се видят децата, родени от тъжното момиче. Ако можеха да се нарекат „деца“, защото това бяха божествата демони, описани ни от Небесния господар.

Дъхът ми секна и отстъпих назад – пред очите ми бяха дребният старец, хвърлящ огън, жестокият танцьор, кучешката глава без тяло. Но стиховете не бяха за осемте чудовища, а за деветото, човешкото дете, чийто единствен божествен атрибут била красотата. Господарят Ли ни прочете със светнал поглед стиховете, проследяващи детството и младежките му години, когато, вече като млад мъж, се сприятелил с един владетел. Никакъв герой не можел да срази храбривия войн и нито една жена не можела да му устои. Един ден той отишъл в планината Кун-лун, където се знаело, че живее велика богиня. Ето думите му:

Бамбуков аромат изпълва тези места тъй пусти
и трева дългокоса плаче със сълзи от роса.
Високи дървета в тунел лъкатушен са сплетени,

за да засенчат слънцето с алени цветя,
 а тръните им улавят облаци.
 Пияни тръстики танкуват в огледалото езерно,
 и се гонят със сенките на сияйните небеса,
 драконови яйца бълбукат и се пукат,
 или пък са риби, плюещи бисери?
 И там в дълбините, на своята
 морско зелена възглавница
 възлегнала е Тя.
 „О, сложи си дрехата от смокинови листа
 и препаската от заешки пух!
 Изкачи се в царството си сред скалите назъбени.
 Ела, сплела дъгите небесни в косите си!
 Ела с очи пълни със смях!
 Омръзнало ти е безделието,
 копнееш за своите мечти!
 О, красавице от езерото, повелителко на планините!
 Открий ме! Ела!“

На младия войн никои никога не е отказвал, така че не му отказват и сега. Безгрижното, отегчено, търсещо развлечения, женско същество, което би накарало мъдрите мъже да търсят дупка, в която да се скрият отговаря на дръзкия простосмъртен.

В колесница от магнолии, с флаг от сплетени листа
 с наметало от скална орхидея и шал от цветя
 украсена с трицветния ирис,
 тя държи могъщи леопарди, води рисове на петна.
 И тъгнат гръмотевици, мълнии раздират небето!
 Ще построя дом в планината
 за това розовобузо от гордост момче.
 Стените ще окича със ириси, а подът
 ще покрия с червен камък.
 В преддверието ще сложа пипер разцъфтял и канела
 и мраморни плочи, и хиляди лотоси,
 и параван от цветя.
 На пода ще пръсна хризантеми
 с аромата им сладък,
 и див магданоз, и лоза.
 А на двора – орхидеи есенни с листа
 зелени и стъбла пурпурни

и стотици, стотици цветя.

Войнът, както винаги, се превръща във фаворит и накрая богинята му позволява сам да занесе Прасковата на безсмъртието на едно угощение. Той се качва на колесницата, теглена от могъщи дракони, и по пътя минава покрай Юпитер, около когото вечно се върти пръстен от черепи, отмерващи Времето.

Лунни бисери украсяват главата на война,
дрехата му, от седемцветна дъга изтъкана,
озарява небето.

Пелерината му от комети е, а коланът –
от загубили пътя си звезди.

В канията му ярко свети слънчев лъч!

„Умира този, който се страхува!“ –
крещи той на звездата на Времето.

И в ръката му мечът блести.

И удря един череп, и отново крещи:

„Да гният тези, които не искат да станат!“

Изяжда войнът прасковата на Богинята

и се сдобива с живот вечен

като самото небе

или като ада.

Войнът е заслепен от завистта си към безсмъртието и когато Природата потреперва от ужас, той приема това като спазъм на удоволствие. Той е оглушал и когато птицата Чиао-минг го предупреждава, мисли, че му пее химн на радост. Загубил е разсъдък си и е готов да извади камшика, за да удари всяка обикновена звезда, която се осмели да се изпречи на пътя му. И подкарва драконите още по-бързо.

Сама, на върха на своето царство
стои повелителката на езерото и планината.

Облаците надиплени коленичат пред нея
сиви, намръщени

поглъщат сребърната луна.

А богинята призовава бурята

да прокара пътека за стъпките ѝ.

Тигрови очи се устремяват към

светлата дия в небето,

тигрови зъби оголени, тигрови нокти в земята впити

тигрови писъци долитат до драконите в небето
скачащи, бесни и огнени,
тигров смях посреща малката фигурка
и полетяла сред звезди и лунна светлина
тя пада от небето
в калта на земята.

Войнът се приземява невредим в едно блато и пътеката го отвежда до светилището на богинята. Там той попада на плодовете от живота си с нея – в две кутии открива две бебета и два амулета. Момченцето е сгърчено, уродливо малко създание, а на амулета му пише: Хуай-ай – „Злоба“. Момиченцето е хубаво, но погледът му е страшен и на амулета му пише: Фенг-ло – „Лудост“. В трета кутия, войнът намира огледало и амулет, на който пише Чу-ту – „Завист“. Поглежда се в огледалото и вижда, че богинята наистина му е дала лицето на завистта. Грабва Злоба и Лудост и побягва обезумял в горите, а историята му завършва с много странен куплет:

Тъжни чакали плачат с кървави сълзи
треперещи лисици тук мрат,
а бухали с по хиляда години живот
лудо се хилят.
Куче бяло по луната лае
и трупове буди,
на своя гроб сив призрак се мае
и пее песен на войн.

Отстъпихме назад от последния надпис и се спогледахме.

– Велики Буда! – възкликна Йен Ших. – Това ми прилича на побъркана люлчина песничка!

– Или на това, или на Ли Хо, когато има тежък махмурлук – каза Господарят Ли.

Той настоя да преведе всяка дума от текста, преди да отидем до другото произведение на изкуството, за което ни беше казала дъщерята на разбойника. Промушихме се през една тясна пукнатина, завихме наляво и се озовахме в друга зала, също осветена от слънчеви лъчи през тавана. Обикновено невъзмутимата Юю Лан ахна, а аз извиках.

Пред нас беше крадецът на клетки, нарисуван на стената преди неизвестно колко столетия, но все още запазен. На врата на човека маймуна беше окачен амулетът „Завист“, а в ръцете си държеше ужасните деца

Злоба и Лудост. Главата му беше наведена и след миг разбрах защо на това място преобладаваше Ин, а не Янг. Господарят Ли взе факлата от ръцете ми, запали я и освети потъналата в сянка срещуположна стена, а моят черен дроб се превърна в буца лед. Никой не помръдна, никой не каза нищо. Пред нас се откри рисунка, два пъти по-голяма от тази на Завист и мога да кажа, че през живота си съм виждал малко на брой по-ужасяващи неща.

– Завист трябва да е бил най-смелият войн на всички времена – каза Господарят Ли със страхопочитание. – Това е Хси Уанг Му, Великата и ужасна владетелка на Запада, поне докато ние китайците не сме се опитали да я опитим и поставим на сигурно място в пантеона. Това обяснява защо онези тотеми на смъртта са поставени отвън. Тази дама е повелителка на болестите, а нейни слуги са Гарваните на Разрушението.

Ию Лан вече беше коленичила и се молеше, за да омилистави богинята, Господарят Ли я последва, а Йен Ших и аз също не чакахме специална покана. Изправихме се смълчани, вперили очи в образа, който ни гледаше от стената. Богинята беше красива, но от устата ѝ се показваха тигрови зъби, ръцете ѝ завършваха с тигрови нокти, а долната част на тялото ѝ отразяваше водния ѝ произход, защото представляваше нещо като драконова опашка – голяма, с люспи, навита. Очите ѝ не знаеха що е време, що е слабост или що е жалост и аз си помислих, че може би ще успее да разбере известния стих на големия поет Ли Хо, когото Господарят Ли спомена преди малко: „Ако небето имаше чувства, то също щеше да остарее.“

Господарят Ли ни извади от унеса, като се обърна към преобразения войн:

– Или той все още скита някъде наоколо след цели три хиляди години, или Вол и аз сме попаднали на най-великия актьор на всички времена. Чудя се какво ли е станало с очарователните му деца и какво се мъчи да постигне?

Когато Йен Ших се обърна към рисунката, очите му горяха. От горчивина? Не бях сигурен, но в неговото положение – нищо чудно. Гледахме един войн, който някога е бил хубав, а сега имаше боядисано маймунско лице – Йен Ших също е бил хубав, преди едрата шарка да разяде лицето му. Повелителката на болестите беше обезобразила и двамата. Точно когато си мислех това кукловодът ми напомни, че е аристократ, а аристократите не губят време за самосъжаление. Внезапна слънчева усмивка украси белязаното му лице.

– Не мога да кажа за никого друго, но аз съм доволен – каза той

радостно. – Когато ме обземе самосъжаление, ще мога да си спомням този щастлив приятел, а когато противни хлапета като Злоба и Лудост запълзят в краката ми, ще мога да прегърна Ию Лан.

Усмивката му угасна и той добави тихо:

– И като заговорих за нея, не мога да не си дам сметка, че всичко това ще ѝ е доста тежко. Като жрица на У, тя е слугиня на тази богиня, а всички нейни слуги живеят в непрекъснат страх от господарката си.

Едва сега забелязах, че Ию Лан не се беше изправила заедно с нас. Все още беше на колене пред богинята, с пребледняло лице и неподвижна. Йен Ших внимателно я улови за раменете и ѝ помогна да стане, след което излязохме навън, на слънчевата светлина.

Глава 14

Горещите вълни замъгляваха всичко наоколо и не можех да се ориентирам. До нашата колиба забелязах езеро, което не можеше да бъде истинско. Аз стиснах очи и ги разтърках, пак ги отворих и пак ги затворих. Езерото го нямаше, но колибата сякаш заплува цял метър над земята, а долният ѝ край трептеше в маранята и се размиваше.

– Какво ще правим, Вол? – попита майка ми. Баща ми мълчеше както обикновено. Умореното му отпуснато тяло казваше достатъчно. Опитвах се да си спомня Какво ще направим с какво? Нещо не беше наред, знаех това, точно както знаех, че и двамата ми родители се споминаха още преди години. Но за какво говореше майка ми?

Баща ми държеше в ръка една клетка. След това видях, че тя не е древна, а съвсем нова клетка – най-обикновен бамбуков кафез, пълен с лястовици. Той стоеше на брега на реката, която минава през нашето село. Сега разбрах какво не е наред. Погледнах към небето, но там нямаше облаци. Застанах до баща си и погледнах реката.

Реката бе суха. Гледах втренчено опеченото дъно, умиращите бурени и гущерите. Как би могъл баща ми да се моли за дъжд и да предлага лястовици на боговете ли? Всяка година лястовиците се превръщат в миди и после отново в лястовици (точните дати са записани в Имперския алманах), а мидите са любимата храна на драконите лунг, които владеят водите и сега се бяха скрили дълбоко под земята или бяха избягали. Нямаше нужда да питам, за да разбера, че и кладенците са пресъхнали.

– Какво ще правим, Вол? – попита майка ми отново.

Зад мен някой плачеше тихо и когато се обърнах, видях лея Хуа, напълнила ръцете си с книжни лодки. Знаех, че е петият ден от петата луна, Денят на лодките дракони, когато се състезават истински лодки и се пускат книжни, наречени чу-йи, които прогонват болестите, идващи с горещините. Но след като нямаше вода, как биха могли да плуват? До старата лепя Хуа стоеше чичо Нунг и кършеше пръсти, а лицето му беше изкривено от страх и ми се стори, че чувам тревожния звън на камбаните на манастира от хълма, така че хукнах натам. Жегата ме обляхваше като гъст облак. Звукът се усилваше, ставаше по-писклив и пронизителен и ме идваше от камбаните на манастира, а от устните на възбудените деца.

Горещата вълна отмина и видях парче неизсъхнала земя със зелена трева, на която играеха децата. Седем танцуваха в кръг, хванати за ръце, около осмото. Всички те бяха удивително грозни – с ниски дебели туловища, ц гротескно големи глави и непропорционални черти. Някой свирише на лютня и те пееха безсмислена детска песничка – силно и пронизително:

Козльо, козленце, с мило личиценце
прескочи стобора и излез на двора
донеси трева, хрупкави листа,
мама да нахраниш, ако я завариш,
ако ли пък не, май е най-добре
братята си гладни да нахраниш:
Едно... две... три... четири... пет... шест
... седем... осем!

При „осем“, детето в средата се наведе, отскубна две шепи трева и се хвърли злобно напред с главата, а аз реших, че играят на нещо като „Свиня на хълма“, което не е за боязливи деца. Хванатите за ръце изглежда имаха право само да ритат, да блъскат и да пречат с телата си, докато „козлето“ очевидно можеше да използва нокти, зъби и каквото му дойдеше наум. Стана голямо меле. Най-сетне „козлето“ успя да се измъкне от кръга, а другите деца се разбягаха, заливайки се в писклив смях. То ги подгони и реших, че детето, което успее да улови, ще заеме мястото му в кръга, но загубих всякакъв интерес към играта им, когато видях музиканта, който акомпанираше на песента им.

Ию Лан държеше в ръце една от древните клетки и дърпаше металните ѝ пръчки като струни. Изведнъж нещо проблесна и ме накара да спра и да замигам, а когато отново можех да виждам, красивата шаманка вдигна дясната си ръка, докосна първо лявата, после дясната СЯ вежда и накрая върха на носа си – с едно плавно движение – и ми кимна, а аз разбрах, че трябва да направя същото. Повторих жеста. Ию Лан се усмихна, вдигна ръка и разтвори стиснатите си Пръсти, сякаш ми показваше съкровище – в дланта ѝ имаше малък метален предмет, наподобяваш вилица, но само с два зъба.

Разбрах, че тръгвам към нея, че съм много близо. Тя бавно приближи предмета до устните си, духна между зъбите и до мен достигна лек ветрец. Обгърна ни прекрасна мека мъгла, започна да ръми, образуваха се цветни дъги, а ароматът на мокра трева, земя и цветя беше толкова гъст, че по него би могло да се ходи. Въздействието на Ин беше така

силно, че не можех да направя нищо друго, освен да се доближа до Ию Лан, нежно да обвия ръце около раменете ѝ, да прошепна името ѝ. Дъщерята на кукловода стоеше съвсем неподвижно. След малко вдигна устни към моите.

– Това е ужасно унизително! – казах аз.

– О, не знам – отговори Господарят Ли. – Имаш още един чифт панталони, а за сексуалните сънища може да се говори много. Чрез тях повечето мъже получават шанс да се срещат с по-качествени жени, а спестените финансови средства са огромни. Освен това, твоите сънища са толкова хубави! Сигурен ли си, че не си чувал някъде тази детска песничка?

– Сигурен съм, учителю – отговорих аз. – През целия си живот съм слушал подобни песнички, но тази – никога.

Имаш добро – ухо отбеляза той с безразличие.

– Повечето хора, които измислят войнствени песничка за деца, използват думи, свързани с битки и бой. В истинските произведения такива неща изобщо не се споменават и авторите им се придържат към традиционните елементи – кози, козлета, братчета и сестричета. Не ти ли се стори, че тези деца удивително приличат на статуите на старите богове, които видяхме край Ию на остров Хортензия?

Не ми се беше сторило, но сега разбрах, че той е прав, макар и да не можех да си обясня как спящият ми мозък бе превърнал уродливите статуи в лудуващи деца.

– Едва ли е някаква мистерия, че сънят ти започва със суша – добави той, – но все пак има нещо, не мога да го определя съвсем точно, което ме интригува. Ако отново започнеш да ухажваш на сън, искам да ми кажеш.

Сушата в съня ми можеше да се обясни с това, ме пътувахме през район, сполетян от това бедствие. Навсякъде виждахме селяни, копаещи кладенци, които се мъчеха да запазят всяка капка вода от пресъхващите потоци. На небето нямаше и облаче, горещината беше убийствена, а бонзите и жреците се трудеха денонощно ад молитвите за дъжд и магиите. Когато викаха Ию ан през нощта, почти винаги беше, за да прави магии за дъжд. От пътниците чувахме, че там, откъдето идват, положението е същото и колкото повече приближавахме Пекин, толкова по-сухо и по-горещо ставаше.

Някъде по пътя Господарят Ли се сдоби с алхимическо оборудване и химикали, намери бала отвратителен евтин чай и започна да търси експериментално начини за превръщането на презрения та-ча в чуу-ча,

достатъчно добър, за да удовлетвори и вкуса на Императора. Една вечер, след като бяхме установили лагера си, Господарят Ли извика:

– Елате, съберете се, деца мои, и ще ви покажа чудо!

Йен Ших постави върху огъня една скара, както нареди Господарят Ли, а Ию Лан извади най-големия тиган. Листенцата чай, които мъдрецът беше струпал на масата, наистина бяха ужасни – големи, груби и изпокъсани, а и миризмата им далеч не беше апетитна. Господарят Ли нагря тигана, хвърли в него малко чай и добави известно количество от някакъв жълт прах.

– Тамаринд – обясни той. – Получава се от плодовете на едно голямо дърво със стипчиви семена, които са богати на винена киселина и поташ, и струва цяло състояние. Добре че са нужни много малки количества. Името е арабско и означава „индийска фурма“, което е странно, защото това дърво нито е арабско, нито индийско, а трябва да се внася чак от Египет.

Господарят Ли накара Ию Лан да добави в тигана още чай и още малко от праха, а в това време той изсипа в едно хаванче някакви други прехове, които взе от две бурканчета.

– Железен цианид и калциев сулфат – обясни мъдрецът. – Виждате ли как цианидът променя цвета си?

Докато разбъркваше, синьото започна да изсветлява и се появиха зелени и виолетови оттенъци. В това време под въздействието на тамаринда листенцата в тигана се променяха от грозно черни към приятно жълтеникаво оранжеви. Когато синьото в хаванчето стана съвсем светло, Господарят Ли изсипа сместа в тигана и пое бъркалката от Ию Лан. Започна да разбърква и клати енергично, и след малко започна да става нещо необикновено.

– Проклет да съм! – възкликна Йен Ших, Отвратителните листа позеленяха и се превърнаха в истински зелен чай. Нещо повече – ароматът, които се носеше от тигана, беше фантастичен. След това станах свидетел на най-невероятното нещо. Хубавите набрани преди дъждовете рано напролет чаени листа трябва да се навиват на рула много внимателно, при това с ръце, а тези в тигана го правеха сами! Грубите им форми се промениха и станаха приятни, листенцата се навиха и се стегнаха, орфаните ям краища изчезнаха – гледахме перфектен чай, от най-високото възможно качество. Достоен за Императора, което беше и целта.

– На вид и аромат, това е съвършен Чай на уважението – каза щастливо Господарят Ли. – Всъщност единственият му недостатък е, че е прекалено съвършен. Еднакво синкавозелен навсякъде, докато

истинският има тук-там жълтеникави петна. За да се транспортира по-лесно, той се пресова на кръгли пити и се подпечатва с имперския печат, също като фалшификата, който мандарините продават на лековерните варвари с цели товари. Сигурно реализират печалби от по десет хиляди процента. Добра търговия!

Вкусът, обаче, беше нещо съвсем друго. Затоплихме вода, сложихме от подобрения чай, опитахме го и веднага го изплюхме. Беше ужасен и Господарят Ли каза, че вероятно мандарините слагат известно количество истински чай, за да може да се пие.

Парата от чашата ми се издигаше нагоре и замъгляваше образите пред очите ми. Стори ми се, че Йен Ших ме гледа ядосано и започнах да духам, докато обезобразеното му лице придоби нормалния си вид и ми стана ясно, че само е направил гримаса, заради вкуса на чая. Ию Лан започна да разтребва – тиха, красива, далечна като облак, усмихваща се в себе си.

* * *

Горещите вълни караха селото ми да се криви, сякаш беше направено от мек восък и отвсякъде се чуваше смях – дрезгав смях, пронизителен смях, неестествен смях. Погледнах през пролуката между две колиби и видях абата на нашия манастир да гледа втренчено към нещо. Лицето му беше тъжно, а в очите му имаше жалост. Изтичах напред, за да мога да видя централната уличка – там беше майка ми и се смееше, а баща ми се опитваше да се засмее. Всички се опитваха Отпред имаше сватбена процесия и когато а погледнах внимателно, сърцето ми потъна чак до сандалите. „Да се смеем на кучето“ е последното средство, до което може да се прибегне по време на суша. Когато изпращането на лястовици на водните дракони и изваждането на статуите на местните богове навън в жегата вече не помага, единственото, което остава да се направи, е да се оформи една сватбена процесия с всичко необходимо – цветя, гонгове, камбани, барабани – само дето булката е кучка. Тя е облечена в булчинска рокля и всички я сочат с пръст, смеят се и вдигат колкото се може повече шум. Надеждата е, че това ще накара Малкото момче от облаците да погледне надолу към глупашкото шествие и ще го размее до сълзи, а сълзите му са дъжд.

Тръгнах към родителите си, но горещите вълни отново ме заляха, всичко пред очите ми се завъртя като във вихрушка и вече нищо не можех да видя. Смяхът ставаше все по-силен и пронизителен. Долових, че нещо се движи в кръг и разбрах, че не гледам танцьорите около

сватбената процесия и че това, което чувам, не е смях.

Козльо, козленце, с мило личиценце
 прескочи стобора и излез до двора
 донеси трева, хрупкави листа,
 мама да нахраниш, ако я завариш,
 ако ли пък не, май е най-добре
 братята си гладки да нахраниш:
 Едно... две... три... четири... пет... шест
 ...седем... осем!

Приближих се през горещината тъкмо навреме, за да видя как „коз-лето“ се измъква от кръга и подгонва другите деца. Лютнята свиреше отново. Обърнах се по посоката на звука и тръгнах натам. Изведнъж ме ослепи светкавица и когато прогледнах отново, видях Ию Лан с клетката в ръка. С другата тя направи ритуалния жест И яз го повторих – лява вежда, дясна вежда, върха на носа. Дланта на шаманката се разтвори и в нея видях друга двузъба вилица. Този път тя не я вдигна към устните си. Погледна ме замислено и тръгна към ниското, иззидано от камъни гърло на кладенеца недалеч, а когато стигнахме до него, ми посочи голямото ведро, окачено на макарата. С недвусмислени жестове ми показа, че иска да се спуснем долу.

Ведрото се оказа достатъчно голямо и за двама ни. Освободих въжето и започнах бавно да спускам ведрото в тъмнината. Макаратата скърцаше силно, но пък и въжето беше здраво. По стените имаше рисунки – жаби, подскачащи в кръг една след друга. Отдолу идваше ужасна миризма. Вонеше на разлагаща се плът и нещо ръмжеше – приличаше на приглушен тътен. Опитах се да кажа на Ию Лан, че трябва да се връщаме, но тя непреклонно посочи надолу.

Продължих да спускам. Ию Лан оглеждаше внимателно стената и се напрягаше да види нещо на слабата светлина, идваща отгоре. Започна да се чува някакво бълбукане и стана толкова горещо, сякаш бяхме в пещ, а убийственото ръмжене не преставаше. Вонята беше непоносима.

Ию Лан докосна рамото ми и посочи. На стената видях голям черен кръг, но не можех да го достигна. Започнах да люлея ведрото напред-назад все по-силно и се уплаших, че въжето може да се изплъзне от потните ми длани и да паднем при онова нещо на дъното, каквото и да беше то. Въпреки това продължих да люлея, докато накрая успях да достигна черния кръг с лявата си ръка. Беше дупка в стената. При третия опит успях да се уловя за един издаден камък и да притегля ведрото до ръба,

Ию Лан скочи пъргаво на пода на тесния проход, а аз завързах ведрото за камъка и я последвах.

Шаманката ме поведе напред към някаква мека светлина. Оказа се, че идва от зала, на чийто под имаше мъх, подобен на дебел мек килим, осветена от отвори на тавана, през които проникваше слънчева светлина. Дъщерята на кукловода ми се усмихна и вдигна ръка към устните си. Духна между двата зъба на малката вилица и лековитата, съзидателна сила на Ин изпълни помещението, заедно с мъглата, дъждовните капки и дъгите. Ию Лан пристъпи напред и я прегърнах.

– Много сладострастно – каза Господарят Ли, като произнесе „сладострастно“ бавно и с любов. – Фактът, че секът е преди всичко женска работа, е получил признание в Ин метафората, която използваме, за да го означим: „облаци и дъжд“. Това обяснява мъглата и дъгите, но след това се събуждаш и... и се измиваш... А защо наистина трябва да се изчервяваш като зрял домати и езикът ти да се завързва на възел всеки път щом Ию Лан мине покрай теб?

– Нищо не мога да направя – казах аз смутен. – Знам, че е нелепо, но нищо не мога да направя.

– Ами защо подскачаш като подплашен заек всеки път щом баща й те погледне?

– Учителю, постави се на мое място! – отговорих аз.

– Че как бих могъл? Не съм играл на облаци и дъжд откакто бях на деветдесет.

Мъдрецът затътри крака, за да си вземе мехчето с вино, и си затананика „На младини красавиците търсеха леглото ми, но леглото на стареца е пълно само с кокали“. Събрах един наръч тръстикови листа, за да се избърша, обърнах се на другата страна и отново заспах.

Когато стигнахме Пекин, ужасната суша не проявяваше признаци, че скоро ще свърши. Градът се задушаваше от жегата и червения тухлен прах, с който е известен навсякъде, а освен това небето беше натежало от Жълтия вятър, представляващ огромни облаци ситен жълт пясък, които ветровете носят откъм Монголската пустиня. Обикновено пясъчните бури свършват към края на четвъртата луна, но когато фургонът на Йен Ших премина през портата на града, вечерта на втория ден от петата луна, колелата му издълбаха коловози в твърдото, хрускащо пясъчно покритие, а вятърът, шибаш брезентовото покривало съскаше като настръхнала котка, готова да се сбие.

Господарят Ли се уговори да се срещнем с Йен Ших на другия ден на остров Хортензия, след което кукловодът и дъщеря му обърнаха

фургона към къщата си. Аз наех един паланкин и с мъдреца тръгнахме веднага към дома на Небесния господар. Стигнахме до Забранения град, блестящ като императорска корона на залез слънце, точно когато барабаните оповестяваха затварянето на портите. Пуснаха ни веднага, но пред вратата на кабинета на светеца застана една старика, която служеше при него в продължение на много години.

– Днес той никак не е добре – каза тя. Лицето ѝ беше уморено и разтревожено. – Изпълнен е с енергия, но нещо не е наред и трябва да ви помоля да дойдете утре сутринта. Обикновено се оправя малко, след като се наспи.

Вратата на кабинета беше открехната и чух как Небесният господар разговаря с някого на архаичен, официален език, който звучеше почти като религиозен напев, а доколкото го познавах, това изобщо не беше в стила му.

– Ако продължава да изпитва болка – каза Небесният господар звучно и авторитетно, – намажи го с избистрена мас от крак на снежен леопард. Дай му да ние от яйчена черупка на дрозд, пълна със сок от манго, в който има три щипки стрит рог от носорог. Приложи пиявици и ако не настъпи подобрене, помни, че нито едно същество на този свят не е безсмъртно и че ти също ще трябва да умреш.

Вратата се отвори. Зърнах за миг светеца, седнал зад писалището си със затворени очи, с протегнати сякаш за молитва ръце. След това от кабинета му излезе едно младо момиче слугинче и затвори вратата. То носеше малко кученце на копринена възглавничка. Животното явно беше болно, защото едва дишаше и момичето беше толкова угрижено, че дори не ни забеляза. Имаше простовато открито лице и бих се обзаложил на всичко, че само си беше направило чехлите – бяха на розови катерички, подскачащи сред жълти цветя.

– Често ли е така господарят ти? – попита Господарят Ли възрастната жена.

– Не, Ваша светлост. Само от време на време, но след като си почине, отново идва на себе си.

– Утре ще дойдем пак – каза Господарят Ли обърна се и тръгна към изхода.

Пътуването с паланкина към дома се оказа като плаване в море от фантастични цветове – пясъчните бури са величествена гледка на залез слънце – и лицето на Господаря Ли ставаше ту златно, ту алено, ту виолетово и розово, а дълбоките бразди на тревогата оформяха черни, лъкатушещи линии по челото му.

– Страхувам се за добрия си стар учител – каза той след известно време. – Да не забравяме, че някак ся е успял да излъже един мандарин, собственик на клетка, да му я предостави, защото е искал да наругае останалите. Тези типове са опасни. Ако умът на Небесният господар е излязъл от релси, докато е имал вземане-даване с тях, всички можем да си имаме сериозни неприятности, така че е най-добре да вкараме тези копелета зад решетките колкото се може по-бързо.

Учителю, нима вече не можем да го направим? – попитах аз. – Знаем за пещерата и как фалшифицират чая.

– Само че също така знаем, че зад цялата работа стои Ли Котката, а той е достатъчно могъщ, за да накара пещерата под Въглищарския хълм да изчезне – отговори Господарят Ли мрачно. – Много лесно би могъл да бави следствието в продължение на шест месеца, а в това време всички живи свидетели, включително и ние двамата, ще умрат от неизвестна болест. Не. Сега трябва да открием кои са останалите членове на конспирацията, да намерим слабата брънка на веригата и да я принудим да свидетелствува срещу останалите.

Господарят Ли разпери ръце и се загледа в звездите.

– Но, дявол да го вземе, аферите на мандарините не са толкова важни – каза той отчаяно. – Важни са тези клетки, съществата, които изглежда са свързани с тях и крадецът, който може и да е, но може и да не е войнът, превърнат в маймуната човек Завист. Само да можеше Небесният господар отново да овладее ума си! Никой не знае колкото него за боговете и демоните отпреди три хиляди години и ако някой би могъл да се добере до дъното на тази история, това е той.

Стигнахме до Небесния мост на ъгъла на Улицата на очите и Алеята на мухите и Господарят Ли каза на носачите да ни оставят пред вилната на Едноокия Уонг. Там той нае няколко потайни личности, за да разберат къде е Хо Чуанг-ию – мандаринът, чието лице се беше появило в клетката преди Небесния господар – и след два часа научихме, че въпросната личност е отпътувала за императорския дворец в Чанг-ан и ще се върне след ден-два. След като вечеряхме, ние се върнахме у дома и този път старицата Минг не ни посрещна с кръсци за големи маймуни. И двамата спяхме спокойно и непробудно, макар че бих предпочел да спя неспокойно и да сънувам Ию Лан.

Глава 15

Малко след зазоряване на третия ден от петата луна, когато Жълтият вятър временно беше утихнал и небето беше светло и синьо, няколко лъча слънчева светлина огряха повърхността на Северното езеро и докоснаха кърмата на гребната ни лодка, докато с плясък се придвижвахме към остров Хортензия и с изумление видях, че първите вълни на жегата вече се гърчат като прозрачни гущери в горния край на скалата, където беше входът на Ию. Денят отново щеше да е убийствено горещ, но докато завързвах лодката за кея, на сърцето ми олекна. Йен Ших вече беше пристигнал и носеше факли, както му беше поръчал Господарят Ли.

– Струва ми се, че се чувстваш малко измамен – каза мъдрецът весело. – Вол и аз станавме свидетели на всички интересни събития в двореца на Великия страж, а ти в това време трябваше да стоиш сред една сюррия кукли, без да можеш да мръднеш никъде. Ако имаш късмет, днес ще можеш да наваксаш пропуснатото.

– Колко се радвам – отговори Йен Ших и като че ли наистина се радваше.

– Трябваше да помисля за това по-рано, но какво да се прави – каза със съжаление Господарят Ли. – Нужен ми е списък на мандарините и останалите високопоставени личности, свързани с чаената конспирация, а освен това трябва да открием всичко, което можем, за странните клетки, които с Вол ти описахте. Ключът към тях е може би у човека, който изглежда първи ги е открил, покойният Ма Гуан Лин.

Тръгнахме по пътеката към мястото, където въпросният мандарин бе намерил смъртта си, и Господарят Ли посочи вилата:

– Вол и аз претърсихме убежището му на острова и открихме всичко, което представлява интерес. Освен това аз претърсих дома му, кабинета му и имението му. Мислех, че сме попаднали в задънена улица, но сега вече не съм толкова сигурен дали е така. Чувал ли си нещо за Ма преди да стане тази каша?

– Никога не съм имал честта – отвърна Йен Ших.

– Имал си късмет. Да познаваш Ма, беше все едно да имаш язва. Той беше един от онези учени, които са благословени с фантастична памет, имат само една дарба, в случая с Ма това беше дарбата да учи езици, и нямат абсолютно никакъв мозък, за да разсъждават върху каквото

и да било. Талантът му на полиглот го доведе във Вътрешното министерство като експерт по малцинствата и няма да е преувеличено, ако кажа, че се беше превърнал в жива легенда.

Господарят Ли изглеждаше обзет от някакво особено възхищение към покойния мандарин, чиято кариера се оказа изумително праволинейна.

– Най-напред стана администратор на Ху Пе. Пристигнал там точно по време на една грипна епидемия, когато това удивително хигиенично племе измислило и започнало да носи марлени маски. В официалния си доклад Ма написа, че поданиците му много приличали на човешки същества, само дето между очите и вратовете им нямало нищо и предполагаше, че устите им се намират отгоре на главата. За награда го повишиха и го изпратиха в Квантунг, но за зла участ на местното население, той пристигнал точно когато всички празнували техния Мит на сътворението. В официалния му доклад пишеше, че на поданиците му няма да са необходими нито обработваеми земи, нито разрешения за риболов, тъй като се хранели само с пръст.

– Струва ми се симпатичен човек – каза Йен Ших злъчно.

– Напредна още повече – продължи Господарят Ли – и го изпратиха да администрира Чиао, което доведе до заколването на безбройно много нищо неподозиращи баби, защото приел за чиста монета една приказка, измислена от тях, за да принуждават децата да се държат прилично. Докладва, че възрастните жени от племето нощем се превръщали в прилепи и ядели мозъците на невинните китайски дечица. След това го изпратиха в Хайнан и пристигнал на острова при пълнолуние... Можете да СМ представите какво е направила лунната светлина с Ма Туан Лин. В официалния му доклад се твърдеше, че момичетата всъщност били морски сирени, които плачели с бисери, вместо със сълза и това накара легиони противни господа да тръгнат към Хайнан, за да спипат момичетата и да ги разплачат... Не искам да навлизам в отвратителни подробности.

Бяхме стигнали до вилата, Господарят Ли спря и махна с ръка към нея.

– Мисълта ми е, че съучастниците на Ма едва ли биха му поверили изцяло някакви по-важни документи. Предполагам, че им е бил полезен, така че вместо да му срежат гърлото, те са го оставили да работи върху нещо, свързано с конспирацията, а това включва и клетките, като са му предоставили работно място, което биха могли да наблюдават непрекъснато. Вилата му е непосредствено до изхода на тунела и е имал пряк

достъп до подземната пещера под Вьглищарския хълм и именно там, готов съм да се обзаложа, са ми дали кабинет, така ме да могат да го претърсват за важни документи всеки път преди да си тръгне.

– Значи ще отидем отново в пещерата, за да потърсим кабинета на Ма Туан Лин, така ли? – попита Йен Ших.

– Точно така.

Кукловодът не каза нищо, но светлинките отново заиграха дълбоко в очите му. Помогнах му да разтвори хрусталаците, които скриваха входа на тунела, влязохме и запалихме факлите. Изглежда никой не беше влизал след нас, защото по белия прах на пода до мястото, където от стената беше къртено, нямаше нови следи от сандали. Спуснахме се по пътеката под езерото. Чувах единствено капките вода, стичаща се от тавана, и бързото биене на сърцето си. След това започнахме да се изкачваме към Вьглищарския хълм. Когато се приближихме до пещерата чух някакъв звук, който постепенно се превърна в смях, и това беше смях на хора, които са победили типичните човешки проблеми, като са прибягнали до зверски средства. Не мога да го опиша. Човек или знае що за смях е това, или не. Угасихме факлите си. Приближихме се още и смяхът се усили, а когато надникнахме в пещерата, видяхме, че на една маса седят десетина души и закусват печено месо. Подът а краката им беше осеян с кучешки кокали, а от устите им капеше кучешка, мазнина и те се пукаха по шевовете от смях, когато си подхвърляха един след друг остарели мръсни вицове. Тримата главатари ми бяха пределно познати.

– Шопарът, Хиената и Чакалът, които убиха чиновника – и мислено отбелязах факта, че всички присъстващи са въоръжени с ками, а на масата до тримата са подпрени три арбалета.

Бяха прекалено заети с мазното кучешко месо и още по-мазните си шеги, за да забележат каквото и да било. Господарят Ли бързо се вмъкна вътре и се скри зад отрупаните един върху друг сандъци, а аз и Йен Ших го последвахме покрай стената. Мъдрецът смени положението си няколко пъти, като огледа тавана добре, за да прецени акустиката, и след това ни прошепна да съберем камъчета и да застанем така, че да можем незабелязано да ги хвърляме към входа на тунела. По даден сигнал аз и кукловодът започнахме и тракането накара всички да обърнат глави към вратата.

Господарят Ли беше свил ръце на фуния около устата си. Много пъти се беше опитвал да ме научи да го правя, но аз нямам дарба за подобни неща, макар че ми е ясно, че деветдесет процента от цялата работа е да накараш слушателя да насочи вниманието си към мястото,

откъдето би трябвало да идва звукът. Ефектът наистина беше поразителен. Сякаш откъм тунела долетя висок, треперещ глас – глас, който помнех добре.

– Върнете... ми... ушите-е-е-е! – провлачи призрачният глас на убития чиновник.

Главорезите замръзнаха с кучешки бутове и лапи между зъбите. Хиената изплю месото на масата, обърна се към Шопара и прошепна:

– Това беше Щурецът! Сигурен съм, колкото съм сигурен, че съм жив!

Един друг се надигна, като събори на пода кана вино и чиния.

– Щурец! Щурец? Какъв Щурец? Нали казахте, че сте убили този нещастник? – проскимтя той.

– Върнете... ми... носа-а-а-а!

Чакалът стана с побеляло лице и улови дръжката на камата си.

– Това е призракът на Щуреца – каза той. – Малката гадинка се е върнала, за да ни тормозя!

Сега всички главорези бяха на крака и се гледаха един друг, за да добият кураж. Само Шопарът остана на масата невъзмутим, без да престава да дъвче кокала.

– Призрак?! Така ли те е учила майка ти? – попита подигравателно той. – Не знаеш ли, че мъртвецът трябва да престои в ада три години и чак тогава може да се връща като призрак.

– Тогава какво беше това? – изкрещя Чакалът.

– Върнете... ми... очите-е-е-е-е!

– Това е Щурецът! Душата му Хун се е загубила!

– прошепна Хиената. – Не чувате ли? Търси си тялото, само че ние му изхвърлихме онези работи!

– Не можат ли да удушите копелето, ами трябваше да го кълцате на парчета? – ядоса се един от компанията.

– Хун душа, мун душа! – подигра им се Шопарът. Той се изправи бавно, с достойнство и взе арбалета си.

– Слушайте, невежи глупаци! Душата Хун живее в мерния дроб, а ние изобщо не сме пипали черния му дроб! Отрязах му белите дробове, но не съм му пипал черния. В белите дробове живее низшата душа и ако мислите, че низшата душа По на насекомо като Щуреца може да ме уплаши...

– Върнете... ми... белите... дробове-е-е-е-е! Хиената и Чакалът бяха тръгнали да се измъкват, но Шопарът ги спря и повдигна бойния дух.

– Жив или мъртъв, Щурецът няма кураж колкото едно врабче! –

извика той. – Хайде, момчета, хайде да му дадем на това лайно нещо, за което наистина да се вайка!

Той се втурна към входа на тунела, като пътьом грабна една факла от стената, а след моментно колебание Хиената, Чакалът и останалата шайка го последваха с кашляния, псувни и размахани ножове, за да поддържат духа си. Изчезнаха в тъмнината с крясъци: „Покажи се, страхливецо!“ и „Ще подгоня проядената ти от червеи душа чак в Тибет!“ Свистенето на тетивата на арбалета показваше, че въображението им е предоставило образи, по които да стрелят, а Господарят Ля изсумтя доволно и тръгна през пещерата към вратата в дъното.

– Няма да се изненадам, ако продължат чак до острова – отбеляза той уверено. – След това сигурно цял час ще проверяват хрусталаците около входа на тунела.

Алхимическата лаборатория изглеждаше непроменена, но Господарят Ли не прояви интерес към нея. Продължи към вратата в дъното ѝ и когато я отворихме, се оказахме в дълъг коридор с малки ниши от двете страни, използвани за кабинети.

– Вол, Йен Ших – каза Господарят Ли, – познавах Ма Туан Лин добре и знам маниера му на работа, така че ще търся аз. Вие се върнете назад и пазете... Не че очаквам тези приятели да се върнат, преди да съм свършил, но все пак.

Беше прав и в същото време грешеше. Петнадесет минути по-късно кукловодът и аз стояхме в средата на пещерата и най-спокойно разглеждахме струпаните сандъци, сигурни, че гласовете, стъпките и факлите на главорезите ще ни предупредят достатъчно рано за завръщането им, когато изведнъж чухме рязко шракване. Преди да успеем да се скрием, през друга врата, скрита в един ъгъл зад сандъците, която досега не бяхме забелязали, нахълта цяла нова шайка главорези, които замръзнаха на място и се втреничиха в нас. Бяха не по-малко зловещи от другите си колеги, а водачът им почервения от гняв, примесен с жажда за кръв, отвори уста, за да извика на хората си, след това изгъркори, улови се за гърлото и се свлече на пода.

Йен Ших беше грабнал един оставен край масата арбалет, беше успял да го зареди и да стреля толкова бързо, че аз не успях дори да помръдна. За арбалета нямаше повече стрели, така че кукловодът го запрати по друг главорез и грабна в едната си ръка факлата, а в другата ножа си. Аз също се окопитих и грабнах една факла, за да удриям с нея, след което онези налетяха.

С бухалка боравя по-добре, отколкото с оръжие, което иска по-

голяма сръчност, така ме започнах да ги млатя доста добре, но те бяха повече и сигурно щяха да ме убият, ако не беше Йен Ших. Кукловодът се превърна в грациозна вихрушка, която проправи пътека на смъртта право през средата на кръвожадната glutница, след което елегантно събори с крак една камара отрупани един върху друг сандъци, за да няма накъде да бягат останалите. Един от сандъците се отвори и по земята се посипаха десетки малки пити пресован фалшив Чай на уважението, а главорезите започнаха да се спъват и да падат по пода. Йен Ших се обърна и тръгна с удари през тях като Трансцеденталната свиня, тръгнала да убива, а оцелелите, които виеха и се мъчеха да избягат, попадаха право в моите ръце. Успях да хвърля факлата и да уловя един, който се канеше да наръга Йен Ших с ножа си в гърба, и да го завъртя така, че острието да разреже гърлото на друг, който беше насочил копието си към гърдите ми. След това всичко свърши. Не можех да повярвам, че сме го направили, но беше факт – телата лежаха на пода и никое от тях не мърдаше. Кукловодът ме погледна замислено и каза:

– Можем да имаме неприятности, ако решим да почистим и да скрием труповете.

– Остави това – чух глас и се обърнах. Господарят Ли стоеше отзад и гледаше касапницата с възхищение. – Важното е, че намерих писанията на Ма. Ако скрием труповете ще предизвикаме повече въпроси, отколкото ако не ги скрием, така че ще ги оставим, както са. Или почти.

Той бързо пребръка джобовете, кесиите и поясите и събра купчина сребърни монети, които изсипа върху масата, заедно с тесте евтини белязани карти, които разпиля на и около масата. Моята факла попадна в ръката на един окървавен труп, а тази на Йен Ших – до главата на друг. Арбалетът намушкахме под трети.

– Един опитен следовател би намерил поне десет нередности в тази инсценировка още през първите десет минути, но не ми се вярва да прибягнат до услугите на такъв – каза Господарят Ли уверено. – Идва смяната на стражата, намира маса, отрупана с кучешко месо и вино, защо да не се възползва от това? Войниците започват да играят карти, някой се прави на много хитър и за първи път през живота си тези дръвници успяват да постигнат нещо, когато използват оръжията си. Всичко си е на мястото, защо тогава да не се приеме най-простото обяснение?

Нямах намерение да споря с него, но все пак трябваше да се измъкнем от пещерата. За тунела и дума не можеше да става. Господарят Ли огледа вратата, през която бяха минали новите стражи и очевидно не я хареса.

– Оттук вероятно се стига до сутерена на някоя къща на Въглищарския хълм. На някой от мандарините. Ще бъде цяло чудо да се измъкнем от нея, без да ни спрат – каза той замислено.

– Ето там! – извика Йен Ших. Кукловодът беше забелязал нещо, на което досега не бяхме обърнали внимание. На пода край западната стена още се виждаха следите от свличане на пръст и през една пукнатина на тавана се процеждаше естествена светлина. Йен Ших и аз я разширихме достатъчно, за да видим, че свличането е открило нещо като комин, на чийто край светеше синьо петно. Успях да се покатеря нагоре с Господаря Ли на гърба си и попаднахме в някакъв много стар шкаф, направен от усукана дървесина. Имаше отвор, колкото да мине мъдрецът, след което аз се направих на деветгодишен и също се промуших непохватно навън, а Йен Ших дойде последен.

Оказахме се на познато място. Намирахме се в гробището на Лин, на върха на хълма, недалеч от гробницата, в която беше живял таласъмът, а старият шкаф се оказа вътрешността на една хралупа.

– Значи така! – каза Господарят Ли щастливо. Той не обича да оставя неизяснени неща. – Чих-мей е използвал това дърво, за да си почива по време на нотните си разходки и свличането го е смъкнало долу в пещерата, откъдето случайно е бил откаран на остров Хортензия заедно с непотребната пръст. Не се съмнявам, че мандарините са решили да не запушват образувалия се комин, защото много лесно биха могли да го използват като авариен изход.

Наистина, градинарите никога не биха посегнали на това старо дърво и когато го погледнах по внимателно, потреперих – усукано, възлестото, могъщо, злобно – опасно и злокобно като ужасните мъртви дървета на Хълма на хвърчилата и гарваните. Никой нямаше да го докосне, докато някой ден не го събори вятърът.

Глава 16

Като официално назначен изследовател на всичко, свързано със смъртта на Ма Туан Лин, Господарят Ли имаше пълно право да се разхожда из гробището, където беше живяло чудовището. Той тръгна съвсем открито надолу по хълма, след малко бръкна в дрехата си и извади пачка листа. Това бяха отпечатъците, които беше взел от бюрото на покойния мандарин в пещерата. Те бяха толкова хубави, че Господарят Ли беше готов да се обзаложи, че Ма Туан Лин е унищожил фриза в тунела под езерото единствено, за да не може никой друг да попадне на това съкровище. Ма не беше чак толкова глупав, че да не може да разбере как клетките се използват за комуникации на големи разстояния.

Дори и аз успях да разбера. Най-напред, тук отново бяха изобразени осемте фигури с качулки, които бяхме видели в Ию – Осемте шамани. Тези отпечатъци обаче бяха по-ясни от всички други и на тях личеше една подробност, която досега не бяхме виждали. Във всяка от клетките, които носеха, имаше нещо, което приличаше на четчица за писане, чиято дръжка се показваше през отвора в горния край – там, където се събираха металните пръчки – а една от поредиците рисунки практически представляваше урок за слабоумни: 1. Един от шаманите е извадил четчицата от клетката. 2. Докосва с нея един от символите върху металните пръчки, означаващи петте стихии. 3. Образът му се появява в клетката. 4. Вълнообразни линии изобразяват преминаване през големи разстояния и водни простори. 5. Друг шаман наблюдава образа на първия в собствената си клетка.

– Дори малоумният Чоу от нашето село би разбрал за какво става дума – възкликнах аз.

– Имай предвид – каза Господарят Ли рязко, – че след като Ма е открил какво може да се прави с клетките, той е заключил, че това е най-същественото. Може и да е така, но той не е стигнал по-нататък, а всеки учен, който заслужава името си, би разбрал, че има пред себе си единственото запазено писмено свидетелство за традиция, която се е запазила и до наши дни, макар и в доста променен вид. Това е Състезанието с лодки дракони, което се провежда всяка година на петия ден от петата луна. – Той тръсна глава яростно, сякаш се мъчеше да открие някакъв разум в кофа меласа. – Това е вдругиден. Официално състезанието се провежда в чест на великия поет и държавник Чу Юан, който се е

удавил в знак на протест срещу корупцията в държавното управление, но всъщност то се е провеждало и хиляда години преди той да се роди... ако не и две хиляди. Фризът, открит и унищожен от Ма Туан Лин, очевидно е разказвал в картини за истинското събитие, вдъхновило състезанието на лодките дракони, макар че само Небесният господар в най-добрите си дни би могъл да се добере до цялата истина за него.

Рядко съм виждал стария мъдрец толкова съкрушен. Докато десният му показалец танцуваше над отпечатъците, той бързо и уверено интерпретираше древните символи и ги поставяше в контекста на историята, но понякога, кършеше пръсти и надаваше рев на безпомощност, което ясно говореше, че има още уроци, които е можел да научи на коляното на Небесния господар преди много, много години, но, уви, е пропуснал – уроци, които сега вече нямаше кой да повтори. Но така или иначе, Господарят Ли не започна с пиктограмите, а с нещо друго. На единия отпечатък, взет от самото начало на фриза, беше изобразено древно писмо. Мъдрецът го посочи:

– Явно става дума за някакъв мит, свързан със слънцестоенето, основаващ се донякъде на исторически факти. Това заглавие е добавено от учен или жрец може би хиляда години след като е направен фризът.

Той се обърна към Йен Ших и му смигна:

– Малко претрупано, но съдържателно, не мислиш ли?

Кукловодът вдигна поглед изненадано. Познаването на древните писмености беше привилегия на богатите и досега Господарят Ли не се беше позовавал пряко на аристократичния му произход. След това Йен Ших сви рамене и преведе символите заради мен:

– Небе, огън, смърт, птици, лодки призраци, дъжд, състезание. И единственият език, освен китайския, на който обичайно се съставят поетични изречения от нанизани едно след друго съществителни без прилагателни – Йен Ших имитираше чудесно надутия назидателен тон на учен, който чете лекция, – е варварският латински.

Господарят Ли заговори отново и ето в общи линии историята за слънцестоенето, доколкото успя да дешифрира древните символи и образи:

Преди много, много години, преди още да е възникнала писмеността, за да могат да се отбелязват събитията, нахлулите варварски племена, които по-късно щели да се нарекат „Китайски“, започнали война срещу коренното население в земите на Централната империя, за да получат земно надмощие над тях, а в същото време на Небето се повела битка между боговете на старите и новите заселници. По някакъв начин

воюващите на земята са успели да вбесят и двете враждуващи на Небето страни, в резултат на което, боговете, отговарящи при нормални условия за физическото функциониране на природата, се отправили към небесните бойни полета и оставили хората да се оправят както знаят. Разбира се, хаосът се възцарил за броени часове. Станало ясно, че ако иска да оцелее, човечеството ще трябва да установи хармонично съгласие с природните сили и за да го постигнат, воюващите владетели най-накрая се съюзили и смирено помолили най-великите магьосници и шамани – Па Ненг Чих Ших да излязат от скришните ъгли на цивилизацията и да поемат нещата в свои ръце.

Осемте шамани се съгласили и най-напред накарали владетелите да построят нещо. Виждате ли този голям квадрат? Той означава „земя“ или „земен“. Тази завъртулка в него означава, че е кух, може би пещера, а линиите, пресичащи горния край...

– Тръби! – възкликнах аз. – Накарали са владетелите да им построят музикалния инструмент Ию!

– Искрено се надявам да е така – каза Господарят Ли благо, – защото идеята ми се струва добра. Освен това, те са взели две вълшебни лодки, едната Ин, а другата Янг и за да скрепят договора – не ми е много ясно, но си мисля, че става дума за някакво споразумение, обвързващо хората и природата в хармонично съгласие, осемте шамани са провели най-величественото състезание с лодки в цялата история.

И залозите изглежда са били съдбовни. По някакъв начин в Ию се е образувала вълшебна вода, в която да плават лодките, а небето над тях било в пламъци – нажежено както в дните преди лъконосеца и да простреля девет от десетте слънца. Очевидно влиянието на Янг е било несъразмерно силно, а когато в природата няма равновесие, започват болестите – ужасяващите Гарвани на чумата бяха изобразени да кръжат над състезателите. Водата кипи, вълните заплашват да преобърнат лодките, от бреговете протягат пипала ужасни чудовища и змии надигат глави от пяната. На следващата пиктограма лодката Янг беше взела преднина пред лодката Ин, а смъртоносните птици на болестите се бяха спуснали съвсем ниско над тях...

– И точно на най-интересното губим нишката! – каза Господарят Ли недоволено.

Камъкът не беше пощаден от жестокостта на времето и последните изображения не личаха. Повърхността беше така протритата, че мастилото на отпечатъка беше образувало криви, размазани петна – издатини и вдлъбнатини, които не означаваха нищо. На самия край обаче скалата

беше по-твърда, защото фризьт отново добиваше очертания.

– В края на краищата, победата е на Ин – каза Господарят Ли. – Виждате ли тези наклонени линии? Вали дъжд – съзидателната сила и символът на обновлението – а лодката е завързана за някакъв кей, на който се тъпчат куйей, духове. Не е много ясно какво точно се е случило. Огънят на небето е угасен и птиците на болестите са отлетели, така че можем да приемем, че духовете са се съюзили с осемте шамани и заедно са наклонили везните накъдето трябва. В края на краищата, неизвестният коментатор нарича лодките „лодки призраци“... Ех, да можеше Небесният господар да възвърне разсъдъка си само за няколко часа! – извика развълнувано мъдрецът. – Само той би могъл да открие връзката между всичко това и божествата демони с клетките им, дори и с брат им Завист. И най-вече, би могъл да ни каже защо тази история за слънцестоенето излиза на бял свят днес, цели три хиляди години по-късно, защо някои от чудовищата не са никакви митове, а жива реалност и с две думи, какво, по-дяволите, става?

– Желая ви късмет – каза кукловодът.

Йн Ших беше възхитен от „интересната сутрин“, както се изрази, и заяви, че услугите му са на разположение на Господаря Ли ден и нощ, но в момента имал някаква важна работа въщи, за което помоли да го извиним. Това беше проява на такт. Нямаше никакво съмнение, че следващата стъпка на мъдреца ще е да отиде при Небесния господар, за да му докладва всичко, а би могло да има неща, които да не иска кукловодът да чуе. Йен Ших просто се поклони и си тръгна, преди някой да изпадне в неловко положение. Господарят Ли настоя да му наеме паланкин, ние наехме друг и не след дълго влязохме в Забранения град. Отидохме направо при Небесния господар. Нямаше го, но беше оставил бележка за Господаря Ли, поставена в запечатан плик. Качихме се в паланкина и когато потеглихме назад, към Портата на всеобщата хармония, той го отвори. Ето какво пишеше:

Као,

Аз съм уморен, глупав и склерозирал. Попаднах на един мандарин, който би трябвало да знае за пещерата под Въглищарския хълм. Принудих го да ми покаже клетката си и да ми обясни, че служи за комуникации на дълги разстояния. След това я използвах, за да покреся малко на колегите му, но мозъкът ми съвсем престана да функционира. Единственото, което ми идваше наум, беше да цапардосам копелето по главата с клетката. По-

конструктивните подходи оставям на теб. Разбрах къде има още една клетка. Тя е в проклетата оранжерия на Янг Чи, затворена в специална витрина, а ако някой би могъл да се справи със стражите в дома му, това си ти. Когато умът ми Отново може да сме ли нещо по-сериозно от предварително съдвкана храна за кърмачета, ще ти се обадя.

Чанг.

– Как изглеждам?

– Учителю... учителю...

– Вол, не върху робата ми!

– Извинявай, учителю – успях да измъкна между повдиганията и напъните откъм стомаха ми.

Цивилизованите читатели не може да не знаят за известния портрет на Господаря Ли, нарисован от Мастиления Уонг. Аз присъствах, когато му позираше. Художникът най-напред проучи лицето на мъдреца от всички възможни ракурси, след това захвърли четките си в ъгъла, развърза дългата си черна коса, потопа я в мастилницата и започна да върти и тръска глава над коприната, като напръска с боя всичко наоколо. В резултат се получи една невероятно сложна плетеница от линии. После Мастиленият Уонг очерта силует на глава, почерни всичко извън контура, нарисова чифт ярки очи и ето ти го Господаря Ли – стори ми се като жив и едва ли не очаквах всеки момент да излезе от платното и да поиска вино. Мастиленият Уонг обясни, че това бил единственият начин, по който би могъл да възпроизведе бръчките по лицето на мъдреца. Казвам всичко това, за да дам някаква представа за ефекта, който се получаваше, когато бръчките се запълнеха със зелена фосфоресцираща глина от Кантон. (Подканям неоконфуцианците, които още не са успели да схванат за какво става дума, да се замислят – невероятно възрастен човек с кокалесто лице, прорязано от заплетени като лабиринт бръчки, които светят в тъмното.)

Карах магарешка каручка със синьо покривало като тези, които използват висшите класи. Луната светеше силно и от време на време се скриваше зад някой пясъчен облак. Жълтият вятър свистеше в покривалото на каручката, а металните поставки за факли от двете страни на елегантната улица на Въглищарския хълм сякаш си предаваха една на друга хрущящия звук на връхлитания на таласи пясък подобно на вибрираща струна на лютня. Спряхме пред портата и стражите пред дома на

мандарина Янг Чи се скупчиха около нас, за да се поинтересуват дали знаем паролата и дали имаме официална покана. Тогава копринените завеси се разтвориха и много бавно, сантиметър по сантиметър, навън се показа глава на шестмесечен труп.

– Добър вечер – поздрави Господарят Ли. Стражите вече ги нямаше, макар че още известно време във въздуха продължиха да се носят силни пронизителни писъци. Тръгнахме миролюбиво по алеята. Пред самата къща имаше още една редица желаещи повишение стражи – бдителни и проницателни.

– Извинете, повикаха ни да приберем един човек... Кой от вас е... – започнах да шумоля със списъка.

Нечии ръце избутаха изпод покривалото предната дръжка на ковчег, след което се показа лицето на Господаря Ли.

– Добър вечер.

Тъй като ни се стори, че в двора няма никой, ние слязохме от каруцата и влязохме в къщата, където един лакей машинално пое шапката на Господаря Ли, взе подадената му бяла дървена визитна картичка и падна възник като дъска, при което отскочи три пъти от пода с характерен звук. На всяко стълбище и на всяка врата се появиха всевъзможни слуги, стражи и хрантутници.

– Здравейте всички – извиках аз отчаяно. – Любимият ми пра-прадядо се е разболял от някаква глупава и досадна болест, която невежите медици наричат „остро заразна“, а ние просто търсим...

– Добър вечер – поздрави Господарят Ли.

Тъй като изглежда наоколо нямаше кой да ни посрещне, ние продължихме през вътрешния двор към централната кула и влязохме в огромно помещение, покрито с кръгъл купол, почти изцяло от стъкло. Жегата навън беше достатъчно неприятна; под купола беше нетърпима. Не стига това, ами беше влажно като в тропическа джунгла. Господарят Ли обясни, че Янг Чи бил запален градинар, специалист по тропически цветя. Под пода беше монтиран голям котел с вода, която непрекъснато бълбукаше, подгръвяна от тлеещи въглища. През хиляди малки отвори специални клапани пускаха пара, която кондензираше по стъклата и капеше по пода на ситни капчици. В помещението миришеше на тор и на гнило, но най-вече вонеше на дебелиите скашкани стъбла на огромните орхидеи – лепкаво сладникави и гнили отвътре.

– Освен с това Чанг се гордее с познанията си за древните произведения на изкуството и в този случай има право – каза Господарят Ли. – Той е един от малкото, които наистина ценят изкуството на коренните

жители, и затова както каза Небесният господар, пази клетката си в специална витрина. Янг Чи не би могъл да държи скрито такова нещо. Несъмнено то е бисерът на колекцията му.

От двете страни на пътеките между цветята имаше витрини зад които имаше какво ли не – от скъпи, инкрустирани със скъпоценни камъни гребени за коса, до детски кукли от евтино тиково дърво. Може и да съм научил нещо ново, когато забелязах, че лунната светлина прави качеството на материалите несъществуващо. Ако е по-важна изработката, то куклите бяха далеч по-добри. Пътеките се събираха под центъра на купола, където имаше една-единствена витрина, поставена в средата на кръгло празно пространство. Тук парата беше особено гъста като мараля – контурите бяха неясни и всичко, което виждах с ъглите на очите си, сякаш подскачаше нагоре-надолу като шамандура в бурно море. Луната беше точно над купола. Когато тръгнах напред, видях че цветът, ѝ се променя, защото я гледах през разноцветни стъкла – ту кръгла и златна като прославените праскови от Самарканд, ту продълговата и жълта като пъпеш. „Вероятно раците виждат луната по същия начин – помислих си аз, – когато очите им са показани над водата.“

Само стъклата на този купол биха били достатъчни за откуп на пленен коронован принц. Никога не бях виждал толкова много и толкова хубави стъкла на едно място.

Стигнахме до централната витрина и се загледахме в нея – древната клетка беше там – същата като онези, които вече бяхме виждали. Господарят Ли се намръщи.

– Проклятие! Няма четчица! – каза той и наистина беше прав. Нямахме четчица като клетките от отпечатъците. Беше съвсем същата като онази, която намерихме пред вилата на Ма Туан Лин, но сега, за разлика от тогава, забелязах кръглият отвор в горния ѝ край, през който трябваше да се мушне четчицата. Протегнах ръка, но Господарят Ли ме спря:

– Не бързай!

Той огледа внимателно пода, поставката и витрината, дори и тавана и едва когато се увери, че не се вижда никакъв капан или алармен механизъм, протегна ръка и отвори стъклената врата. Погледът ми се замъгли от облак съскаща пара и когато тя се разсея, видях, че Господарят Ли кима. Протегнах ръка, вдигнах клетката и я извадих, а Господарят Ли внимателно затвори витрината.

– Дай да я разгледам – каза той.

В един ъгъл забелязахме работна маса, осветена със силен фенер, който даваше много по-добра светлина от лунната, и се запътихме

натам. Нещо в гърлото ме дразнеше силно и се изкашлях. Изкашля се и Господарят Ли. Звукът странно прокълтя под купола, сякаш във влажния въздух се движеше по-бавно от обикновено. Когато стигнахме до фенера, мъдрецът огледа внимателно клетката отгоре и огледа добре символите на стихииите, които шаманите бяха докосвали с четчицата. След това я обърна и разгледа дъното. Изведнъж замръзна на мястото си.

– Вол – каза той тихо след дълга пауза, – виждаш ли това малко кръстче, надраскано на ръба?

– Да, учителю – отговорих аз.

– Аз го надрасках.

– Учителю?

– Аз го надрасках, Вол. По силата на навика, нещо като опознавателен знак върху веществено доказателство. Това е същата клетка, която намерихме на остров Хортензия и която човекът маймуна открадна от колибата ни – каза Господарят Ли.

Аз го гледах, без да вярвам на ушите си. Всичко това ми се струваше безсмислица и тъкмо щях да започна да задавам глупави въпроси, когато чух да свири флейта. На фона на капещата вода и мъртвешката неподвижност в оранжерията звукът беше шокиращ и аз подскочих поне половин метър. Ножът за хвърляне на Господаря Ли се оказа в ръката му. Обърнахме се по посока на звука и тръгнахме натам, снишени зад цветята с остър тръпчив аромат. Мелодията беше странна и нехармонична, почти безумно ритмична, подобно на монотонните барабани на шаманите, с които докарват публиката си до състояние на транс. Освен това беше много трудно да се определи откъде точно идва – чувах я ту отляво, ту отдясно. Струваше ми се, че се движа бавно като в сън и докато си пробивах път напред през разцъфтелите орхидеи, под променящата се луна, започнах да добивам чувството, че се намирам под вода – подобно на рака, който си бях представил, пробиващ си път сред водорасли и крайници на удавени хора.

Спрях и се втрених, а в това време сърцето ми се мъчеше да се промуши покрай езика ми. Бях достигнал една пролука сред някакви големи листа и пред себе си видях ярко осветено от луната петно, в което имаше стол, на който с кръстосани крака седеше малко същество. Беше дете. Красиво дете, свирещо на флейта, но нещо у него не беше както трябва и в главата си чух тихия глас на Небесния господар:

– Първият демон божество се нарича Фанг-лианг. Прилича на тригодишно дете, с червени очи, дълги уши и красива коса. Убива като

принуждава жертвите си да се удушат сами.

Сега осъзнах, че дразненето в гърлото ми се е усилило и се опитах да се изкашлям, но само се задавих. Обърнах се светкавично и погледнах назад. Господарят Ли беше пуснал ножа и залиташе в кръг, хванал гърлото си с ръце, сякаш се мъчеше да се удуши.

Опитах се да се върна при него, но размислих и се хвърлих към детето с флейтата. Успях само да се спъна и да падна. Не можех да дишам. Сърбежът в гърлото ми стана нетърпим и се опитах да го отстраня, като хванах врата си здраво с две ръце. Пред очите ми започна да се мерже-лее и едва успях да забележа, че Господарят Ли е полудял и се мъчи да се покатери на едно малко дръвче, издигащо се над орхидеите, размахал ръце като младо момче. Повече не успях да видя и се отпуснах по гръб, с ръце на гърлото.

Флейтата беше престанала да свири. Нещо закриваше луната. Детето се беше надвесило над мен и ме гледаше. На невинното лице се беше изписала щастлива усмивка. Очите му наистина бяха червени, а долните краища на ушите му достигаха до раменете. Хубавата руса коса блестяше на лунната светлина и едно малко хубаво езиче се плъзна навън, за да близне тънките извити устнички. Тогава изведнъж някакъв тъмен силует връхлетя върху детето и то отхвърча сякаш отвятно от ураган. Грижливи ръце вдигнаха главата ми и отвориха устата ми, след което струйка изгаряща киселина започна да пробива дупка в буцата, заседнала на гърлото ми. Изведнъж в дробовете ми нахлу въздух. Започнах да дишам и да кашлям и най-накрая успях да седна, а след още секунда разбрах, че в устата ми няма киселина, а лимонов сок, и че тъмният силует е на Господаря Ли. – Хвани го, Вол!

Странното дете се беше заплело в някакви цветя, но беше успяло да се освободи, беше грабнало клетката и тичаше към вратата. Нямаше как да го настигна – краката ми се опитаха да помръднат, но не можах – затова пък, до ръката ми имаше малка тежка саксийка, пълна с пръст. Грабнах я и я запратих с всичка сила, след което съжалих.

– Исках да го ударя по краката! – простенах аз.

– Добре, че изобщо го удари където и да било – каза мъдрецът утешително.

Нямаше нужда от аутопсия, за да се разбере какво се е случило, когато саксията удари малката детска глава право по тила. Чухме как костта се чупи и още преди телцето да падне на пода, вече знаехме, че Господарят Ли няма да може да разпита това същество. Изправих се с мъка на крака, отидохме до трупа и го разгледахме. Хубавата руса перука

беше отхвърчала на метър, а едното от фалшивите уши се беше разлепило и висеше. Червените очи ни гледаха, без да ни виждат.

– Намазало ги е с някакъв мехлем – каза Господарят Ли с пренебрежение. – Познавам го. Това е едно от джуджетата, които забавляват еванусите в Забранения град и ми се струва, че съм го виждал в компанията на Ли Котката.

Той вдигна падналата на пода клетка и започна да я подхвърля във въздуха замислено.

– Някой си е направил ужасно много труд – каза той накрая. – Когато извадихме клетката от витрината, някакъв скрит механизъм изпусна облак вещество, което не се отличаваше от водната пара в оранжерията. Само че не беше пара, а прах, добит от йуан ха. Варварите наричат това растение дафина и е сродно с лавъра. Съдържа ужасно силен дразнител, от който ларинкса ти може да отече до степен да не можеш да си поемеш въздух и понеже жертвата инстинктивно посяга към гърлото си, за да отстрани препятствието, отстрани изглежда сякаш се души сама. Една от противоотровите е лимонената киселина и имаме късмет, че сред орхидеите имаше лимоново дръвче.

Мъдрецът се вгледа в малкото трупче.

– Но защо им е бил целият този сложен план? – попита той риторично. – Има хиляди по-сигурни начини, за да ни убият, а сега, отгоре на всичко успяхме да разберем, че Ли Котката има шпионин в дома на Небесния господар. Някой е прочел бележката му до нас и е имал достатъчно време, за да подготви тази клопка преди да пристигнем. Трябва на всяка цена да им попорчим, ако са решили да направят нещо и на самия него.

– Да, учителю – отговорих аз и машинално се наведох, а той скочи на гърба ми. Побягнах навън в галоп.

Глава 17

Опряхме само колкото Господарят Ли да изчисти глината от лицето си и да добие вид като за пред хора. После подкарах магарешката каруца към дома на Небесния господар и сърцето ми замря, защото видях, че външният двор е изпълнен с войници от Черната стража, която охранява високопоставените евнуси от Забранения град. Очевидно нещо не беше наред и Господарят Ли не загуби нито минута време. Той просто скочи от каруцата и тръгна към вратата, крещейки заповеди наляво и надясно, сякаш беше дошъл, за да поеме командването, и влязохме вътре като генерали победители.

Когато стигнахме до вътрешния двор, оттам тъкмо изнасяха труп на носилка. Под покривалото се показваше крак. Това беше достатъчно, за да разбере, че не беше на Небесния господар, а на жена. После се сетих коя беше тя. Кракът беше обут с малък глупав чехъл с избродирани катерички, подскачащи сред цветя, и си припомних момичето, което носеше болното куче върху копринена възглавница. Господарят Ли вдигна ръка и спря процесията.

– Къде е Небесният господар?

– Не е тук, Ваше височество. Излезе и още не знае за случилото се.

Когато мъдрецът вдигна покривалото, за да погледне трупа, един мазен евнух излезе от тълпата и се приближи. Гърбът на Господаря Ли ми попречи да видя лицето на мъртвата, но забелязах как мъдрецът се вдървява. Той пусна бавно покривалото и вдигна поглед към евнуха, който изглежда беше официалното лице, назначено да се занимава със случая.

– Кръвта не е прясна. Кога е станало убийството? – Гласът на Господаря Ли беше равен, безразличен.

Евнухът нервно облиза устни. Една възрастна жена си проби път напред през войниците и си спомних, че тя беше тази, която ни отпрати последния път. Очите и бяха зачервени и говореше прегракнало.

– Убили са я вчера – каза тя. – Мислехме, че е отишла да се види със семейството си и затова открихме трупа ѝ едва преди няколко часа, но убийците бяха тук вчера. Имаха бележка от Небесния господар, с която им позволяваше да влязат.

– Можеш ли да четеш, дъще? – попита благо Господарят Ли.

– Не, Ваше височество, но Небесният господар винаги рисува една

малка птичка на бележките, които ни пише и я видях – отговори жената. – Повикаха горката Тъпоглавка навън в градината, но аз имах работа и забравих, че са дошли. Преди малко намерихме трупа на Тъпоглавка долу в лодката на кея.

– Можеш ли да познаеш тези хора, ако ги видиш пак? – попита Господарят Ли.

– Да! Как бих могла да ги забравя! – отвърна възрастната жена възбудено. – Водачът им приличаше на шопар, а двамата с него на чакал и на хиена.

Стомахът ми се обърна, когато си спомних как тези същества умъртвиха чиновника и как се смееха на мръсните шегички, докато по брадите им се стичаше кучешка мас. Господарят Ли беше предположил, че в къщата на Небесния господар има шпионин. Дали малката Тъпоглавка не го беше разкрила? Дали това не й беше за награда? Господарят Ли гледаше замислено евнуха.

– Домът и кабинетът на Небесният господар се намират под пряката юрисдикция на Императора. Имащ ли нужните пълномощия, за да разследваш това убийство?

Евнухът изведнъж стана самоуверен и от устата му закапа мед:

– Тази никаквица наистина е удостоена с тази чест – отговори той и се поклони до земята, след което извади един пергамент с имперския печат.

Господарят Ли прегледа документа и му го върна. Лисиците щяха да разследват смъртта на кокошката, но какво би могъл да направи той?

– Много добре. Продължавай – каза той рязко, завъртя се на пета и тръгна навън към магарешката каруца, а аз го последвах.

– Учителю, много лошо ли беше? – попитах аз, когато тръгнахме.

– Убийството ли? – попита той троснато. – Беше нарязана на парчета.

– Копелета!

– Ако имаш предвид Шопара, Хиената и Чакала, прав си, но не те са убийците – каза Господарят Ли.

– Какво! – хлъцнах аз.

– Може би те са я повикали навън, може би те са я държали, но не те са я убили. Тези животни биха я накълцали като касапи аматьори, а този, който я е убил, е владеел изкуството до съвършенство.

– Да не би освен всичко останало да си имаме работа и с побъркан хирург? – попитах аз с половин уста.

– Нищо подобно – отвърна мъдрецът. – Имаме работа с много

компетентен тип, чието умение да убива не може да се подлага на съмнение, така както не може да се подлага на съмнение добрата калиграфия. Но най-напред трябва да посетим кукловода. Вол, не забравяй, че шпионинът в дома на Небесния господар може и да е научил, че Йен Ших и дъщеря му ни помагат, а в момента това може да се окаже нездоровословна дейност.

Йен Ших печелеше доста добре от занаята си и живееше в голяма и удобна къща, макар и откъм лошата страна на Езерата със златни рибки, на югоизток от Небесния мост. В предния двор нямаше жива душа и когато никой не ни отвори вратата, сърцето ме заболя, но след малко в задния двор чух удари на чук и весело подсвиркване, така че се успокоих. Заварихме Йен Ших край фургона си до конюшната да кове някакъв механизъм за нова кукла на светлина от фенер.

– Ию Лан пак отиде по шаманска работа – каза той след като ни поздрави – и не можах да заспя. Няма да се прибере цяла нощ. Нещо интересно?

Господарят Ли разказа накратко какво се беше случило и Йен Ших го изслуша внимателно. Споменах вече, че ужасното му обезобразено лице не можеше да изразява емоции, но погледът и движенията на тялото му бяха достатъчно красноречиви. Побесня, когато научи за странния опит за убийство и едва сдържа гнева си, когато чу за съдбата на горката Тъпоглавка.

– Казваш, че не са я убили онези три копелета – гласът на кукловода беше тих, но ръцете му трепереха от желанието да удуши някого. – Тогава кой?

– Ще си поговорим с него за тази работа след малко – отговори Господарят Ли. – Ако искаш, можеш да дойдеш с нас. Докато съм там, искам да свърша и още нещо, така че не е изключено да се позабавим.

– Имам на разположение цяла нощ – отвърна Йен Ших мрачно и скочи на капрата до мен.

Половин час по-късно Господарят Ли, Йен Ших и аз бяхме въведени в една мрачна стая в една още по-мрачна кула, която се издигаше в края на Стената на плача, зад дръвника за екзекуции на Зеленчуковия пазар. Дяволската ръка беше потен, пиан и със зачервено лице и когато бутна каничката към Господаря Ли, разля виното върху голямата дъбова маса, край която седеше.

– В какви времена живеем, Као! – изръмжа той. – Целият свят се е побъркал! Чудовища изскачат, за да попречат на удара ми, а мечовете не прощават такова нещо! Хората ми връчват за изпълнение ужасяващи

заповеди и аз трябва да... Слушай! Чуй ги само! Такива са откакто тала-съмът ми отне рекорда!

Искаше да каже да слушаме мечовете и наистина, когато долових металическото подигравателно дрънкане на стомана, кръвта ми се смръзна. На Главния езекутор на Пекин са поверени четирите най-велики меча – от Първи до Четвърти господар – рожби на кръвосмесителния съюз между мъжкия меч Ган-джиянг и сестра му Мо-йе, изковани от черния дроб и бъбреците на Чудната ядеща метал зайка от планината Кун-лун. Когато не ги използваша, те висяха за дръжките си на кадифени въженца в една малка кула с прозорец, гледащ към дръвника за езекуции, и през ветровитите вечери, когато хората минаваха покрай Стената на плача, можеха да ги чуят как пеят за кървави победи. Пееха и сега – подигравателно – а езекуторът беше запушил ушите си с ръце.

– Накарай ги да спрат, Као, можеш ли? Кажим им, че не бях виновен аз за този пропуск! Не съм искал да ги опозорявам! – Дяволската ръка заподсмърча.

– Разбира се, че мога – отвърна Господарят Ли.

– Забравяш, че към височайшите особи трябва да се обръщаш писмено. Само равните по ранг могат направо да разговарят с принцове. Вол, спомни си доброто си възпитание и поискай разрешение да прочетеш този апел. Сигурен съм, че мечовете ще простят на нашия приятел.

Господарят Ли надраска една бележка и ми я подаде, а аз изтичах нагоре по стълбата към малката стая в кулата, където висяха мечовете. Разгънах бележката и прочетох:

„Затвори проклетия прозорец!“

Блестящите остриета се триеха в камъка и леко подрънкваха. Погледнах към дръвника навън, потреперих и затворих прозореца, който беше леко откряхнат. Закачих куката на черчевето и мечовете престанаха да се оплакват.

– Е, простен ли е Дяволската ръка? – попита Господарят Ли, когато слязох долу.

– Да, учителю. Съгласиха се, че обстоятелствата, при които е допуснал грешката, са били екстремни и повече няма да недоволстват – отговорих аз.

– Слава на Буда – прошепна езекуторът, преглътна половин литър вино и донесе нова кана. – С това свали от плещите ми само един от демоните, Као. Но има и други – добави той мрачно.

– Като например глупавата малка слугиня. Каква беше присъдата? „Бавно съсичане“, така ли? – попита Господарят Ли.

– В какъв свят живеем, Као! – измърмори Дяволската ръка. – „Бавното съсичане“ не е шега, а отгоре на всичко трябваше да търпя като свидетели и онези три животни. Копелетата се хилеха и кикотеха, като че ли са отишли на панаир, само че аз им го върнах. След няколко секунди горкото момиче не чувстваше нищо, само че те въобще не разбраха.

Йен Ших стоеше мълчалив и неподвижен. Изведнъж вдигна поглед.

– Мехура ли използва? – попита той.

– Точно така – отговори ексекюторът.

– Добър човек – отбеляза Господарят Ли. – Обясни на Вол, защото в очите му виждам въпросителни знаци.

– Ще направя нещо по-добро от това. Дяволската ръка стана на крака със залитане, затършува в едно чекмедже и извади нещо подобно на свински мехур с някакви особени възли по него. Мушна го под лявата си ръка. Дясната му ръка се сви рязко и сякаш по силата на някаква магия в нея се появи дълго тясно острие. Още едно свиване – и то изчезна.

– Ексекюторът разсейва свидетелите само за част от секундата и страданията на жертвата приключват – каза той с тържествен, назидателен глас, с доста надебелял от алкохола език. – Свидетелите не могат да разберат нищо, защото ексекюторът държи под мишница Плачещото бебе и прави още един, този път бавен и дълъг разрез...

Дори Господарят Ли и Дяволската ръка подскочиха, въпреки че знаеха какво ще стане. Когато ужасният писък блъсна тъпанчетата на ушите ми, аз едва не се ударих в тавана. Последва още един.

– Къси, чести стискания за мъж, бавни и дълги за жена – обясни Дяволската ръка. – Ще ви издам една тайна. Използвал съм Плачещото бебе при всички „Бавни съсичания“ през последните десет години, независимо дали семейството на осъдения ме е подкупило, или не.

– Ти чудесно разбираш от работата си – каза Господарят Ли. – Независимо дали си служиш само с острие, или само с мехур, или и с двете. Не мога да възразя, но все пак ми се ще да погледна заповедта за ексекуцията, ако нямаш нищо против.

– Да имам нещо против? Откъде-накъде? Као, както ти казах, светът съвсем се е побъркал! Всички са луди и тази заповед само го доказва още веднъж.

Палачът започна да тършува в друго чекмедже и след малко подхвърли на Господаря Ли някакъв официален документ. Мъдрецът го разгъна, приближи го до светлината и го огледа дълго и внимателно. После

го сгъна отново и го върна.

– Приятелю, ще трябва да подсиля лошото ти впечатление от психическото здраве на света – каза мъдрецът. – Искам да разговарям с една видна личност и на път за тук дори си направих труда да съставя документ, който, между другото, е официален. Можеш да го добавиш към колекцията си от безумни неща.

Господарят Ли извади лист хартия от робата си и го подаде, а Дяволската ръка го погледна, както би погледнал кобра.

– Не може да го искаш сериозно!

– Да, но го искам.

– Као, все едно е да поканиш Черната чума на чай! Или да плуваш в кипящо олио! Аз съм убиец, Као. Това е професията ми и в нея съм добър, но винаги пребледнявам, когато това същество...

– Нали не възразяваш? – прекъсна го Господарят Ли с ледено официален тон.

Дяволската ръка се обърна и излезе, залитайки, навън. Чувах го как мърмори, докато пресича съседната стая: „Луди! Всички са полудели! Целият скапан свят е побъркан!“ Господарят Ли се обърна към кукловода и му каза тихо:

– Йен Ших, струва ми се, че ще е добре, ако успееш да намериш дъщеря си и останеш при нея. Още не съм съвсем наясно какво ще излезе от всичко това, но едно зная със сигурност. Тази афера започва да навлиза в доста зловеща фаза.

Кукловодът повдигна едната си вежда.

– Заповедта за екзекуцията на малката слугиня наистина предвиждаше „Бавно съсичане“ – каза Господарят Ли. – Познавам подписа много добре и мога да кажа, че не беше фалшив. Заповедта е издадена от Небесния господар.

Аз се вгледах втренчено в него. Бях вцепенен и не разбирах нищо. Йен Ших беше замръзнал на мястото си. След това пое дълбоко въздух и разпери широко ръце:

– Екзекуторът е прав. Целият свят е полудял.

Той се обърна и излезе бързо през вратата, а докато стъпките му кънтяха в съседната стая, чувах как мекият му баритон се издига към пълното с жълт пясък небе:

Тъжни чакали плачат с кървави сълзи,
треперещи лисици тук мрат,
а бухали с по хиляда години живот

лудо се хилят.
Куче бяло по луната лае
и трупове буди,
на своя гроб сив призрак се мае
и пее песен на войн.

Приближих се до масата, надигнах каната и преглътнах малко от силния алкохол, който Дяволската ръка и Господарят Ли наричаха вино, и след като престанах да кашлям, се почувствах малко по-добре, макар че не кой знае колко. Екзекуторът се връщаше и по дрънкането на вериги познах, че със себе си влачи окован затворник.

– Ти си десет пъти по-луд от целия свят, Као! – извика Дяволската ръка.

– Защо? Защото търся компанията на един чудесен приятел, кротък като малко агънце и два пъти по-мил? – попита Господарят Ли благо.

Екзекуторът и затворникът влязоха през вратата и светът пред очите ми се завъртя. Мекото, тлъсто тяло, жабешката стойка, слюнките, стичащи се от отпуснатите устни...

– Три пъти по-мил – поправи го Ханджията шеста степен Ту.

Глава 18

Всеки историк рано или късно стига до тази глава от книгата си, от която няма как да излезе победител. Ако откровено включи нужния материал, читателите му ще побягнат с писъци в нощта, ако не го включи – все едно, че не пише история. Така например учените, които се борят с войните на Трите царства, трябва да скърцат със зъби и да включват мъдри коментари за Седемте светотатства на Тсао Тсао, а аз трябва да се заема с непосилната задача точно да предам думите на един ужасен ханджия. За тези, които го чуват да говори за първи път, ще е много трудно да не си помислят, че изразите му са само още едно оръжие в и без това препълнения му арсенал, но не, те просто отразяваха втората му мания. Първата беше да убива.

– Вол – каза ми веднъж Господарят Ли, – никога не забравяй, че Ханджията шеста степен Ту наполовина произхожда от коренното население. Нашите предци са отнели плодородните земи и са прогонили дедите му в скалистите планини, където почти не е имало препитание. След това там са открили минерални залежи и са прогонили оцелелите в маларичните блата, където пък съвсем не е имало какво да ядат. Гладът се е превърнал в жестоко наследство за коренното население, нещо, гарантирано по рождение на всеки негов потомък. Така че в психологически смисъл Ханджията шеста степен Ту е бил роден гладен.

Днес, когато Ханджията се обожествява все повече и повече, дори и най незначителното редактиране на думите му би се изтъкувало като ерес. Ако пропусна едно-единствено прилагателно, рискувам да бъда разкъсан на парчета от ревящата тълпа, но все пак трябва да помоля за прошка, поради особените обстоятелства. Когато видях зловещото му лице в кабинета на екзекутора, всичко пред очите ми се завъртя и известно време не чувах нищо, освен едно силно бучене, а когато то затихна, разговорът вече беше започнал.

– ... о, да, о, да, о, да, Ию е построено от Осемте ловки шамани, за да превръща музиката във вода. „Вода на залязващото слънце“ – така казваше старата ми баба, макар че това име може би заблуждава не помалко от „Агнешка супа с три риби“, в която няма никакви риби. Няма и агнешко. Йероглифите за „риба“ и „агнешко“, когато са написани един до друг, означават „вкусен“, така че името всъщност е „Тривкусна супа“ и се приготвя от пилешки гърдички, рапани, шунка, бамбукови пъпки,

грах, сусамово масло, пилешки карангии и оризово вино. Обичам да я сервирам преди шаран а ла Су Тунг-по, който се приготвя много просто, като всяко творение на гений. Само измиваш шарана със студена вода и го напълваш със зелени кочани, след което го натриваш със сол и го...

– Ханджийо Ту – прекъсна го Господарят Ли, – Осемте ловки шамани са...

– ... изпържваш в тиган с лук, а когато е почти готов, добавяш малко джинджифил, портокалова кора и сос от ряпа. Су Тунг-по е измислил и „Салатата за бедни“, която върви чудесно с шарана – прясно зеле, зряла ряпа, диви боровинки и овчарска торбица. Добавяш малко...

– Ханджийо Ту...

– ... ориз и вряща вода и може да стане и на супа, но трябва да внимаваш с водата. Великият Чиа Минг пише в своите „Основни познания за яденето и пиенето“, че водата за „Супата за бедни“ трябва да е от сняг или скреж и да се нарони в тенджерата с кокоше перо. Ако използваш гъше или паче перо, рискуваш да получиш колики, които според него ще получиш и ако готвиш свинско, змиорки или щипоци на огън от черничеви дърва. Чиа Минг също така много се тревожи за спанака...

– Ханджийо Ту! Осемте ловки шамани са носели клетки, които понякога са използвали, за да си говорят на големи разстояния, но мисля, че в тях е имало и още нещо, което са охранявали осем божества демони. Твоите хора знаят ли нещо за това? – успя да попита най-накрая Господарят Ли.

– О, да, о, да, о, да! О, богове, да! В клетките са били ключовете.

– Какви ключове?

– Ключовете, за музиката, която се превръща във вода, разбира се, а за пазачите се говори, че са били много странни и почти толкова опасни, колкото и спанака, за който Чиа Минг пише, че е чуждо растение, внасяно от Непал – много неприятна страна, населена от коварни същества – че същността му е студена и хлъзгава и ако го ядеш, рискуваш да ти изстине стомаха, а ако го ядат малки котки и кучета, краката им ще се изкривят, така че да не могат да ходят. С кучетата е по-лесно, защото поне могат да се използват за кенгхсиен – кучешката яхния, която толкова много е обичал Конфуций и е включил в неговата „Книга за ритуалите“, но представа нямам какво би могло да се направи с кривокраките котки.

– Ханджийо...

– Освен ако котките не са кърмачки. Чел съм, че момчето Император Чинг Тсуанг много обичало ориз „Свеж вятър“, който се приготвя от ориз, драконов мозък, драконови очи на прах и котешко мляко, но да

си призная, имам чувството, че „котешко“ е печатна грешка... Освен това, ако котката е бяла, ястието може да стане много опасно, защото белите котки ходят по покривите и ядат лунни лъчи, а яденето на лунни лъчи може да доведе хората до лудост. Разбира се, на юг котките се ядат както и всичко останало... Там ядат дори големи водни б...

– Ханджийо Ту! – изкрещя Господарят Ли. – Осемте божества демони, които са охранявали ключовете в клетките, са имали брат, човек, който е станал велик войн. Твоите хора знаят ли нещо за него?

– Брат? Не знаех, че са имали брат човек. Били са много странни и ако наистина са имали брат, той сигурно е изглеждал като гигантските водни буболечки, които ядат хората на юг. Казват, че имали вкус на омар, но истината е, че имат вкус на леко превтасало сирене.

Сервират ги със сушени осолени дъждовни червеи, които имат вкус единствено на сол. В южната част на Хупе ядат пепелянки и задушени мармоти, а деликатесът на Лингнан са малките плъхчета. Наричат ги „Медени пипчета“, защото сладурчетата се потапят в мед и след това се пускат на масата, а те пълзят наоколо и писукат: „пи, пи, пи“. Вечерящите ги ловят за опашките и ги лапат сурови. В по-изисканите домове дори ги оцветяват с естествени оцветители, за да подхождат на сервиза за хранене – например снежнобели „Медени пипчета“ обикалят около яркочервени порцеланови купи, от които долитат слаби хълзукания.

– Ханджийо Ту!

– Хълзуканията издават малки рачета с меки черупки, потопени в оризово вино, подправено с каменна сол, черен пипер и анасон и те са толкова пияни, че нямат нищо против угощаващите се да ги загребват е черпак и да ги изяждат сурови. Като плъхчетата. На другия край на скалата са слоновете, разбира се, а краката на слоновете от юг са сред най-големите деликатеси на света, ако успеете да избегнете жлъчта. Тя се събира в крайниците им и се мести от крак в крак със смяната на сезоните. Слонският крак без жлъч се пълни с фурми и се пече в сладко кисела смес от оцет и мед. Единственото нещо, което не ядат на юг е...

– Ханджийо шеста степен Ту! – изрева Господарят Ли. – Знаеш ли нещо за същество, което е половин маймуна, половин човек, има сребристо сиво чело, сини бузи, червен нос, жълта брада и понякога го наричат Завист?

– Завист? Завист, о, да! О, да! Той е предизвикал всичко, разбира се. Някак си успял да накара боговете да обърнат гръб на земята, да придума слънцето да запали небето и Птиците на чумата да нанесат опустошителен удар, заради слънцестоенето, разбираш ли? Ако

слънцестоенето не било настъпило, слънцето щяло да стане още по-горещо и... Но точно в този момент се намесили осемте шамани и когато приключили със Завист, той станал кротък като агне, а именно агнета не ядат на юг. Мисля, че е много вредно да се яде агнешки черен дроб, който може направо да стане отровен, ако се яде със свинско. Точно както най-обикновеният джинджифил може да стане отровен, ако се яде със заешко или с конско месо. Не че конското месо не е отровно и без това. Император Чинг се къльне, че конските бъбреци са смъртоносни, а Император У-ти казал на Луан Та – придворния си некромант, че предшественикът му издъхнал, защото ял конски черен дроб. И все пак, конското сърце, ако се изсуши, стрие на прах и добави към виното, може да възстанови паметта, а ако спиш на конски череп вместо на възглавница, може да се излекуваш от безсъние...

– Ханджийо...

– Конете могат да се използват за още едно нещо, което отново ни връща към агнето. Във варварски Рим агнетата растат на земята, подобно на репи и когато започнат да зреят, фермерите поставят около тях ограда, за да ги предпазят от хищници. Малките агънца все още са прикрепени към земята с пъпната си връв, която е опасно да се отреже, така че фермерите вземат коне и ги карат да тичат в кръг около оградата.

– Ханджийо...

– Агънцата се плашат и сами късат пъпната си връв, след което тръгват да си търсят трева и вода... Когато на мен ми попадне агънце, обичам да запазвам пицялите за „Осем изключителни лъвски глави“, в което, разбира се, няма никакъв лъв – само агнешко, горски мъх, миди, свинско, колбаси, шунка, скариди и морски краставички. Името е нелепо, защото с „лъвска глава“ в кулинарията се означава един вид дебел салам и според мен грешката иде от някой пиян писар, който вероятно е чул „лъв“, когато готвачът всъщност е казал „мъх“, а в случая с рибената яхния, наречена...

– Ханджийо Ту! – изпищя Господарят Ли. Трябва да призная, че по това време вече изключих напълно. Видях как ужасната уста на Ханджийа Ту се отваря и затваря, но единственото, което чувах, беше някакъв чуруликащ звук, сякаш в черепа ми имаше малко шурче и ми се струва, че не само аз бях така. Главният екзекутор на Пекин също седеше зад бюрото си глупаво усмихнат, с изцъклени очи и ми се стори, че и той чува горски птичи песни. Когато накрая, преди да си тръгнем, Господарят Ли го извади от унеса, никак не му стана приятно.

Мъдрецът не успя да научи нищо повече. Той се приближи до

Дяволската ръка и му заговори нещо съвсем тихо, което не можах да чуя, а палачът извика още няколко пъти: „Ти си луд!“ и „Целият свят е полудял!“ след което се приготвихме да тръгваме. Дяволската ръка дръпна Ханджията Ту и веригите му задрънчаха. В последните му думи, отправени към Господаря Ли, имаше нещо дълбоко прочувствено:

– Чакай! Много е важно! Искан да ти кажа, че най-добрите корени от лотос са тези край езерото Нан-кин! Червени ядки вземай само от моста Та-пан! Череша само от храма Линг-ку, а фурми от Яо-фанг! Трябва да опиташ водните кончета на Квантунг, сервирани с вино Ланлинг и ароматизирани с минзухар, свинско, с медена глазура, стотвени като...

Желязната врата се затръшна след него и аз се молах, това наистина да е последната ми среща със зловещия Ханджия шеста степен Ту.

Глава 19

Четвъртият ден от петата луна започна с трясък на фойерверки. Много фойерверки. Беше празникът на отровните насекоми, който обикновено повдига духовете и подготвя хората за голямото Състезание с лодки дракони на петия ден от петата луна. Обикновено това са много весели празници, но не и сега. Жегата продължаваше да е убийствена и не беше паднала капка дъжд, а всеки знае, че след като времето остане непроменено за по-дълъг период, се създава нездравословна атмосфера, в която болестите се разпространяват подобно на ятата скакалци, започва инкубационният период на голямата чума и се появяват лоши предзнаменования – от небето падат меса и жаби, например, или кокошките се превръщат в петли.

Децата, разбира се, се забавляваха. Те от месеци бяха бродирали тигри на чехлите си, а майките им ги бяха облекли с тигрово жълти туники на черни черти; те пищяха от възторг, докато скачаха из улиците и мачкаха с крака въображаеми скорпиони, стоножки и паяци или пък се биеха с мечове, направени от листата на тревата чанг-пу, срещу чучела, маскирани като крастави жаби, змии или гущери. Възрастните съвестно гърмяха фойерверки и мажеха клепачите и носовете на всички със сярка като предпазна мярка срещу отровни ухапвания, но в очите им имаше тревога, а лицата им бяха посърнали при вида на горещите вълни, надигащи се от улицата. Храмовете бяха пълни с баби и дядовци, молещи се на Куан-ийн – богинята на състраданието.

Всички бяха изнервени. Близо до Портата на династията избухна кърваво сбиване, защото стадо овце с боядисани в червено опашки (това означава, че ги водят за жертвоприношение пред Олтара на небето) някак си се смеси със стадо камили, подкарано към рампата за товарене на кервани в другия край на града, и никой не можа да отиде никъде в продължение на цели два часа. Монголците овчари бяха принудени по силата на обичая да носят дебели кожуси от овча кожа, намазани с мас, а турските камилари – дебели вълнени дрехи и подплатени ботуши. Всички се разтапяха от жегата и бяха сърдити на целия свят, а ръцете просто ги сърбяха да се сбият. Споменавам тази случка, защото аз и Господарят Ли се оказахме в центъра на всичко това, когато рано сутринта тръгнахме към дома на Небесния господар. Наложих да изоставим паланкина, да си пробием път през тълпата и да наемем друг в другия ѝ край.

Когато най-накрая стигнахме до целта си, стражата на входа ни каза, че Небесният господар се е върнал предишната вечер, но вече е тръгнал към Небесния град.

Аз не знаех какво да мисля, а Господарят Ли беше потънал в себе си още откакто напуснахме кабинета на Дяволската ръка предишната вечер и продължаваше да бъде наразговорлив.

Влязохме в Забранения град без инциденти, но вместо веднага да отидем до кабинета на Небесния господар, мъдрецът реши най-напред да се отбием до Бюрото за внос на стоки. Когато излезе оттам не след дълго, по лицето му личеше, че поне част от мислите му са дали плод.

– Вол – каза той, след като се качи в паланкина, – трябваше да се сетя за това по-рано, но непрекъснато се случваха разни неща, които ми отвличаха вниманието. Помниш ли какво използвах, за да превърна евтиния чай в Чай на уважението?

Аз се изчервих:

– Не, учителю.

– Железен цианид, калциев сулфат и тамаринд – обясни той търпеливо. – Тамариндът е много рядко вещество. Внасят се много малки количества и за да го купува, човек трябва да има специално разрешение от властите. Едно от наследствата на вече мъртвото увлечение по стриктното спазване на законите, за което увлечение никой не тъжи, е изискването във всички подобни разрешения да фигурират списъци с имената на съдружниците. Въпреки това тайната може да се опази, защото тези списъци се завеждат под името на фирмата и за да се добере до тях, един следовател трябва най-напред да го научи, а някои от тези имена на фирми са наистина ужасно хитроумни. Да предположим, че си мандарин и участваш в група, която търгува с фалшив чай. Да предположим, че членовете на тази група могат да контактуват помежду си с помощта на древни клетки, чието функциониране е обяснено в отпечатък, направен от стар фриз, и да предположим, че не искате хората да се интересуват от документацията ви. Как ще наречете компанията си?

Знаеше много добре, че не мога да отговоря на такъв въпрос. Остави ме известно време да се червя от объркване, след което извади лист хартия, на който чиновникът съвестно бе написал имената на съдружниците във фирмата, която Господарят Ли беше посочил: „Небе, огън, смърт, птици, лодки призраци, дъжд, състезание. Внос Износ на чай. Дружество с ограничена отговорност“.

– Това ли е шайката? – попитах аз възхитен.

– Това – отговори Господарят Ли. – Тук са всички замесени

копелета, включително Ли Котката и още двама евнуси с министерски ранг. До един. Само ако можеше...

Той остави изречението да умре от естествена смърт. Искаше да каже: „Само ако можеше Небесният господар да дойде на себе си и да имаше как да ни помогне.“ Но тревогата му се върна и през остатъка от пътя до Залата на литературната задълбоченост не пророни дума. Там ни обясниха, че за малко сме се разминали с Небесния господар, който току-що бил излязъл, за да направи сутрешната си разходка и че със сигурност сме щели да го намерим някъде на ливадата по пътя към Двореца на младите принцове. Господарят Ли освободи паланкина и тръгнахме пеша. Когато стигнахме ливадата, спряхме и въздъгнахме дълбоко. В другия и край, към Паравана на Деветте дракона мъчително куцукаше с бастуните си Небесният господар, непроменен от последния път, когато го бяхме видели.

– Боях се да не би да са го изтезавали – каза тихо Господарят Ли.

Аз също, защото само изтезанията или пълното побъркване можеха да обяснят, според мен, подписа на светеца под ужасяващата заповед за екзекуция. Сега Господарят Ли трябваше да приеме възможността поне веднъж в живота си да е сгрешил в преценката си за нечий почерк и да признае, че подписът е бил фалшифицирай, но изглежда тази перспектива не го тревожеше ни най-малко. Когато тръгнахме по прекия път през Поляната на лъконосците, той почти се развесели, но когато стигнахме до Паравана на деветте дракона, от Небесния господар нямаше и следа.

– Ха! Каква забележителна зрителна измама! – възкликна Господарят Ли. – Бих се обзаложил, че беше точно на това място! Я виж!

Мъдрецът посочи в далечината вляво от нас и очите ми щяха да изскочат от орбитите си, защото там видях малката фигура, наведена над бастуните мъчително да се влачи, подобно на охлюв с артрит, през Портата на наградите нататък към Портата на спокойните старини.

– По-добре е да ме носиш. И него някой го е пренесъл, а жегата е прекалено силна за старческите ми крака.

Качих стария мъдрец на гърба си и тръгнах, но скоро съвсем изгубихме от поглед светеца, тъй като тръгнахме през някакви лабиринти от висок жив плет. Градините в Забранения град са направени за аристократи, а не за селяни, и всички красиви гледки са проектирани така, че да са достъпни само за спокойни погледи, намиращи се на височината на паланкин. Пешеходците не могат да видят кой знае какво, докато не достигнат някое открито пространство, а когато ние излязохме на открито, аз спрях така внезапно, че Господарят Ли едва не прехвърча над

главата ми. Когато отново се намести удобно, го попитах с изгънял глас:

– Учителю, възможно ли е да има повече от един Небесен господар?

Старият светец беше толкова далеч от Портата на спокойните старини, всъщност беше стигнал чак до Великия театър, че дори ако подтичвах, щеше да ми е трудно да взема това разстояние за времето, за което го беше взел той.

– Дай да съсредоточим усилията си върху този – каза Господарят Ли с мрачен, напрегнат глас. – Хвани го, Вол!

Аз хукнах напред по алеите между разцъфтелите олеандри и наровете, докато не стигнах запъхтян до Извора на Бисерната метреса. Обърнах се и погледнах назад, където би трябвало да бъде Небесният господар. Там нямаше никаква немощна старческа фигура. Вдясно също нямаше никой. Пред мен беше външната стена на Забранения град, така че оставаше само вляво. Погледнах натам и едва не паднах възник. Далече, много далече, между Залата на величествения мир и Павилиона на десетте хиляди извора малката прегърбена фигура се мъчеше да мести напред двата си бастуна и да влачи след тях крака.

Господарят Ли замръзна на гърба ми. След това пръстите му се впиха в раменете ми.

– Хайде да опитаме още нещо – каза той тихо. – Свий настрани и карай напъряно между Двореца на спокойната земя и Двореца на хармоничното съчувствие, като че ли сме се отказали и тръгваме към Западната цветна порта.

Направих както ми каза и след няколко секунди отново тичах сред плетеница от храсти и дървета. След още четири минути Господарят Ли ми каза да спра, да хукна с всички сили назад и при първа възможност да свия вляво. Изкачих се на малко възвишение, легнах по корем и пропълзях напред между ниските храсти, а Господарят Ли протегна ръце покрай ушите ми и раздалечи два потънали в зеленина клона. Пред нас се простираше обширната, мека като кадифе ливада пред Двореца на установеното щастие и черният ми дроб се превърна в бучка лед.

Небесният господар тичаше през ливадата като пантера ниско приведен, и грациозно прескачаше препятствията. Семплата му одежда на жрец се развяваше зад него като хвърчило и той развиваше такава скорост че десетте панделки и поясът му с избродирани облаци плющяха във въздуха подобно на крила на летищ гълъб Той подскочи над един голям камък, който аз бих могъл да преодоля само ако се покатеря отгоре му, увисна за миг във въздуха с разкрячени като на танцор крака и

се отгласна с бастуните, за да придаде допълнително ускорение на тялото си, преди да стъпи отново на земята. Светецът продължи да тича, докато не стигна до Залата на духовната храна. Ако бяхме продължили в посоката, в която бяхме тръгнали първоначално, сега точно щяхме да излизаме от храстите, от които се виждаше залата и Небесният господар изведнъж спря, протегна несигурно бастуните напред и отново се превърна в престарял, немощен и недъгав човек, който едва ходи.

– Учителю... Учителю... Учителю...

– Защо тази нотка на изненада? Не сме присъствали на истинско чудо, откакто кучешката глава разкъса Великия страж. Крайно време беше нещо да се случи – каза Господарят Ли с висок, пресипнал глас. – Вол, назад към Залата на литературната задълбоченост. Бързо!

Накара ме да заобиколя залата отстрани, през множеството градинки, след това надникна през един прозорец и влязохме вътре. Отвори една ключалка с шперц, минахме през някакъв празен кабинет, накара ме да го пренеса през страничния прозорец, през терасата отвън и през друг прозорец влязохме в кабинета на Небесния господар.

– Помниш ли малкия, подобен на четчица предмет, който осемте шамана са използвали, за да задействат клетките? Предполагам, че Небесният господар е имал такова нещо, когато е предавал съобщението си на мандарините. Намери го – нареди Господарят Ли.

Помещението беше пълно със сувенири, събирани в продължение на повече от сто години служба и би ни отнело цял месец, за да претърсим всичко, но от време на време си струва да започнеш от очевидното. Господарят Ли обърна едно бурканче с четки за писане и ги разрови. Изведнъж ръката му замръзна. Вдигна много бавно една от четките и я задържа срещу светлината. Беше невероятно стара, с каменна дръжка и косми от опашка на северен елен.

– Същия период, същата изработка, като я гледам ме обзема същото чувство... – промърмори Господарят Ли.

Отново излязохме навън, в сенчестите кътчета на градината пред библиотеката. Наоколо нямаше никой. Господарят Ли нямаше никакво намерение да рискува с клетката, заради която едва не ни убиха в онази Оранжерия и я беше завързал здраво под одеждата си. Сега я развърза и я огледа замислено.

– Знаем, че се задейства, като се докоснат с четчицата символите на петте стихии – каза той замислено. – Надявам се, че клетката може и да задържа предадените съобщения. Ако е така, можем да приемем, че Доктрината на петте също играе някаква роля. Например, петте цвята,

посоки, сезона, небесни опори, планини, планети, добродетели, чувства, животни, отверстия, тъкани или аромати.

Познанията ми за Доктрината на петте се изчерпват с факта, че мизматата и звукът, символизиращи планетата Меркурий са „гнило“ и „стенание“, така че си замълчах.

Отне му известно време, защото върху клетката бяха гравирани множество символи, но най-накрая реши да пробва животните, изобразяващи сезоните в обратен ред. Когато четчицата докосна главата на костенурката, подскочих близо метър във въздуха. Изведнъж клетката се изпълни със светлина, след която се появи лицето на непознат мандарин. Беше явно, че се бори с гнева и страха си, и се мъчеше да се овладее.

– Защо не убихме този стар глупак!? – попита той настоятелно и лявата му буза се сгърчи в нервен тик. – Искам да знам, настоявам да знам, трябва да знам защо не го убихме? Не си ли давате сметка, глупаци такива, че след като Ли Котката се справи с онзи проклет чиновник, се появиха твърде много трупове, които чакат обяснение? Ако не прережем гърлото на Ли Као, той ще ни хвърли на кучетата!

Докосването на тигъра ни представи още един мандарин, настояващ за главата на Господаря Ли, а водният бивол и птицата Феникс ни показаха скучни счетоводни данни и търговски маршрути. След това Господарят Ли докосна дракона и вътрешността ма клетката се изпълни от лицето на Небесния господар. Още с първите режещи като нож думи разбрах, че това е посланието, което почти бяхме успели да чуем при Великия страж и Ли Котката. Но не до края.

– Вие, тъпоумни магарета! Вие, кастрирани щипогъзици! Вие, видиотени маймуни, чиято единствена дарба е да си приготвят вечеря от собствените си изпражнения! Мушнетете изпоцапаните си с лайна пръсти в ушите си и извадете оттам торните бръмбари, защото смятам да ви кажа какви безумци сте!

Ох, как ги бичуваше! Обърна ги с хастара навън! Огън започна да пърли въздуха, докато им обясняваше колко идиотско е да се забъркваш в някаква контрабандистка афера, която може да те доведе до Хилядата отсичания, конфискация на имотите, лишаване от ранг и обществено положение на цялото семейство и сигурно изпращане на съпругите и държанките на подиума за наддаване, за да бъдат продадени в робство.

– Щом като, идиоти с идиоти, толкова се налага да крадете, защо не откраднете нещо, което си струва усилията? – продължаваше да реве светецът. – Така поне ще има надежда да свършите едно добро дело,

макар че сте пълни глупаци! Можете да допринесете за възстановяването на морала! Чуйте ме, заблудени овце, и аз ще ви покажа правия път!

И той започна да ги води по правия път, а аз отначало слушах и не вярвах на ушите си, после ме обзе ужас и накрая отчаяние, почти агония, каквото дотогава не познавах. Небесният господар предлагаше да се възстанови Доктрината на духовете, създадена от Конфуций.

Варварите трябва да са наясно, че в една цивилизована страна мъртвите имат огромно влияние. Живите са твърде заети с процеса на оцеляването си, за да обръщат внимание на каквото и да било друго. Човешките сетива всъщност са „Шестте злини“, защото зрението, слухът, вкусът, обонянието, докосването и мисълта са шестте главни бариери пред посланията на Небето. Само мъртвите са освободени от тези окови и когато духът на някой предтеча се появи в лунната светлина или в сънищата ви с някакво тайнствено послание, това се превръща в най-същественото събитие в живота на цялото ви семейство. Понякога посланието представлява някакво драматично предупреждение – например, богът Черен елен се е ядосал и трябва да напуснеш долината, преди да се е развилняла грипната епидемия, защото без съмнение, десетината души, които останат, ще умрат от болестта. Понякога насън се явява някоя от пра-прабабите ти, за да съобщи идеалното име за новороденото бебе, което да го предпазва от злини, а като стана дума за бебета, кой не е чувал за духа на бебето, умряло при раждането си, който се явил на по-голямото си братче и го накарал да подскочи цял метър във въздуха точно преди да настъпи отровната змия? Силата на духовете е страховита и никой не смее да се противопостави на желанията им.

Конфуций, разбира се, е знаел това и е поставил началото на гениална доктрина. Посъветвал аристократичните си клиенти да смажат низшите класи веднъж завинаги, като въведат строго законодателство, касаещо духовете. Единствените духове, признавани за автентични отсега нататък, трябвало да бъдат тези, които проявяват приличието и възпитанието да се появяват само в надлежно осветените светилища в почтените фамилни храмове, а кой може да си позволи надлежно осветено светилище в частен храм? Аристократите, разбира се, а селяните да не си правят никакви илюзии. Претенциите за родословно дърво от страна на тези, които нямали прилично семейно имение, се наказвали с удари с тояга, повторната проява – с обезобразяване а третата – със смърт. Всяко твърдение, че си получил послание от семеен дух, ако положението ти е твърде ниско, за да можеш да имаш „семейство“ в конфуцианско-феодален смисъл, било достатъчно основание, за да те продадат в

робство.

Тази доктрина е така величествена, защото нищо не ограничава действието ѝ. Ако, например, някой аристократ закопнее за плодородната земя на съседа си – простосмъртен – достатъчно е да разкрие пред своите съграждани факта, че предната нощ му се е явил духът на брата на пра-пра-пра-праядо му, за да му каже, че въпросната земя всъщност принадлежи на неговото семейство. В някое ковчеже на тавана веднага се намират нужните грамоти. (Ако се налага, духът може да се яви повторно, за да обясни, че наистина, грамотите може и да са написани на хартия, която още не е била изобретена па времето на прехвърлянето на собствеността, но че последното важи само за земята. На Небета, хартията вече е била изобретена и боговете милостиво са снабдили брата на пра-пра-пра-праядо-то с няколко парчета.) Всяка претенция се превръща към феодалния съд, съставен от други аристократи земевладелци, и както сам Конфуций се е изразил: „Висшият човек е като вятъра, а обикновеният – като тревата. Когато вятърът духа, тревата се превива.“ Чаровно, нали?

В дните на Конфуций не е имало Империя. Китай представлявал множество враждуващи помежду си феодални държавици и единствената причина Доктрината за духовете никога да не се приложи изцяло бил таоизмът. Таоистките монаси се борели и се борят с нокти и зъби за правата на селячеството, а сега Небесният господар – всепризнат лидер на таоистите и най-велик жив светец на Империята, подтикваше мандарините да вложат печалбите от незаконните си операции в добре пресметнати подкупи и с помощта на собственото му огромно влияние и активна поддръжка най-накрая да въведат Доктрината на духовете както трябва по всички китайски земи. За нищожни на практика срокове аристокрацията щяла да получи власт, собственост – правна закрила, при което, както се изрази Небесният господар, моралът и благоприличието щели да се издигнат до невъобразими и непознати висини.

Трябва да кажа, че докато произнасяше тази невероятна реч, светецът не показваше никакви признаци на старческо слабоумие. Всъщност никога не го бях чувал да говори толкова убедително и смислено. Когато най-накрая свърши и клетката угасна, аз се обърнах безпомощно към Господаря Ли:

– Учителю, възможно ли е да е получил някакъв удар?

Не бях виждал стария мъдрец толкова смутен, колкото тогава. Той мислеше и трескаво дъвчеше края на проскубаната си брада, докато накрая не изплю камъчето:

– Още не съм чувал за удар, който може да накара сгърчен от артрит столетник да тича по ливадите като тибетски снежен леопард. Не, Вол, става дума за нещо много по-сериозно, отколкото обикновена мозъчна травма, а последствията могат да бъдат невъобразими. Седеше пред клетката с кръстосани крака. Изведнъж подскочи и се вгледа в пърлещото, огнено небе. Жълтият вятър се надигаше над хоризонта подобно на огромна ръка – големи стискащи пръсти се протягаха към слънцето, а то беше кървавочервено и пулсиращо. Клонеше към залез, а аз не си бях дал сметка, че е изминало толкова много време. Песъчинките започваха да шибат листата и клоните със съскане и свистене – огромна невидима котка, отгъркваща гърба си в уличен фенер и игриво показваща ноктите си.

– Нещо толкова сериозно, колкото ако не настъпи слънцестоенето – продължи Господарят Ли тихо. – Момчето ми, малко науки са така черногледни както теологията, но все пак, може би ще е добре да вземем предвид Доктрината за бедствията, която е най-главният принос на династията Хан по тези въпроси. И в И-чипг, и в Хуай-нан-тзу се твърди, че природните бедствия не се предизвикват от Небето. То само позволява да настъпят. Ако хората умишлено нарушават естествения порядък на нещата, боговете отказват да се намесват, когато природата се очисти от отровата Обикновено това става с някакъв катаклизъм и тогава невинните страдат наравно с виновните. Е, единственият начин хората да научат нещо е да го набиеш в главите им с топор.

Господарят Ли взе клетката, завърза я за пояса си отново и я прикри с полата на одеждата си.

– Според Ханджията шеста степен Ту – добави той замислено, – коренното население е вярвало, че Завист почти е успял да предизвика бедствие със слънцестоенето, но са му попречили осемте ловки шамани. Знаем много добре, че или Завист, или някой удивително добър актьор все още е тук и е намислил нещо, а проблемът с китайските митове е в това, че никой не знае къде точно свършват и къде започва реалността. На Височайшия Джеда никак няма да му стане приятно, че лично водачът на таоистите го моли да въведе отново Доктрината на духовете, но само по себе си това не би трябвало да...

Той замълча, след което ми нареди да се наведе и да го кача на гърба си.

– Единственото, което можем да направим сега – каза той мрачно, – е да тръгнем по списъка с мандарините и да намерим слабата брънка от веригата. Може да се наложи да счупиш някой и друг кокал на тези

мизерници, момчето ми, но така или иначе, трябва да видим кой от тях ще пропее. Трябва да намерим възможност да ги тикнем зад решетките. Назад към града, към Винарйата на Едноокия Уонг. Бързо!

– Да, учителю – отвърнах аз и хукнах като състезателен кон.

Глава 20

Във винарната на Едноокия Уонг Господарят Ли нае няколко безделници, за да проследят всички мандарини и евнуси от списъка, след което ме поведе през задната брата към една гъста плетеница от притиснати една в друга къщи, която представляваше задънения край на Алеята на мухите. Навсякъде между тях имаше свързващи проходи, така че докато стражите успеят да се доберат до стаята на този, когото търсят, той да има време да стигне до Тибет.

– Невестулката също е кореняк – каза Господарят Ли. – Много се съмнявам, че ще ни каже нещо повече от Ханджията Ту, но все пак сме длъжни да го попитаме. Знаеш ли къде живее?

Зарадвах се, че и аз мога да допринеса с нещо.

– Трябва да завиваме все наляво – отговорих, – Ако щеш вярвай, учителю, но няма да се върнем там, откъдето тръгнахме.

Започнахме да вървим наляво, наляво, наляво и бихме се върнали в задънения край на уличката, ако нямаше тесен успореден проход, който ни отведе вдясно. Невестулката живееше на последния етаж, но замръзнахме на местата си, защото видяхме, че на външната врата са разлепени молитви. Отвътре миришеше на тамян и се чуваше тъжен вой, Бутнах вратата и веднага ми стана ясно, че Господарят Ли няма да може да попита нищо. Невестулката беше в много тежко състояние и се въртеше трескаво върху сламеника си, а младата му жена се мъчеше да му помогне. Когато видя Господаря Ли, тя се зарадва неимоверно.

– Спасете го, Ваше височество! – примоли се тя. Ако някой може да го спаси, това сте вие. Всички останали се боят да не се заразят и побягнаха презглава.

Мъдрецът ме накара да задържа Невестулката неподвижно. Прегледа зачервените му очи и изсъхналия език, обложен с особен жълт мъх, подобен на козина, след това опипа малките подутини под мишниците и по слабините му.

– Оплаква ли се е от главоболие и отпадналост?

– Да, Ваше височество.

– После от треска и особена реакция към светлината?

– Да, Ваше височество! Крещеше, че светлината го заслепява.

Господарят Ли се изправи и размърда рамене.

– Мила моя, не мога да ти обещаю нищо – каза той внимателно. –

Трябва да се надяваме и да се молим, за което ще са ми нужни малко храна, вино, книжни пари, дванадесет червени нишки и Бял Тигър Голям Буреносен убиец.

Разбрах, че всичко е в ръцете на Невестулката. Господарят Ли прибягва до лечение с вяра само когато иска да осигури на опечалените някакво занимание, за да ги разсее. Той отвори малкия прозорец, който гледаше към плетеницата от покриви на Пекин, и промърмори:

– И сто Бели Тигъра Големи Буреносни Убийци пак може да не са достатъчни.

– Учителю?

– Може да не са достатъчни, Вол – повтори той и като се отръска като куче, което излиза от вода, добави: – Ако Завист постигне своето. Проклятие! Може и да си въобразявам. Хайде да направим каквото можем.

Това означаваше да изрежем от хартия един тигър и на него да напишем: „Еднорогът е тук“, за да предизвикаме звездата покровителка, която неутрализира болестотворните влияния. След това порязахме ръката на болния, за да източим достатъчно кръв, колкото да оцветим тигъра. Жената на Невестулката донесе другите неща двамата с нея коленичихме в молитва, а Господарят Ли разпери ръце над пациента.

– Невестулка, щом като си се разболял в деня йеп-хсу, на север си се сблъскал с Божествения убиец с развързана коса, който лети в небесата – започна да припява като жрец мъдрецът. – Не юг си се сблъскал с Птицата Напаст, а на изток си срещнал Петте Призрака, но опасността е на запад, където си ядосал тигъра, който е Край на Есента, Острието на Метала и Свършек на Великото Тайнство.

Господарят Ли поръси наоколо с вода и тамян и вдигна ръце и очи в западна посока.

– О, Божествени Бели Тигре на Грабливите Демони на Петте Посоки, на Талисманите на Болестите, на Разрухата на годината, на Портата на скръбта, на Госта на Погребението, на Духовете на Мъртвите, на Небесните Отдели и Земните Гори, на Земята и Небето, на седемдесет и двете хоу, на осемте триграми, на Деветте Двореца и на Бурята на Централния Палат. О, велики господарю, Тигре, ти, който влизаш в къщите ни и устройваш големи кланета, о, Тигре, ти, който причакваш плячката си край пътищата и зад кладенците, о, Тигре, ти, който се спотайваш зад камината и в антрето, о, Тигре, ти, който стоиш зад леглото и зад вратата на всяка къща, о, Тигре, ти, който трябва да преживееш всички съдби, о, Бели Тигре, Велики Бели Тигре, недостойният ти слуга Невестулката

те е обидил жестоко и ние ти предлагаме неговата храна! Предлагаме ти неговото вино! Предлагаме ти неговите пари! Предлагаме ти неговата кръв!

Господарят Ли махна с ръка на жената на Невестулката да стане и да предложи на звяра от храната, виното и парите, като докосне с тях устата на книжния тигър.

– О, Тигре, яж от храната на Невестулката и заедно с нея вземи със себе си Божествения Убиец на Изкачванията и Спусканията, на Началата и Краищата на всички Пътища! О, Тигре! Пий от виното на Невестулката и заедно с него вземи със себе си Големия Мъртъв Владетел и Малкия Мъртъв Владетел, които вадят навън вътрешностите и изсушават стомаха! О, Тигре, вземи парите на Невестулката и прогони от него Божествения Убиец, когото човек вижда, когато премести леглото и вдигне рогозката, и Убиеца, който забива колове и строи огради! О, Тигре, Велики Бели Тигре, пий от кръвта, с която е напоен този твой свещен образ защото това е кръвта на ядосалия те слуга, а ако гневът ти все още иска неговата смърт, предлагаме ти и тялото му в жертва!

Господарят Ли измъкна една сламка изпод Невестулката и сръчно я завърза на няколко места така, че да наподобява човек. След това я допря няколко пъти до оцветения с кръв хартиен тигър.

– Ти, който си нищо и имаш тяло от сламка, беше докоснат от Белия Тигър Голям Буреносен Убиец и ето! Вече си се превърнал в тялото на Невестулката – продължи да припява Господарят Ли.

Той даде знак и младата жена завърза дванадесетте червени нишки за сламеното човече, а другите им краища опря до тялото на мъжа си. Мъдрецът направи някакви заклинателни движения и започна да увещава и последните демони на болестта да напуснат тялото на Невестулката и да се поселят в човечето. След това символично преряза нишките. Прекара човечето над стомаха на Невестулката три пъти и четири пъти над гърба му, след което го вдигна високо и го прободеше с ножа си.

– Виж! Ти който си Начало на всички краища и Край на всички начала – този, който те обиди е мъртъв! Велики Бели Тигре, Господарю на Вселената, сега победата ти е пълна! – извика мъдрецът накрая.

През цялото време Невестулката беше в делириум, но човешкият ум е странно творение. Някак си нещо успя да достигне до съзнанието му и дишането му се успокои, а когато тръгнахме, треската му почти беше минала. Въпреки това Господарят Ли незабавно се отби у съседите, за да е сигурен, че ще помогнат, ако се случи най-лошото. Той много уважаваше лечението с вяра, но всяко нещо си има граници.

Когато се измъкнахме обратно от лабиринта и излязохме на Алеята на мухите, мъдрецът спря пред купчината боклук зад винарната на Едноокия Уонг, която от жегата вонеше ужасно. Слънцето залязваше. Жълтият вятър отново компенсираше липсата на облаци и оцветяваше небето в невероятно крещящи цветове, а по белезите и бръчките върху лицето на мъдреца заигра истинска дъга, докато той гонеше с ръка мухите и ровеше клекнал в купчината боклук. Най-накрая се изправи, уловил за опашката умрял плъх. Подхвърли ми го.

– Някаква видима причина за смъртта? – попита той.

Аз го огледах внимателно:

– Не, учителю. Няма.

Господарят Ли хвърли настрана една гнила тиква и ми метна още един умрял плъх.

– А този?

– И по него няма нищо – отговорих, след като го огледах.

Той хвърли настрана още боклук и извади още три умрели плъха без никакви белези по тях.

– Е, какво е всичко това? – попита той. – Пет инфаркта? Пет едновременни самоубийства? Пет случая на силна реакция срещу ужилване от пчели, при това на една и съща улица?

Той вдигна още някакъв боклук и го огледа мрачно.

– А не са ли това пет ранни жертви на една болест, която има свойството да се разпространява много бързо? Знаеш ли, Вол, ние се подиграваме на медицинското невежество на дедите си и може би с право. В други отношения може да са били брилиантни, но са били като деца, щом нещата опрат до науката. Например, когато най-сетне решили да създадат писмен знак за думата „чума“, единственото, което им дошло наум, било да съединят корена, означаващ „плъх“ със знака за „болест“. Детинщина, нали?

Той погледна предмета в ръцете си. Беше остатък от цилиндричен пергаментов абажур, който можеше да се върти върху метална рамка, прикрепена към газена лампа. На него беше нарисуван бягащ кон в осем различни пози. Когато топлината от фитила започне да върти рамката, се получава фантастичен ефект на движение.

– Фенер с бягащ кон – промърмори Господарят Ли. – Бягащ... кон... фенер...

Каквото и да се опитваше да си пробие път през мозъка му, не успя да го направи, така че мъдрецът сви рамене и захвърли непотребната вещ обратно на купчината. – Е, като заговорихме за плъхове, хајде да

отидем да проверим дали не са разбрали нещо за мандарините.

Това, което научихме, никак не беше добро. Всички чиито следи хората на Уонг бяха успели да открият, се бяха скрили в най-недостъпното място в цял Пекин – казармата на Черната стража. Тя се намира в Забранения град и е отделена от него с друга, вътрешна стена, на която има порта, така че, при нужда, войниците да могат да се притекат на помощ на Императора... или на евнусите. Отвън до казармата може да се стигне през специален тунел, прокопан под защитния ров и това е най-добре охраняваното място в целия град.

– Ли Котката е събрал около себе си своите котенца – измърмори Господарят Ли. – Проклятие! Съвсем, скоро ще се случи нещо страховито, а аз не знам достатъчно, за да мога да задам подходящите въпроси! Дори и да имаше на кого да ги задам! И все пак има още двама, за които нямаме сведения – изръмжа той.

– Хората на Уонг още го търсят. По-добре да поспим, Вол. Чака ни тежка нощ.

* * *

Йен Ших беше облечен в черно, на главата си имаше голяма господарска шапка с крила, а около кръста му беше увит ален пояс. Черната му пелерина се развяваше на пронизващия жълт вятър и той крачеше грациозно към някаква суха, напукана земя, изпечена от слънцето.

– Тази куклена пиеса, Вол, иска специални декори – каза той с мек, меланхоличен глас. – Декори, подходящи за пиращи феникси, треперещи зайци, беззъби тигри, плачещи къртици, умрели от глад коне, лигавещи се дракони, слепи бухали, стенещи камили и стари болни костенурки, умиращи до безкрайност в пресъхнали кладенци.

Йен Ших продължи напред в маранята. Опитах се да го настигна, но той се разтопи в миражите. Замръзнах на място и остра болка прониза сърцето ми, защото видях едно старо изоставено село сред мъртвата, напукана земя. Моето село. Само това беше останало от моето село и сълзите ме ослепиха. Но не всичко бе мъртво. Чух някакъв звук и се опитах да хукна към него, плувнал в пот, пипнешком сред миражите, изтъкани от горещия, издигащ се нагоре въздух. Изведнъж миазмите изчезнаха и се оказах на светла поляна, покрита със зелена трева, на която се движеха човешки същества.

Козльо, козленце, с мило личиценце

прескочи стобора и излез на двора
 донеси трева, хрупкави листа,
 мама да нахраниш, ако я завариш,
 ако ли пък не, май е най-добре
 братята си гладни да нахраниш:
 Едно... две... три... четири... пет... шест
 ... седем... осем!

Смеещите се деца побягнаха към едно възвишение, а аз се обърнах трескаво към Ию Лан. Красивата шаманка докосна пръчките на една клетка и затворих очи, защото проблясъкът беше ослепителен. Когато отново погледнах, тя правеше ритуалния жест. Аз също докоснах двете вежди и носа си, а Ию Лан отвори длан, за да ми покаже две двузъби вилици.

Когато се приближих, видях, че на челото ѝ има капчици пот, и можех да се закълна, че в погледа ѝ виждам отчаяние. Тя взе ръката ми, обърна се и ме задържа към кладенеца. Отново се качихме във ведрото и се спуснахме долу, отново под нас нещо ръмжеше и отново усетих миризма на гниеца плът. Залюлях ведрото до дупката и влязохме в страничния тунел, но този път Ию Лан не спря.

Шаманката улови ръката ми и започна да тича.

Преминахме по множество усукани проходи, осветени от зелена фосфоресцираща светлина. Стигнахме до един каменен перваз и аз погледнах към обширната кухня долу. Ахнах и отскочих назад от страх, защото беше пълна с огромни навити змии, но Ию Лан ме затегли напред. Слязохме по някакви каменни стъпала и видях, че това не са змии, а тръби, които със специални съединения се свързваха с по-малки тръби, след това с още по-малки и още по-малки, докато накрая от плетеницата излизаха осем съвсем тънки тръбички, които влизаха в осем малки кутийки, разделени на две групи – четири вляво и четири вдясно.

Ию Лан протегна ръка и отвори капака на една от кутиите. Вътре имаше малка поставка. Очите ѝ потърсиха моите и тя вдигна двузъбата вилица към устните си. Духна нежно между зъбите и я сложи на поставката, която я пое сякаш беше направена за нея. Затвори капака.

Появиха се облаци мъгла. Започнаха да падат хладни, освежителни дъждовни капки, обвиха ни цветни дъги и аз протегнах ръце, за да прегърна шаманката. Тя ми се усмихваше, с полуотворени устни и полузатворени очи. След това очите ѝ се отвориха широко и тя изохка. Отскочи назад в мъглата и гласът ѝ беше пълен с болка, отчаяние и страх.

– Не, моля те, недей!

Нещо ужасно се беше спуснало върху нея. Не можех да го различа ясно в мъглата, но видях бляскащи зъби, подобни на тигрови, край главата ѝ и остри нокти около кръста ѝ. В краката ѝ имаше нещо огромно и хлъзгаво, аз се опитвах да я достигна, но не можех. Тичах сляпо сред облаци гореща като маранята мъгла и всичко наоколо изглеждаше изкривено и уродливо. Чух гласът на Ию Лан някъде от много далеч:

– Вол! Лодките! И двете трябва да се състезават! Не може да е само една и да няма съперник!

След това гласът изчезна, шаманката изчезна, мъглата изчезна, аз лежах до Господаря Ли на един сламеник във винарната на Едноокия Уонг, а ярката лунна светлина нахлуваше през прозореца и Жълтият вятър съскаше подобно на огромна котка по покривите на Пекин. Аз се обърнах и разтърсих рамото на стария мъдрец. Той се събуди веднага.

– Учителю, не мога да го обясня, но съм сигурен, че с Ию Лан нещо не е наред! – казах възбудено. – Не знам къде е, но знам, че има сериозни неприятности и ако нямаш предвид нещо по-добро, искам да отидем до къщата на баща ѝ колкото се може по-бързо!

Господарят Ли се вгледа в мен за миг, после скочи на крака и се приготви да се качи на гърба ми.

– Защо не? Нищо няма да постигнем, ако стоим тук и бездействаме – изръмжа той.

Когато влязохме през портата, къщата на Иен Ших беше тъмна и притихнала. Господарят Ли слезе от гърба ми и се прикри зад един стълб, вдигнал ножа нагоре до дясното си ухо, готов да го хвърли. Аз пристъпих напред и почуках на вратата. В отговор чух само ехото.

– Йен Ших! – изкрещях. Отново само ехо.

– Ию Лан! Има ли някой въщи?

Нещо се размърда, аз отскочих назад и вдигнах очи нагоре. Една любопитна котка ме гледаше от ъгъла на покрива. Последва неочакван взрив от звуци – дрънкане на колела, цвилене, конски копита, които удряха земята сякаш цяла бамбукова горичка изгаряше в горски пожар. Трябваше да се дръпна бързо назад, за да освободя пътя на една черна каляска, теглена от четири коня, която връхлетя в предния двор откъм конюшните. Кочияшите бяха с черни пелерини, с ниско нахлупени шапки и блестящи на лунната светлина мечове. Отстрани и отзад на каляската имаше още хора, уловили се за нея с една ръка и с къси копия в другата. След миг екипажът премина през двора, излезе през портата и изчезна надолу по улицата, а когато хукнах след нея, Господарят Ли

протегна крак и ме спъна.

– Вол! Не можеш да ги хванеш, а и много добре знаеш къде отиват!
– изкрещя той и ме улови за ръката.

– Ще те убият като нищо и какво ще постигнеш с това?

Единственото, което можем да направим, е да изчакаме да се съмне, за да отворят портите на Забранения град Разбира се, той беше нрав. Успях да разпозная отличителните знаци. Тези хора бяха от Черната стража и каляската им съвсем скоро щеше да премине през тунела под защитния ров и да се озове в казармите в които мандарините бяха намерили убежище, а да се опитваш да се промъкнеш там през нощта е равносилно на самоубийство.

– Но, учителю... учителю...

Господарят Ли стисна рамото ми. Беше видял каквото и аз, когато вътрът разтвори за миг пердето на каляската и лунната светлина нахлу вътре. Имаше четирима пътници. Тримата се смееха, доволни от плячката си – Шопарът, Хиената и Чакалът. С тях беше Ию Лан. – Хайде, ела – каза Господарят Ли. – Баща ѝ също може да е бил вътре и ако е така, може би има нужда от помощ.

Започнахме да търсим Йен Ших или трупа му, но кукловодът не беше в къщата. Вместо него намерихме писмо, оставено на видно място върху една маса в малкото преддверие. То не беше адресирано до Иен Ших, а до Господаря Ли. Той го отвори. Беше написано с елегантен бързопис на учен, който не ми говореше нищо, така че мъдрецът ми го прочете:

„Високоуважавани Ли Као, най-велик сред учените и ненадминат сред търсачите на истината, приеми сърдечните ми поздравии. Недостоятният пишещ тези редове моли да го удостоиш с честта да присъстваш на дискусиата, която трябва да проведем, касаеща бъдещето на младата дама, пожелала да подобри положението си, влизайки в скромното ни домакинство. Ако младият Ви помощник и талантливият баща на дамата пожелаят също да присъстват, нека знаят, че са повече от добре дошли.

Толкова голямо е желанието ми да се потопя във величествената светлина, която излъчваш, че всеки час до разсъмване ще представлява истинска агония.“

Господарят Ли повдигна вежди.

– Подписано е от Ли Котката – добави той тихо. – Вол, не се тревожи прекалено много за израза: „всеки час до разсъмване ще представлява истинска агония“. Евнусите обичат да подхвърлят изискани заплахи. Освен това Ию Лан не е обикновена шаманка. Тя е най-добрата

шаманка, която някога съм виждал. Никак не е беззащитна. Хайде сага да проверим дали баща ѝ не е в конюшната и ако го няма, ще накараме хората на Уонг да тръгнат да го търсят из града.

Конюшната беше тъмна и празна. Луната сега светеше невероятно ярко и си дадох сметка, че преди това трябва да е била отчасти засенчена от пясъчен облак. Вятърът люлееше един клон напред-назад и сянка-та му се движеше върху осветения брезент на фургона. Изумително приличаше на жена, бършеща пода с парцал. Напред-назад, напред-назад.

– Фенер с бягаш кон – каза Господарят Ли, без да помръдне.

След това изтича напред и скочи във фургона. Аз го последвах и започнах да се оглеждам за кукловода, но Господарят Ли явно търсеше нещо друго. Качи се на рампата над сцената и започна да проучва плетеницата от колела и нишки. Долу вятърът люлееше куклите и те подрънкваха. Видях, че Сламеният Хонг е още на мястото си. Неочаквано Господарят Ли завъртя едно колело и задвижи някакво махало, а аз се втренчих изумено в сцената, където се отвори една врата. Излязоха двамата мошеници с прасето, следвани от Сламения Хонг, жената на магистратата, клиентът и проститутката, без никакви дрехи и с очи, разширени колкото чинии. Господарят Ли задвижи друго махало и оживя куклата на магистратата – наведе се, за да погледне през ключалката, после се изправи и ужасена закри с ръка очите си, докато зад нея обезумялата процесия продължаваше да влиза и излиза от стаите. Беше доста странно да гледаш как куклите играят придружени от стенанията на вятъра вместо от бурен смях и овации. Продължиха да се движат още известно време след като Господарят Ли слезе от фургона, а после отново замряха, полюшвани единствено от вятъра.

Мъдрецът си пое въздух.

– Е, Вол – каза той, – винаги си бил наясно, че ако продължаваш да ми помагаш, ще стигнеш до ужасен край.

– Да, учителю – отвърнах аз. Бях толкова обзет от страх и безпокойство за Юю Лан, че ми беше все едно, но все пак попитах: – Какъв точно ужасен край имаш предвид?

– Зависи от Ли Котката. Току-що разбрах, че нямаме друг избор, освен да се опитаме да скочим във врящото олио, образно казано, така ще трябва да приемем любезната му покана. Ще го посетим веднага щом отворят портите на Забранения град и ако успееш да заспиш дотогава, би трябвало да бъдеш обезсмъртен от Пу Сунг-линг – регистратора на странни неща.

Глава 21

Но традиция сутринта на петия ден от петата луна е един от най-дейните дни на годината. Още преди изгрев слънце улиците на Пекин вече бяха изпълнени с хора и аз познавах някои от тях.

Госпожа У от пекарната чакаше на опашка пред магазина на един персийски алхимик, за да си купи арсеник, сяра и минимум за да приготви специално средство против насекоми, а след това щеше да се отбие при обществения писар, за да си купи книжен шаблон на йероглифа означаваш „владетел“. След това щеше бързо да се прибере у дома, за да сложи с шаблона и специален лосион знака % върху челата на спящите си деца. Този знак напомня шарките по главата на тигър, а дори болестите и нещастията бягат от тигрите. Това средство е най-ефективно на петия ден от петата луна.

Старата Пи-пао-ку – „Кожена чанта кокали“ – беше бабата на госпожа У и чакаше пред магазина на сладкаря, за да купи захарни украшения, изобразяващи петте отровни гадини (стоножка, скорпион, гущер, крастава жаба и змия), които щеше да постави върху тортата си у-ту-по-по, която умишлено щеше да направи абсолютно негодна за ядене, без да е отровна. На петия ден от петата луна всеки член от семейството изядва резенче от тортата, а демоните на болестите гледат с изумление как тези хора могат да ядат нещо толкова противно и отчаяни отиват другаде.

Фенг Ерх „Феникс“ беше държанката на бакалина. Тя очакваше с нетърпение първите слънчеви лъчи да докоснат парчето тревна площ в парка, което беше оградила предния ден. Щеше да набере сто стръкчета трева, да ги сложи в бурканче и да се върне направо къщи, без да поглежда наляво, надясно или назад. След това щеше да залее Стръкчетата с вряща вода и да приготви Лосиона на стоте тревички, които семейството и щеше да използва като лек за всички болести до следващия пети ден на петата луна.

Ко Шенг-ер беше човек без късмет. Името му означава „Остатъци от кучешка вечеря“. Абсолютно идиотски преди три дни той се беше качил на покрива си, за да пререди сламата, а сега чакаше някакъв окаян шаман да отвори приемната си и да попее над главата му: „Расти расти, расти“. Но от това нямаше да има никаква полза, защото и децата знаят, че ако работиш на покрива си по време на петата луна, неминуемо ще

оплешивееш.

Тиен-чи „Бойно пиле“ беше Божествено момче, което значи мъжка проститутка, и с времето не ставаше по-млад. Той беше с приятелката си – застаряващата куртизанка Лан-Чу „Ленива свиня“. Двамата бяха пестили с години и сега, дегизирани с просяшки дрехи и стиснали пълни със злато торби, чакаха пред вратата на Сзу Куй „Мъртъв призрак“ – тайнствения маг, ставал три пъти от гроба – за да им продаде парчета полирано кедрово дърво, издълбани отвътре и напълнени напетия ден от петата луна с двадесет и четири полезни и осем отровни съставки. Ако ги използваша за възглавници в продължение на сто последователни нощи, бръчките на лицата км щяха да се изгладят, а след четири години младостта им щеше да се възвърне напълно. Съставките са строго охранявана тайна, но Господарят Ли веднъж ми каза, че включват касис, женшен, сух джинджифил, магнолия, метличина, ангелика, магарешки бодил, камелия, корен от кикио, китайски пипер, корени и семена от куруряк, блатна трева и петльов гребен.

Императорският път беше препълнен с хора от кулите „Феникс“, чак до Олтара на Земята и житото и всички чакаха портата да се отвори и да ги пуснат в Забранения град – аристократи в паланкини и боядисани в синьо каляски, търговци и предприемачи с магарешки каруци, на чиито платнища с червено бяха изредени достойнствата на собствениците им, учени, които привидно слушаха единствено пойните птички, които носеха в кафези, окачени на дълги пръти над главите си, всевъзможни молители, изкусно облечени в парцали, за да демонстрират колко опасен е бил пътят им, размахали фенери от биволски рога, за да покажат че са пътували денонощно, цели легиони секретари, батальони бюрократи, армии всевъзможни чиновници. Слуховете се носеха плътно един до друг подобно на лешояди, кръжащи над мирна конференция, но най-важната новина в списъка беше, че за първи път от хиляда години насам няма да има състезание с лодки дракони. За това имаше четири главни причини:

1. Шест уважавани членове на Гилдията на кожарите видели бяла птица (бялото е цветът на траура) да лети на север над Северното езеро с горящ свещник в чоквата точно по маршрута, по който се провежда състезанието.

2. Точно по същото време на кея на Гилдията на лекарите се появил огромен гущер и с огнения си дъх превърнал лодката им в пепел.

3. Духът на Император Уен влязъл в голямата зала на Солния монопол и преминал направо през корпуса на тяхната лодка, без да спира да

вие: „Пазете се от петия ден на петата луна!“

4. Гилдията на лечителите издала обръщение към гражданството, в което се твърди, че горните три неща са долнопробни суеверия. Истината била, че през последните деветдесет и шест часа имало седемнадесет летални изхода от заболяване, което удивително напомняло вид чума и че властите биха постъпили разумно, ако забранят всякакви дейности, предполагащи близък контакт на големи маси хора, което би се получило в блъсканицата на брега по време на състезанието.

И най-накрая, освен всички други и като пълна тяхна противоположност, пред портата чакахме аз и Господарят Ли, за да дадем на Ли Котката възможност да ни убие по възможно най-зловещ начин.

Чакането никак не беше приятно. Физическата болка е поносима, защото си има граници. Тялото може да издържи само до определен момент и след това изпада в кома, а сега аз имах предостатъчно време, за да могат тревожните мисли за хитроумните евнуси и техните малки игрички напълно да ме извадят от равновесие. Едва ли щеше да ми стане по-леко, ако знаех, че ще ме зашият в един чувал с разкъсаните останки на Ию Лан.

Господарят Ли, както обикновено, се беше затворил в себе си. По лицето му беше съвършено невъзможно да се съди дали агонизира или се отегчава, а когато портата най-сетне се отвори и нашият паланкин влезе в Забранения град на път към Двореца на евнусите, той реши да ме забавлява с остроумни обяснения относно забележителностите, покрай които минавахме. Те наистина трябваше да са ми интересни, защото може би бяха последното нещо, което виждам на земята. Трябва да призная, че малко остана в главата ми, макар че си спомням „най-красивия и най-прочувствен затвор на света“ – Градината на лишените от благоволение, където се изпращаха да живеят в целомъдрие наклеветените и впоследствие лишени от благоволение имперски държанки, които не са имали достатъчно средства, за да подкупват евнусите както трябва. Самотните дами бяха принудени да ронят въздишки в сенките на „Кулата на валящите цветя“, която представляваше висока цилиндрична постройка с розово кубе, от чийто връх се плиска река от бели олеандри.

– Деликатността на кастрираните в известен смисъл е преувеличение – отбеляза Господарят Ли.

Не помня нищо повече, докато не стигнахме до Двореца на евнусите.

– Обърни внимание, момчето ми, колко хитро са уредили дворецът им да се издига с цели десет метра над съседния Дворец на южните

аромати, в който се излагат портретите на императорите. По този начин в Китай скопените са по-високо от позлатените – каза мъдрецът, но аз не бях в подходящо настроение, за да отговоря с подобаващото иззикотване.

Съмнявам се, че една аудиенция при Императора би могла да бъде по-внушителна. Фанфари и барабанен тътен оповестиха отварянето на голямата позлатена порта и по пътеката, цялата на дракони, от двете страни на която имаше строени войници с униформи от червен брокат с пришити перли, с поръсени със злато тюрбани и с емблемата на двуглавия феникс, тръгна величествено същество със златно кадило в ръце. Стените на залата за аудиенции бяха обсипани с тюркоази, аметисти, топази, малахити и опали, а покрай тях бяха строени още войници – червени ризници и жълт флаг със зелен дракон до западната стена, сини ризници и бял флаг с жълт дракон – до източната. Ли Котката седеше величествено като император с лице на юг, на облегалката на трона му, като на истински императорски трон имаше седем скъпоценни камъка, а гербът му беше с пет орлови нокътя. Самият евнух беше облечен съвсем семпло – червен халат с бродирани цветя и звезди и шапка с едно-единствено право перо, което сочеше ранга му – Евнух от Присъствието. Както подобава на човек, удостоен да се грижи за Императора, лицето на Ли Котката лъщеше от протоколен сапун, а дъхът му ухаеше на Пилешки аромат за човка, тоест, карамфил. Единственото украшение, което успях да забележа, беше кристалната стъкленица, окачена на златна верига около врата му, в която се намираха спиртосаните му отрязани части. (Кастрацията в Китай означава пълно лишаване от мъжественост, което се извършва със специален инструмент, подобен на малък сърп. Лишеното от пол същество пази отрязаните си части чак до смъртта, за да може да влезе цяло в ада.) При приближаването на Господаря Ли множеството по-малки величия започнаха да се кланят припряно, а Ли Котката стана от трона и пристъпи напред, за да го посрещне като равен. Беше невъзможно да не се забележи чарът на усмивката на евнуха, подчертана от двете съвършено симетрични трапчинки на бузите, но освен това забелязах и факта, че тя не достига до очите му. Те бяха абсолютно безизразни и студени като миди.

– Е, най-възвишени! Поздравления за неотдашното повишение! Между другото, как върви научното ти изследване върху силата на квадратните дупки? – попита Господарят Ли, комуто изглежда дворцовите закачки се нравеха.

„Квадратните дупки“, разбира се означаваше „пари“ и евнухът

скромно показа, че не носи никакви пръстени.

– Голтаците и просяците са докарани дотам, че да повръщат облаци и да плюят мъгла, а тъй като златото все още отбягва пръстите ми, справям се, доколкото мога, само с мъглата.

– И няма друг в Империята, който да може по-добре да обвие в мъгла туй, което трябва – каза Господарят Ли сърдечно. – Очевидно съм бил зле информиран, защото ми казаха, че си последвал примера ми и си вложил средства в търговията с чай.

– Нима? И колко средства си вложил? – попита благо евнухът.

– Твърде много – отвърна Господарят Ли. – Всъщност мислех да разменя своя дял за равен дял в търговията с цветя, макар че цветята най-напред трябва да се проверят за листни въшки и буболечки. Ужасно е и да помислиш дори, колко много увредена стока се продава на пазара в наши дни!

– Ужасно и глупаво – каза съчувствено Ли Котката. – Човек непрекъснато слуша за подобни неща, макар че е толкова глупаво да ги правиш! В края на краищата, можеш да спечелиш много повече, ако цветята ти са с неувредена красота. И размяната, която имаш предвид, е без никакви условия, така ли?

– Ако стоката е в добро състояние, да – отговори Господарят Ли. – Дори бих могъл да дам нещо в повече, поради простата причина, че много харесах някои особени сортове чай и имам определени идеи как би могъл да се подобри вкусът им.

– Колко хубаво! – каза сърдечно евнухът. – Вкусът, който аз съм постигнал, за жалост е едва една степен по-добър от ужасния!

Не знаех какво да мисля. Явно цветето, за което говореха беше Юю Лан (магнолия) и явно Ли Котката съобщи, че тя е здрава и читава. Също така беше съвсем ясно, че Господарят Ли му предлага да я откупи срещу обещанието да забрави за чаената конспирация – но беше ли той в състояние наистина да направи такова нещо? Можеше ли да се разчита, че Ли Котката ще удържи на думата си? Тези въпроси бяха прекалено много и прекалено сложни за мен и в главата ми взеха да се въртят в кръг всевъзможни мисли, а в това време евнухът стана и ни поведе през една странична врата но някакви стълби надолу. Той и Господарят Ли изглежда се спогаждаха отлично, защото съвсем свободно и оживено обсъждаха трудностите при подобряването на вкуса на Чая на уважението така, че да е по-приятен от магарешка пикня.

– И печалбата не позволява да вложиш достатъчно нормален чай, за да се почувства разликата? – попита Господарят Ли.

– О, разорително е! Ли Као, не бива да забравяш, че трябва да натрупаме големи печалби бързо и веднага да се изтеглим от пазара. Шансовете да свършим като тсанг шеп ию просто са прекалено големи – обясни евнухът небрежно.

Това означава „тела, погребани в корема на риба“ и Господарят Ли кимна със съчувствие:

– Имах предвид нещо далеч по евтино от чистия чу-ча. По-точно, светъл, но кисел юнан, например, „Пияната държанка Уонг“ или някакъв полуферментирал улонг, като „Желязната богиня на милостта“.

– Много скъпо излиза – възропта Ли Котката.

– Не и ако се използва в ограничени количества и мисля, че виждам как може да се направи. Все пак, ти си прав. Пробвал съм с най-хубавите сортове, измежду тези, които имам предвид. За по-лошите ще трябва да се експериментира още малко време.

Продължиха да обсъждат фалшивите чайове като че ли бяха съдружници – поговориха за преимуществата на „Дъно от панталон“ в сравнение с „Вежди на старец“, или „Алена козина“ и „Космат рак“ комбинирани със същото количество „Бяла космата маймуна“. Наистина бях запленил от чаровната усмивка на Ли Котката, когато изведнъж той спря, обърна се към мен и с извиняващ се глас каза:

– Вол Номер Десет, помогни ми, ако обичаш. Аз съвсем не мога да помръдна това нещо.

Имаше предвид една тежка желязна врата. Трябваше да изпуктят, докато я помръдна, след което тръгнахме надолу по стръмни каменни стъпала.

– Съжалявам за обстановката, но строителите н са предвидили други помещения за внезапни гости – каза евнухът ехидно.

Разбира се, говореше за тъмницата и за миг си помислих, че прекалено съм започнал да свиквам с влажните капещи каменни стени, покрити с лишеи дрънкащите метални врати, тропането на тежки подковани ботуши, плачът от съседните килии и всички останали елементи на атмосферата, която толкова често обгръща тези, които придружават Господаря Ли. Ли Котката деликатно запуши носа си. Искаше ми се да го попитам за Ию Лан, но как можех да го направя? Независимо дали беше невредима или не, тя трябваше да е някъде в тъмницата. Стигнахме до края на коридора, където имаше друга тежка врата, край която стояха двама стражи. При жеста на евнуха те започнаха да пухтят, да теглят и да се мъчат, докато накрая успяха да отворят. Влязохме в тъмното помещение.

Проблесна светлинка, разпали се фитил и видяхме, че сме заобиколени от насочени към нас излъскани копия.

– Какво означава това? – попита Господарят Ли.

– Ли Као! Как може човек, който е преживял толкова много луни, все още да говори с уста, миришеща на майчино мляко? – каза презрително евнухът. – Наистина ли си мислеше, че ще седна да се пазаря със старец като теб? Честно казано, чувствам се разочарован, че вместо достойния опонент, когото очаквах да срещна, имам пред себе си най-обикновен склерозирал дядка. Все пак, поне ще отдам почит на човека, който някога си бил.

„Да, истински миди – помислих си аз, докато наблюдавах очите на евнуха на слабата светлина на фенера. – У него няма никакви чувства в повече от това морско създание, годно за храна.“ Но след това реших, че греша.

– Ти ме ядоса и ме притесни – каза тихо Ли Котката. – Малко хора могат да си позволят това и затова ще те почета с най-забележителните последни минути, които някой би могъл да си представи.

Това не беше казано със студенината на мидата. Един нервен тик разкриви съвършените трапчинки, евнухът се обърна и излезе. Войниците се нахвърлиха върху нас и след минута бяхме оковани за два дебели дървени стълба, побити в центъра на кръглата килия. Войниците излязоха навън с лампата и затръшнаха тежката врата. Останахме в непрогледната тъмнина. Вслушах се в биенето на сърцето си и след това във водата, която се стичаше по дебелите, обрасли с лишеи каменни стени и капеше по пода.

– Проклет да съм! – каза Господарят Ли най-накрая. В гласът му имаше изумление. – И през ум не ми е минавало, че може да имаме такъв късмет! Да не би да е някаква клопка?

Какво можех да кажа? Опитвах се да развържа езика си от ларинкса, а това можеше да ми отнеме и дни.

– Мислех си, че поне ще ни закачи на тавана за петите, защото има доста убедителни причини да не иска да развали цялостния ефект, като ни завърже с тел за топките – каза Господарят Ли. – Знаеш ли, Вол, подцених това същество. Винаги съм смятал, че само един съвършен виртуоз е в състояние да си даде сметка, че истинското мъчение е в липсата на всякакво мъчение, тъй като болката създава своя собствена вселена, в която никой повече не може да се намесва. Въображението, мисълта могат да предизвикат къде по-голяма агония... Докато чакаш да дойде страшното, с всяка капка, стичаща се по влажната стена, ти обезумяваш

все повече и повече и накрая се явява жестоката реалност, но тя е много по-лоша от всичко, което е успяло да се роди във въображението ти през дългите часове на очакване... Ах, Вол, ето това е изкуство! Да, силно подценен Ли Котката и се надявам да не го правя пак.

Пак? Какво искаше да каже с това „пак“? Ако имаше предвид някоя неубедителна будистка концепция, според която би трябвало да се преродя в комар, това изобщо не ме интересуваше. Интересуваше ме реалната ни участ, която сигурно щеше да е далеч по-лоша, отколкото да увиснем за топките от тавана. Какво ли беше намислил Ли Котката? Трябваше да призная, че Господарят Ли беше прав за изкуството, защото забелязах, че за да мръдна левия си палец така, че да мога да докосна веригата, която висеше от китката ми, ми бяха необходими цели шест и половина минути, измерени по ударите на сърцето ми. Стори ми се, че между падането на две капки от стената изминаваха месеци.

Няма да се мъча да определям колко време измина. Знам само, че тогава още не бях станал на триста и шест години, макар че бях готов да се закълна в противното. Изведнъж тишината на килията ни беше прорязана от невъобразим нисък, после още един и още един. Последва ужасяваща поредица крясъци, вой, безобразно трошене и гъргорене, всмукване, пукане, хрущене и накрая още писъци – толкова ужасни, че имах чувството, че костите ми ще се счупят като порцелан – след което пак настъпи тишина. Тази тишина постепенно стана още по-ужасна от самите писъци и накрая беше нарушена от бавно всмукване, мляскане, свистене и лигавене, което приближаваше към нашата килия.

Вратата се отвори със скърцане. За миг на слабата светлина откъм коридора успях да доловя очертанията на ниска, дебела, прегърбена, черна фигура, след което вратата проскимтя отново и се затвори. Тъмнината беше тежка като кадифен покров, напоен в кръв. Мляскането бавно приближаваше към стълбовете, към които бяхме оковани и започнах да долавям тежко влажно дишане. Зърнах слаба светлинка, която постепенно се превърна в чифт жълти светещи като на котка очи. Последва примлясване, пак тежко дишане и накрая съскане на безумно възбуден човек, заедно с порой слюнки:

– ... и казвам ви, сушените миди от Квантунг! Жабите на Куеи-яцг! Летният чесън на Южен Шенси и лимоните от долината на Яндзе! Мидите от бреговете на Шантунг и захарните раци на Южен Кантон! Ами сушеният джинджифил и медът от тръни на Чекианг! – изкрещя Ханджията шеста степен Ту.

Глава 22

Устата ми гореше като че ли бях изял жлъчка, а стомашните сокове се вдигаха чак до зъбите ми. Черната тъмнина беше отстъпила мястото си на някаква червена мъгла, а ушите ми бучаха пронизително. След това щастливата мисъл, че отново сънувам един от често повтарящите се кошмари, в които ставам безпомощна жертва на Ханджията Ту, нахлу като пълноводна река в ума ми и изми целия ужас. Почти се разсмях от облекчение, когато червената мъгла се разсея и бученето престана. Бях възнаграден с гледката на две бледожълти светещи очи, приближаващи се все повече и повече, с усещането за меки пръсти, докосващи лявата ми буза, и за несекващ фонтан от плюнки.

– Сладките от централен Хонан и десертният мед от тръни с бадеми от...

– Ханджийо шеста степен Ту!

– Но вие трябва да научите! Трябва да остане за поколенията! Най-хубавият черен хайвер е от есетрата, уловена в река Яндзе и сварена на бавен огън в отвара от семенца на медена акация!

– Ханджийо Ту! – изкрещя Господарят Ли. – Много добре знаеш, че изпадаш в транс и се гърчиш в стомашно-чревни оргазми само след като си убивал и измъчвал жертвите си по своя неподражаем начин, и това ще е краят ти! А сега се съвземи, преди наистина да получиш удар. Можеш да започнеш да отключваш тези проклети окови!

Бях загубил ума и дума, това беше то. Ужасът ме беше лишил напълно от разсъдък. До такава степен, че чак си представих как чувам да прищраква ключалка и веригите на Господаря Ли да се свличат с дрънчене на пода. Меки, жабешки пръсти заопипваха глезените и оковите ми. Престанах да дишам.

– Съжалявам, Вол – каза Господарят Ли виновно. – Помислих си, че ще е по-добре да не знаеш за тази малка предпазна мярка. Виждаш ли, преди да си тръгнем от къщата на Небесния господар, когато малката прислужница беше убита, попитах за кучето. – Уч-ч-ч-ителю?!

– Кучето, Вол. Спомни си, че първия път момичето носеше болно куче. Е, кучето е умряло.

– Умряло?

Старият мъдрец въздъхна отчаяно, после съжали задеото го направи и повтори благо:

– Да, момчето ми. Кучето е умряло. Убийците на момичето са носели бележка, може би написана от Небесния господар, която им е дала право да влязат в къщата. Когато отидох при Дяволската ръка, за да разбера кой е издал заповедта за тази екзекуция, аз си припомних този факт. Като видях подписа на Небесния господар, реших да се подготвя за най-лошото.

Реших, че може би ще започна да разбирам какво ми казва след месец-два, ако оцелея толкова.

– Евнусите – продължи Господарят Ли – непрекъснато притискат Дяволската ръка, за да им намери наистина чудовищни палачи за собствените им тъмници, така че уредих да освободят Ханджията шеста степен Ту и да го прехвърлят в затвора към двореца им. Предположих, че няма да му е никак трудно да стане първи сред касапите и изглежда не съм се лъгал.

Едно влажно кискане подсказа, че Ханджията Ту се забавлява.

– Другите ми завиждаха, но в края на краищата разбраха колко ефективни са скромните ми методи – обясни той.

– И без съмнение са ги почувствали – каза Господарят Ли. – Предполагам, че тези, които преди малко щяха да се скъсат от писъци, бяха те?

– О, можех да го направя къде-къде по-хубаво – възпротиви се Ханджията Ту. Чух мекото цъкване на дългия му, подобен на жаба език, в отпуснатите влажни устни. – Ако тези неща трябва да се изпълняват изцяло по правилата на изкуството, нужно е повече време.

– Ханджийо, не ни обяснявай на нас тези неща. Забравяш, че се познаваме от доста време. Вол, вече можеш да научиш и останалото. Ханджията шеста степен Ту ще направи всичко възможно, за да ни помогне да избягаме от тъмницата на евнусите, а ние ще направим всичко възможно, за да му помогнем да избяга от властите. Ще му дадем три месеца, за да се установи някъде и започне работа, след което ще го подгоним отново.

– О, не! Не още веднъж!

– Но, Вол, беше толкова вълнуващо!

Вълнуващо! Нима мислеше, че онова зловещо преследване беше толкова забавно, колкото конни надбягвания или пързалане с шейна на заледен склон? Тогава веригите ми паднаха. Почувствах се като отвързано куче и хукнах, но се блъснах в стената и си спомних едно друго куче – малкото болно кученце върху копринена възглавничка, носено от слугинята с глупавите чехли. Спомних си и гласа на Небесния господар,

който напевно, подобно на жрец, произнесе древните думи: „Ако продължава да изпитва болка, намажи го с избистрена мас от крак на снежен леопард. Дай му да пие от яйчена черупка на дрозд, пълна със сок от манго, в който има три щипки стрит рог от носорог. Приложи пиявици и ако не настъпи подобрене, помни, че нито едно същество на този свят не е безсмъртно и че ти също ще трябва да умреш.“

Господарят Ли беше проверил и подобрене не беше настъпило. „Ти също ще трябва да умреш – беше казал Небесният господар. – Ти също ще трябва да умреш... ти също ще трябва да умреш...“

Вратата на килията проскърца и се откряна, а аз излязох от унеса си. Ханджията шеста степен Ту я теглеше, за да я отвори, а слабата светлина от факлата в коридора осветяваше неприятното му лице и Господаря Ли. Аз изтичах след тях навън. Мъдрецът откачи от стената голямата връзка ключове и започна да отключва килиите, но от тях не изкочиха затворници с радостни възгласи. Те още седяха по ъглите, свити като ембриони, с ръце върху ушите, за да не чуват ужасните писъци, които Ханджията шеста степен Ту беше изтръгнал от младшите палачи. Съмнявах се, че някой от тях ще посмее да мръдне.

– Ханджийо, снощи Черната стража доведе още една затворничка. Момиче на име Ию Лан. Знаеш ли къде е? – попита Господарят Ли.

– Не, не съм чувал нищо за никакво момиче.

– Да се е случило нещо необикновено?

– Да – каза Ханджията замислено. – Няколко осъдени на смърт бяха измъкнати от килиите и закарани в друг затвор. Днес по някое време ще бъдат посветени на някаква церемония.

– Посветени?! Искаш да кажеш, като животни за жертвоприношение? – попита мъдрецът.

– Предполагам. Ако се вярва на слухове, церемонията ще се състои в Двора на евнусите по време на слънцестоенето – отговори Ханджията Ту.

Господарят Ли замълча за малко, после прошепна:

– Да, това може и да свърши работа. Височайшият Джеда е много раздражителен и ако Небето е обърнало гръб на... – Той изведнъж излезе от унеса си и отсече: – Бързо! Трябва да се доберем до градината, където ще се състои тази церемония!

Ханджията шеста степен Ту познаваше част от подземния лабиринт, а това, което не знаеше, успя по теоретически път да попълни Господарят Ли – беше виждал архитектурните проекти преди петдесет години и все още ги помнеше. Както всичко останало в Забранения град,

Златната река е изкуствена – една удивително ефективна система й позволява красиво да се спуска по един водопад, след това да се изкачва по един хълм, за да може да се спусне по друг. Водата клокочи през някакви пукнатини, влиза в свързани помежду си пещери, където огромни колела я издигат до нужната височина, и отново излиза на повърхността. През страничните проходи на тъмницата ние влязохме в една такава пещера, която с нещо ми напомняше Шестия Ад. Ругаещи надзиратели шибяха с камшици редиците роби, които въртяха огромно вертикално колело, свързано с друго хоризонтално и водата не преставаше да се плиска и бълбука в големите кофи, които я изкачваха високо горе, за да изчезне някъде в дупките на тавана. Образувалата се мъгла от ситни водни капчици ни помогна да се скрием добре и тъкмо започвах да си мисля какъв голям късмет сме извадили, когато един надзирател изкрещя на друг:

– Чу ли последната новина? Гилдиите са отменили състезанието с лодки официално. Дори няма да проведат пиршествата си!

Идеше ми да го удуша.

– Трагедия! Макар че пирът на Просяшката гилдия е нещо съвсем лишено от въображение – чух гласа на Ханджията шеста степен Ту. – Единадесет блюда за просяци от първи и втори ранг, седем блюда, две кани вино и кутия осолено, месо за вкъщи за просящите трети ранг, пет блюда, две кани вино и кутия консервирани плодове за вкъщи за просящите четвърти ранг, а просящите от пети до седми ранг получават по три блюда, една кана вино и за вкъщи – нищо.

Той се разпали и започна да говори съвсем силно, а аз се опитах да запуша устата му с ръка. Лошото беше, че трябваше да се движим един след друг и той лесно можеше да се освободи, освен ако не исках да се сборичкаме и съвсем да се издадем.

– От друга страна, пиршеството на Търговската гилдия е чест за цивилизацията и отменянето му е национална трагедия – продължи Ханджията Ту още по-силно. – Дори най-ниските рангове, от седми до пети, получават птичи гнезда, свински крачка, питомна патица, пиле и три вида свинско. На търговците от четвърти и трети ранг се полага същото плюс перки от акула, съомга и печено агънце. Всичко това се полага и на търговците от втори и първи ранг, но в добавка те получават и мечешки лапи, еленови опашчици, гъска, раци и миди. Обаче търговците от монголската гилдия...

– Ханджийо Ту – просъска Господарят Ли. – Но вие трябва да научите – извика Ханджията шеста степен Ту. – Трябва да се знае, че на

гилдиите се позволяват само местни деликатеси и в Монголия търговците от всички рангове получават по парченце овнешко, потопено в смес от сурови яйца, разбити с джинджифил и изпечени на дървени въглища!

Това беше достатъчно. Надзирателите ни видяха и се развикаха да дойде стражата, след което, сякаш от небитието, изникнаха един офицер и десет войници. После нещата съвсем се объркаха. Отдръпнахме се до една стена, която беше съвсем близо до голямото, издигащо се нагоре водно колело, където не виждахме почти нищо заради водните капчици, а плискането на водата и скърцането на колелото заглушаваха всичко останало. Ли Котката не си беше направил труда да вземе ножа на Господарят Ли – нали ни беше оковал с вериги – така че той можеше да се отбранява. Аз се опитах да вдигна един войник и да го използвам като таран срещу останалите, но това остави по-голямата част от работата в ръцете на Ханджията шеста степен Ту и с чиста съвест ще призная, че от многото убийци, на които съм попадал през живота си, малко могат да се сравняват с него. Тези дълги ципести пръсти, тези остри зъби, изпълнили устата, която можеше да се отвори достатъчно, за да погълне пъпеш, краката, които се измъкнаха от сандалите и откриха дългите пръсти, които можеха да хващат и душат, мекото, податливо тяло, което поемаше и най-силните удари като пухена възглавница и което можеше да обвие жертвата с гънките си и да я задуши подобно на мръсен покрив от мека тлъстина. И през цялото време, кълна се, Ханджията се кискаше, а змийският му език щастливо облизваше похотливите му устни – и въпреки всичко, дори Ханджията шеста степен Ту не можеше да оцелее след удар с кама.

Когато най-накрая изпълзях от моята купчина тела, видях, че на Господаря Ли му няма нищо, но Ханджията, след като беше ликвидирал повечето войници от стражата, сега беше обвил с ръце последния – офицера – и го мачкаше като мечка стръвница. В отговор жертвата забиваше камата си в гърба му отново и отново и накрая двамата се строполиха край водата в последна кървава прегръдка. Последваха охкане и противно хрускане, след което офицерът потрепери конвулсивно и замря. Господарят Ли коленичи до Ханджията и го прегледа.

– Проклет да съм! Още е жив! Ханджията отвори очи.

– Ханджийо Ту, исках да те попитам нещо много важно – каза Господарят Ли бавно и отчетливо. – Имам причина да смятам, че Вол Номер Десет е получавал многократно едно послание, чиято същност е скрита, защото разгласяването ѝ е табу.

– Кой аз?! Послание табу?!

– Вол, не ме прекъсвай! Също така имам причини да смятам, че за да се прикрие тази същност, са използвани жаргонни думи от първото състезание с лодки дракони, чието значение твоите хора може би още помнят – продължи Господарят Ли. – Първата е „майка“.

Очите на Ханджията Ту отчасти гледаха в този свят, отчасти в отвъдния.

– „Майка“? Състезание с лодки? – прошепна той. – „Майка“ е същото като тоу, главатар, това е водачът на лодката. Той седи на носа и предава командите си с помощта на дълги веещи се шалове, но трябва да разберете, че гилдията на търговците от Кантон предлага на всички рангове допълнително блюдо фо сиу у, печена свинска риба, която всъщност има вкус доста подобен на свинско месо, но е отровна, ако се готви със зеле.

– Ханджийо Ту – продължи нетърпеливо Господарят Ли, – следващата дума е „трева“.

– „Трева“ означава ки. Това са шаловете, с които майката предава командите си. Те са зелени с бели краища и напомнят висока трева разлюляна от вятъра, а гилдиите в Шанхай добавят херинга, наречена „Най-голямата сестра на малкия баща“ и...

– „Братя“, Ханджийо Ту, следващата дума е „братя“ – каза Господарят Ли.

– „Братя“? Да, о, да! Има осем. Четири пред стената и четири зад нея. Това са главните гребци, които задават ритъма и носят червени превръзки на главите а на дръжките на греблата им има червени панделки а в Шанхай освен това дават и прекрасни вкусни перки от риба, наречена „човекоприятелска конска риба“, която е...

– Ханджийо Ту, спомена някаква стена. Какво представлява тя? – попита Господарят Ли.

– Стена се нарича издигнатата платформа в средата на лодката, където седи барабанчикът, който следи командите на „майка“ и ги предава с ритъм – прошепна Ханджията в отговор.

Губеше сили бързо. Господарят Ли повиши глас и извика в ухото му:

– Ханджийо, предполагам, че древната система на паралелите у хинг е в сила, така че „стобор“ означава запад, а „двор“ – изток, но искам да ми кажеш за „козата“. Какво означава „коза“... или „козле“?

Стори ми се, че Ханджията Ту е умрял. След малко обаче той отвори очи и погледът му беше бистър, а гласът – твърд.

– Шао, кормчията, винаги се нарича „коза“. Поради две причини –

обясни Ханджията, сякаш ни четеше лекция. – Първо, главата му непрекъснато се удря в почти всичко, което е в задната част на лодката, а в същото време трябва и да се бори с веслото за управление. Втората причина е, че той е външен човек, който винаги опира пешкира, ако лодката загуби състезанието. „Козата“ е професионалист, наемник. Никой аматьор не може да се справи с парче дърво дълго петнадесет метра и тежко почти тон. И никой аматьор не може да сготви ястията за пиршеството на гилдията на Нам Виет, където като допълнителното блюдо предлагат устни от хсианг-хсианг, което означава гибон, сварени на бавен огън в бира, направена от сок на ядки от арека.

Очите му замръзнаха, втрещени в нещо, невидимо за живите. Конвулсиите извиха тялото му назад и той се свлече с плясък във водата, все още стиснал мъртвия офицер в прегръдките си. На повърхността се появи червена пяна и кървавото петно скоро достигна кофите на колелото и започна да се изкачва нагоре към повърхността.

– Сбогом, Ханджийо – промълви Господарят Ли тихо, а разпенената вода отговори: „бълбук, бълбук, бълбук“.

Глава 23

Когато Господарят Ли ме поведе нагоре по една от стълбите към навеса за градинарски инструменти, не срещнахме повече войници, но когато със стария мъдрец на гърба си се изкачих до пенещото се езеро, в което едно колело изсипваше вода, и двамата се стреснахме, но този път от природата. Бях сигурен, че денят е минал и че трябваше да е поне полунощ, но още беше следобед, при това какъв! Жълтият вятър се беше нахвърлил върху Пекин с нечувана отмъстителност и вихрушките танцуваха из улиците на града, изпращайки в небето облаци боклук, който се рееше насам-натам и после отново падаше на земята, като мръсни снежинки от накълцано зебло, парчета розозки, нацепен бамбук, хранителни отпадъци, умрели плъхове. Пясъкът ни шибаше по лицата. Вятърът виеше като глутница прегладнели вълци и свистеше между елегантните дворци, брулеше клони и листа, стържеше по керемидите. Водата на Златната река беше покрита с пяна от ударите на милионите малки жълти песъчинки, а слънцето, отвъд маранята, изглеждаше зловещо подуто и кървавочервено. Десетки черни косове, накацали по кули и парапети, се открояваха на фона на горящото небе.

– Пламъци в небето – промърмори Господарят Ли в ухото ми. – Кото се е случило веднъж, може да се случи и два пъти, включително и „Небе, огън, смърт, птици, лодки призраци, дъжд, състезание“. Вол, най-бързо ще стигнем до Двора на евнусите по Златната река, така че намери сал и прът, и да тръгваме.

Отчухих металното острие от един бамбуков прът за подкастриане на дървета, откъртих голямата дървена врата от една барака и я хвърлих във водата. Получи се доста добър сал, който можеше да издържи и двама ни. Оттласнах го с пръта и се пуснах по течението. Започнах да карам сала ритмично, с големи плавни движения и скоро набрахме прилична скорост. На няколко пъти се спускахме по водопади, които бяха прекалено декоративни, за да са опасни, и скоро видяхме целта на пътуването си. Когато разбрах, че голямата базилика пред мен е казармата на Черната стража, където Шопа-рът, Хиената и Чакалът бяха отвели Юю Лан, сърцето ми се сви. Пред нея имаше ниска стена, която освен това ограждаше и Двора на евнусите, разположен между елегантния им дворец и Двореца на южния аромат. Всичко това беше малко по-ниско от мястото, където се намирахме. След малко Златната река щеше да се

спусне по една не много висока скала – едно от малкото естествени препятствия в Забранения град, която ограждаше Двора на евнусите отпред. Искам съвсем ясно да опиша мястото, така както го виждахме от тази скала. Долу беше големият кръгъл двор, покрит с мраморни плочи, в чийто център имаше дъвен кладенец, около който беше издигната кръгла каменна платформа – някога тя е била използвана за жертвоприношения по време на религиозни обреди. До основата на скалата имаше още една издигната платформа, така че водопадът зад нея да образува величествен фон и когато имаше значителни поводи, там гордо седяха височайшите лица. Вляво беше Дворецът на южния аромат, вдясно беше Дворецът на евнусите а отзад – базиликата на Черната стража.

Колкото повече се приближавахме, толкова по-ясно можех да видя, че всички прозорци, балкони и тераси са отрупани с хора, вперили поглед надолу към двора, който също беше претъпкан с евнуси и войници. Господарят Ли ме накара да закарам сала на брега и да го извадя от водата. Продължихме пеша и когато подадохме глави през тръстиките край водопада, видяхме, че се намираме точно над платформата с официалните лица, насядали на столове, наподобяващи тронове. В средата беше Ли Котката, а от двете му страни – двама от евнусите, чиито имена бяха в списъка. Останалите мандарини от чаената конспирация също бяха там и ноктите на Господаря Ли се забиха в раменете ми, защото до столовете видяхме петте древни клетки.

– Клетките, Вол! – прошепна Господарят Ли. – Сега единствената ни надежда е да се доберем до тях преди да го е направил Завист. Ако не съм се излъгал нужна му е само още една, а не можем да допуснем да постигне своето.

Явно бяхме улучили паузата в някакъв обред. Не си давах сметка колко неестествено тиха е тълпата долу докато една всеобща въздишка не посрещна главната фигура на церемонията, която се появи иззад параван, украсен със свещени символи. Беше Небесният господар. Шапката му беше окичена с черепи, а зад него крачеше висш жрец, който носеше каменна брадва върху обшитата със злато възглавница. Те бавно се изкачиха по стъпалата върху платформата около стария кладенец. Последва дълга ритуална молитва, която не можах да чуя, но все едно, защото сигурно нямаше да разбере нищо. След това войниците направиха път на още двама жреци, които водеха колона оковани затворници. Откачиха първия от групата и както беше с веригите, го избутаха на платформата, където го сритаха, за да падне на колене пред Небесния господар.

Висшият жрец вдигна ръце и извиси глас към небето в някаква

молитва, а Небесният господар вдигна каменната брадва над главата си. Гледах и не вярвах на очите си, когато тежкия топуз се стовари злобно и размаза черепа на затворника. След това старият светец със силен, презрителен ритник блъсна трупа към ръба на кладенеца и той изчезна в тъмнината. От тъпата се надигнаха възторжени възгласи, а мандарините и евнусите започнаха да аплодират. Погледнах втрещено Господарят Ли.

– Молеха се, за да привлекат вниманието на Небето, но не ми се вярва всичко това да се хареса на небесния император – каза той гневно и със свито гърло. – Ако Височайшият Джеда има някакъв недостатък, това е най-вече раздражителността му и е най-добре веднага да направим нещо, преди Доктрината на бедствията да е влязла в действие. – Господарят Ли започна да ме удря по рамото бързо и силно: – Клетките, Вол, трябва да вземем тези клетки и нямаме право да се тревожим за рисковете. Да тръгваме!

– Да, учителю – отговорих аз с готовност.

Към каменната брадва на Небесния господар вече влачеха втора човешка жертва, което значеше, че никой няма да гледа към скалата, когато се спусна по нея с Господаря Ли на гърба си. Чух ликуването на тъпата при разбиването на втория череп и започнах да се моля за помощ. Горещо, но не сляпо. В главата ми се беше очертал много ясен образ. Къде беше кукловодът? Ако можеше отнякъде да се появи Йен Ших с дръзките пламъчета, танцуващи в дълбоките му очи, с мечове в двете ръце, които се въртят по-бързо от крилата на птица...

Достигнахме плиткото езерце зад платформата и тръгнахме през него, когато Господарят Ли извика тихо и погледна вляво. Видях фигурата, която се спускаше по стената откъм Двореца на южния аромат, и също извиках. Това не беше този, за чието присъствие се молах, но беше не по-малко силен от него и се запъти право към платформата и клетките. Сините бузи, червеният нос, жълтата брада и сребрилото чело изглеждаха съвсем на място на фона зад тях – вихрушките, носещи във въздуха купчини боклук, свистящия жълт вятър, подутото, кървавочервено слънце и воя на поривите между дворците.

– Бързо, Вол! – извика Господарят Ли. – Не бива да пипне още една клетка!

Напрегнах всички сили със стареца на гърба си и пропълзах на платформата. Все още бях на колене и лакти и тъкмо се готвех да скоча, когато голямата маймуна се приземи между тронове леко като перце. С един саблен удар тя строши врата на най-близкия мандарин и грабна

клетката му, след което очите ѝ се втренчиха право в мен и Господарят Ли. Стори ми се, че в тях виждам весели искрички. С още два скока Завист слезе от платформата и хукна към стената. Един бдителен войник успя да хвърли копието си, което падна на метър зад маймуната човек и след още две секунди тя изчезна заедно с клетката.

За нещастие ние все още бяхме там. Мандарините се разкрещяха и започнаха да сочат към нас, а цели взводове войници се втурнаха, за да ни уловят. Не ни надупчиха като игленици със стрелите и копията си единствено защото се бояха покрай нас да не улучат мандарините и евнусите, но това беше само временно спасение. Ли Котката крещеше, че иска кръв, а Черните стражи ни обграждаха отвсякъде. В този момент се случи нещо, което накара всички глави да се обърнат. Мислех, че в затвора, когато Ханджията Ту се упражняваше с колегите си палачи, съм чул най-ужасяващите възможни писъци, но бях сгрешил. Сега се чу нещо още по-ужасно. Идеше откъм базиликата на Черната стража и погледът ми, заедно с всички останали, се насочи натам.

Малко над нивото на стената, ограждаща Двора на евнусите, по продължение на сградата минаваше дълга тераса. По нея залитаха Хиената и Чакалът – съвсем голи – и с писъци, изпаднали в смъртен ужас, скубеха косите и разкъсваха месата си. Следваше ги Шопарът – също без дрехи – само че на гърба му имаше гола жена. Беше Ию Лан. Той виеше не по-слабо от другите двама, докато се мъчеше да извади очите си, и разбрах, че и тримата са полудели. Безнадеждно, ужасяващо полудели. Маранята около тях предизвикваше подобни на съновидения зрителни измами и, като че ли на сън, ми се стори, че виждам блестящи остри зъби край неясните очертания на красивата глава на Ию Лан, ужасни нокти, обхванали кръста и и нещо навито и люспесто около краката и. Миражът създаваше впечатлението, че тя се смее възторжено, яхнала безумца... Но усетих, че Господарят Ли ме удря по гърба и го пуснах да слезе.

Той се хвърли към една от клетките, а в това време Ли Котката и войниците гледаха вцепенени към балкона. Успя да я грабне и да измъкне четчицата. Присви очи към символите, гравирани върху пръчките и докосна два пъти човека с веслото.

– Козльо, козленце, с мило личиценце – запя той и четчицата докосна символа на барабана – прескочи стобора и излез на двора – четчицата докосна една глава с шал – донеси трева, хрупкави листа – четчицата докосна Синия дракон на изтока и Белия тигър на запада – мама да нахраниш, ако я завариш, ако ли пък не, май е най-добре братята си гладни

да нахраниш – четчицата се плъзна по наредените един до друг гребци – Едно... две... три... четири... пет... шест... седем... осем!

Ослепи ме бяла светлина и когато отново можех да виждам, пред мен стоеше Туан ху – огромно, подобно на жаба същество, клекнало в средата на подиума. Ужасните му очи се вторачиха в мен, устата му се отвори.

– Вол!

Господарят Ли докосна с върха на показалеца си най-напред лявата вежда, после дясната и след това върха на носа си, а аз побързах да повтора жеста, който бях сънувал. Ужасните очи се отместиха от нас. Устата увисна, огромният език се показва навън и фонтан изгаряща киселина заля войниците и мандарините, като разяждаше еднакво добре както дрехите, така и плътта им.

– Вол, ето какво има в клетките! – извика Господарят Ли. – Точно това, което ни трябва!

На дъното се отвори малко капаче, Господарят Ли мушна пръсти между пръчките и извади още нещо, което бях виждал в сънищата си – малък предмет, подобен на вилица, но само с два зъба. Той бързо го мушна в пояса си и се втурна към съседната клетка, но в този момент вниманието ни привлече една цяла поредица невероятни събития.

Мандарините и войниците все още крещяха, киселината не преставаше да ги залива и тогава сред тях на подиума с рев и вой се качи един побеснял светец. Небесният господар наистина беше излязъл от кожата си. Не обърна никакво внимание на демона божество и се хвърли с каменната брадва към Господаря Ли, като междуременно строши главата на един мандарин, изпречил се на пътя му. Аз го хванах за краката точно когато се канеше да обезглави Господарят Ли и тримата паднахме в езерцето зад подиума, под пенливия водопад.

За щастие водата намали силата на удара, тъй като главата ми се блъсна в една подводна скала. Не изпаднах изцяло в безсъзнание, но изобщо не можех да движа тялото си, защото бях зашеметен и само гледах безпомощно какво става. Небесният господар се спусна отново към Господаря Ли. Светецът беше изпуснал брадвата при падането, но необикновено силните му ръце бяха стиснали мъдрец за гърлото и знаех, че той няма никакъв шанс да оцелее. Водното колело непрекъснато изливаше съдържанието на големите кофи в Златната река и водата не преставаше да се пени около нас. Тогава усетих, че нещо се удря в краката ми. Беше тялото на офицера със счупен гръбначен стълб. След това изникнаха две ръце, които се протегнаха покрай мен, вкопчиха се в

ръцете на Небесния господар и ги махнаха от врата на Господаря Ли.

– Гилдията на сингапурските търговци предлага така забележително наречените „деветкаменни благородници“, което означава малки шаранчета – долетя до лявото ми ухо клокочещият, гъгнеш глас на Ханджията шеста степен Ту. – Трябва да се знае, че шаранче-тата се задушават, докато станат на яхния заедно с риби папагали, жълти жаби и свинскомасни масленотестени рибки, макар и някои авторитети да твърдят, че яденето на прекалено много деветокаменни благородници води до оплешивяване, слепота и разлагане на костите. Това, според мен, е погрешен извод, дължащ се на факта, че писменият знак за „риба“ е много подобен на писмения знак за „кайсия“, а кайсиите, то се знае, водят до всички тези неща, ако се прекалява с тях.

Господарят Ли успя да си поеме дъх и след това да извади ножа си. Заби го в гърдите на Небесния господар с всички сили и направи голям разрез. После направи втори разрез, диагонален на първия. Не потече кръв. Нито капка. След това, докато гледах с ужас какво става, две малки зеленикави лапи се показаха измежду ребрата в раната и ги раздалечиха. Показа се малка маймунска главичка. Изпълнените с омраза очи се вторачиха в нас, маймунката наплю Господаря Ли и изскочи от обвивката на Небесния господар. После запляска през водата, покатери се по скалата и изчезна само за миг. Чак тогава си спомних къде съм я виждал – беше малката маймунка подарък, която се кланяше на Небесния господар и беше очаровала старата му прислужница.

Мъдрецът коленичи в езерото, прегърнал като малко дете тялото на стария си приятел и учител, и заплака. Погледнах към подиума и видях Ли Котката, който наблюдаваше всичко онемял. Евнухът се обърна и махна на войниците. Аз се спуснах, грабнах клетката от Господаря Ли и измъкнах четчицата през дупката в горния ѝ край.

– Козльо, козленце – започнах задъхано – с мило личиценце... прескочи стобора и излез на двора... донеси трева, хрупкави листа, мама да нахраниш, ако я завариш, ако ли пък не, май е най-добре, братята си гладни да нахраниш: Едно... две... три... четири... пет... шест... седем... осем!

Затворих очи от светкавицата и побързах да направя омилюващия жест, а над мен Ли Котката и войниците се разпищяха от ужас и побягнаха. Погледнах отново и видях ужасната, но някак си трогателна змия Уей, с двете ѝ човешки глави и глупави шапчици, с малкото и червено сетренце. Но въпреки всичко, тя беше голяма, от устите ѝ се показваха остри зъби, а тялото ѝ се виеше и блестеше. Зад себе си чух

учестено дишане, след което Ханджията шеста степен Ту с мъка се добра да демона божество и разпери широко ръце. Очите му бяха замъглени от екстаз, в гласа му звънтеше страхопочитание:

– О, славна вкусна змия на Серендип, ще бъдеш окъпана във вино и мед, затоплени от бебешки дъх! Ще бъдеш изпържена в мляко с трюфели от морски змии кърмачки! Ще бъдеш положена в бульон от перли и сълзи от еднорог! Ще бъдеш боготворена! Ще бъдеш обожавана!

Ханджията шеста степен Ту разпери ръце колкото се може по-широко и с любов прегърна змията, а тя се уви на спирала около него и го притисна към себе си. За момент останаха неподвижни като омагьосани. След това ме заслепи нова светкавица и когато отново отворих очи, сред вихрушките летеше голям бял жерав и пресичаше слънчевия диск.⁶

– Вол!

Откъснах поглед от летящия жерав и видях, че Господарят Ли се мъчи да достигне друга клетка. Изпуснах тази, която държах, изкваках като гъска, наведох се отново, бръкнах вътре и извадих малкия, подобен на вилица предмет. След това скочих към другите клетки и се оказах забиколен от последните двама мандарини и Ли Котката. Бедата беше, че край тях имаше трима или четирима войници, а аз се оказах заклещен между два от съборените тронове. Все пак не престанах да се мъча да ги отблъсна с взетото от един умрял войник копие.

Подобното на жаба божество демон продължаваше да плюе киселина, но трябваше да внимава да не нарани приятели, тоест тези, които са направили нужния жест, така че поне с това няхах проблем. Тъкмо се мъчех да попреча на нечие копие да ми стане втори гръбначен стълб, когато чух:

– Едно... две... три... четири... пет... шест... седем... осем!

Този път затворих очи преди да ми ги затвори светкавицата. Отворих ги, за да направя омилоствивяващия жест и видях единствения женски демон Ну Па, който представляваше нещо като ниско летящ облак,

6. Никой след това не е виждал Ханджията шеста степен Ту. Три месеца по-късно, магистратът, който отговаряше за изкопането на трупове от мазето на Ханджията, открил двеста и четиринадесетте тетрадки с рецепти, кулинарни забележки и естетически есета, които по-късно щяха да се превърнат в гръбнака на втората по известност кухня в света. Година по-късно се създаде мощно лоби, борещо се за истинско признаване на таланта на Ханджията и за рекордно кратки срокове всички обвинения към него изчезнаха от архивите. Ханджията шеста степен Ту беше поставен в пантеона, където богоугодната му фигура заема достойно място сред съзвездието на боговете, а в някои части на Китай го почитат и до днес под името Ту Канг, покровител на готвачите и собствениците на ресторанти.

висок не повече от половин метър. След това от него изникнаха безбройни пипала, които плъзнаха навсякъде, обвиха всичко, и огромни длани от блатна мъгла се разтвориха и започнаха да докосват виещите войници и пищящите евнуси, а по лицата и телата им се появиха ужасни черни мехури, които те обезумели се мъчеха да махнат. След това започнаха да падат и да умират в конвулсии.

Един покрит с черни мехури евнух се свлече в краката на заобиколилите ме войници и това ми помогна да грабна четчицата от последната клетка.

– Козльо, козленце, с мило личиценце прескочи стобора и излез на двора донеси трева, хрупкави листа, мама да нахраниш, ако я завариш, ако ли пък не, май е най-добре братята си гладни да нахраниш: Едно... две... три... четири... пет... шест... седем... осем! – Стиснах клепахи, направих жеста и погледнах отново, за да видя края на Ли Котката.

Чхи е най-странният от демоните божества. Миризмата му е на мухъл, цветът му е сивкавобял като облачна сутрин, издава звук, подобен на въздишка и стенание, а формата му е на виещ се около труп покров. Меката тъкан се плъзна по подиума като змия, стигна до чифт крака и започна да се увива около тях. Ли Котката престана да ми крещи гневно и погледна надолу. Замахна с меч си, но успя само да среже лявото си бедро. Изрева, хвърли оръжието и хвана парчето плат с две ръце. То не оказа никаква съпротива. Ли Котката го дръпна както трябва и успя да го махне от себе си, но другият му край отново започна да се омотава около краката му веднага щом го пусна. Започна да пълзи нагоре по гърба на евнуха и постепенно вонящият на мухъл, сивкавобял стенещ и пъшкащ покров се изви около него и прилепи ръцете до тялото му. Евнухът не преставаше да крещи, а очите му бяха изцъклени от ужас. Платът започна да се омотава по-бързо, около коленете, кръста, гърдите, раменете и накрая около врата и брадата. Кристалният съд, съдържащ частите, от които Ли Котката се беше лишил, за да напредне повече в кариерата си, се издигна нагоре пред лицето му и покровът се уви няколко пъти около него. Писъците секнаха и ужасените му очи се скриха. Сега се виждаше само челото, блестящо от протоколен сапун, и темето, но скоро и те изчезнаха под покрива. Сивобялата какавида се олюля и падна като отсечена и последното, което си спомням от Ли Котката, беше, че се гърчи, но не много бързо.

Грабнах вилицата от последната клетка, а Господарят Ли се затича, метна се високо на гърба ми и извика в ухото ми:

– Кладенеца! Бързай към кладенеца!

Аз скочих долу на мраморната настилка и запрескачах гърчещите се тела. Качих се на платформата около тъмната дупка, а мъдрецът слезе от гърба ми. Киселината и блатната мъгла все още търсеха жертви и виковете бяха толкова силни, че Господарят Ли трябваше да се наведе до ухото ми и да крещи:

– Вол! Погледни в кладенеца и ми кажи какво виждаш!

Аз легнах по корем колкото се може по-напред и очите ми се разшириха още повече, отколкото бяха досега. Станах отново и изкресях:

– Жабите! Долу има нарисувани жаби, точно както в съня ми!

– Трябва да се спуснем! – извика Господарят Ли. – Веднага!

За разлика от съня ми, тук нямаше макара и ведро. Обърнах се и видях, че стражите са избягали, но веригата със затворниците е заключена за един стълб, така че горките клетници не можеха да помръднат. Халката с ключовете се търкаляше недалеч, аз отключих оковите и пузнах нещастниците да се спасяват кой както може. След това завлякох веригите до кладенеца, заключих ги една за друга и закачих единия край за една метална пръчка, на която някога може би беше стояла макарата. Така щеше да е много по-трудно да се спуснем в кладенеца, но все пак едно нещо беше по-добре, отколкото в съня ми – нямаше я ужасната мизантропия на разлагача се плът – макар че скоро щеше да я има, след като жертваните нещастници започнеха да се разлагат – и отдолу не се чуваше страховитото ръмжене.

– Там!

Светлината от гърлото едва ни помогна да различим кръглата дупка в стената. Започнах да люлея веригата все по-силно и по-силно, отгласнах се от отсрещната стена и най-накрая успях да се закача с крак за някаква издатина в дупката. Влязохме в тесния проход и завързах веригата за един камък в началото, в случай, че се наложи да се върнем оттам. След това тръгнахме през тунела, който беше осветен от слаба зелена флуоресцираща светлина.

Някаква вибрация ронеше малки камъчета от тавана. Тя ставаше все по-силна и по-силна и накрая ни удари силна въздушна вълна. Образува се могъщ звук, който превърна костите ми в желе, и впоследствие се превърна в музикален тон, който съвсем буквално ме залепи за стената. Разбрах какво е това още докато въздушният поток ме блъскаше в ребрата. Беше тайнственият звук, който обявяваше настъпването на слън-цестоенето още откакто великият музикален инструмент е бил построен от осемте шамани, но честно да си призная, съвсем бях забравил, че моментът е настъпил. С ужас разбрах, че би трябвало да се

намираме в самото Юю. Този тунел изглежда беше една от тръбите му. Досега звукът беше само нещо като подготовка, като прочистване на гърлото, а какво ли щеше да се случи, когато достигнеш пълната си сила и ни завареше притиснати в тесния проход?

– Това е Завист! – извика Господарят Ли. – Той е поставил на място първия ключ Янг! Бързо, Вол! Бързо!

И аз хукнах напред със стареца на гърба си, макар че нямах никаква представа какво има пред краката ми Ако на пода имаше някаква дупка, неминуемо щяхме да умрем. Оставаше само да бягам с всички сили, съвсем сляпо, и когато втората звукова експлозия долетя по тунела, ме завъртя като пумпал.

– Ще има още две! Бързо! Бързо! – извика Господарят Ли.

Следващите два музикални тона ни се отразиха по-зле, защото бяхме по-близо до източника, но опасенията ми, че тъпанчетата ми ще се спукат, се оказаха неоснователни. В началото тичах надолу, но сега тунелът стана равен. Светлината стана по-ярка, което беше добре дошло, защото успях да видя и да спра навреме. Спрях запъхтян на ръба на една скала, надвиснала над голяма зала, и ги видях – огромните извити форми, които не бяха змии, а тръби на орган, свързани с по-малки и с още по-малки. Намерих стъпалата и хукнах надолу. Най-накрая открихме осемте малки тръбички, влизаци в осемте кутии, разделени на две групи, по четири от всяка страна.

Господарят Ли скочи от гърба ми.

– Отляво са Янг – измърмори той. – Всички мъжки кутии би трябвало да са пълни.

Опита се да отвори левите кутии, но капаците им сякаш бяха залепени и не успя.

– Ин ни чака – каза той след това и с лекота вдигна капака на първата кутия вдясно.

Вътре имаше малка поставка точно както в сънищата ми, а отдолу в скалата видях тесен отвор, вероятно предназначен за въздуха. Господарят Ли извади двете малки двузъбни вилици, а аз му дадох и моите две.

– Приличат на камертони – отбеляза той, – но могат да правят нещо необикновено със звуковите вълни. Ще ми се да можех да поговоря с осемте шамани, за да ги попитам някои неща.

Господарят Ли сложи първата вилица на мястото ѝ в кутията и затвори капака, който прилепна плътно на мястото си, след това направи същото с останалите три и бързо се отдалечи в сянката. Когато изтичах след него, видях портите. Имаше два чифта огромни стоманени врати,

едни до други. Тези отляво бяха отворени, а тези отдясно – затворени. Господарят Ли се приближи до затворените, откъм страната на Ин. Нещо започваше да вибрира силно и след миг първият тон на Ин изригна. Задържах мъдреча, за да не го издуха течението, а когато звукът заглъхна, големите врати бавно се отвориха.

Минахме оттатък, а аз замръзнах на място и онемях. Намирахме се на една каменна пътека между два широки канала. Левият беше пълен с вода, но каква вода! Сякаш беше направена от трептящ, прозрачен въздух и цветовете на дъгата бяха вплетени в него! Господарят Ли хлъцна от удоволствие, когато я видя.

– Вол, спомняш ли си какво каза Ханджията Ту? Че Ию е било построено от осемте шамани, за да създава музика, която се превръща във вода. Е, ето какво е имал предвид. Гледай, идва и още.

Десният канал беше сух, но сега вибрациите на Ию сякаш ставаха видими и постепенно в него се появи искряща водна пътека с цветовете на дъгата.

– Бързо!

Изтичахме напред и стигнахме до още един чифт големи врати – отляво отворени, отдясно затворени. („Шлюзове? – зачудих си аз. – Колко странен канал!“) Тогава долетя звукът от втория камертон и вратите се отвориха, а сухото корито нататък отново се запълни с вода. Минахме през още две подобни врати, образува се още вода, и след втората, сияйната водна пътека достигна до един кей, какъвто имаше и на левия канал. Там чакаха две големи лодки дракони, които се различаваха единствено по символите – на едната имаше Ин, а на другата Янг.

И двете бяха дълги поне по петдесет метра, но бяха толкова тесни, че между двата реда седалки, по една от всяка страна, имаше съвсем тесен проход, колкото да може да се премине. На платформите в средата бяха оставени по един тимпан и по едно дървено клепало, а на повдигнатите носове бяха сложени шалове за предаване на команди, оцветени в бяло и зелено. Греблата за управление, окачени на кърмата, бяха дълги поне по петнадесет метра и забелязах, че носовете и на двете лодки са оформени като традиционните драконови глави, само че от челата им стърчеше дълъг остър рог.

Екипажите бяха строени на кейовете – по осемдесет и осем души на лодка – и сред тях забелязах червените кърпи около челата на „братята“ – главните гребци. Не знаех какви са другите. Когато се приближихме, напред пристъпи човек с обикновена бяла роба и се поклони. В тази обстановка сините бузи, червеният нос, сребристото чело и жълтата брада

изглеждаха съвсем на място, а гласът му беше ясен и отчетлив.

– Ако искаш вярвай, Ли Као, но се молах да извършиш невъзможното и да успееш да дойдеш днес, за да почетем слънцестоенето заедно – каза Завист.

Въпреки твърденията на критиците си, аз не съм пълен идиот. Не се изненадах. Натъжих се, това да, дори се ужасих от някои споходили ме мисли, но никак не се изненадах, че гласът на Завист, беше всъщност гласът на кукловода Йен Ших.

Глава 24

Господарят Ли изгледа Йен Ших иронично и му се поклони с почти същата изисканост.

– А аз имам честта да се запозная с най-талантливия, но и най-опасния воин – каза той. – За мен няма никакво извинение, че не видях истинското лице, скрито зад маската още в самото начало, или поне малко след това.

Завист сви рамене:

– Извинение? Нима човешката природа не е достатъчно извинение?

Той вдигна част от маската, която беше захвърлил, и я наложи върху лявата част на лицето си. Приличаше на глина с цвят на болна човешка кожа и отново видях ужасните белези от едра шарка.

– Никой не се вглежда прекалено внимателно във физическите недъзи – допълни Йен Ших.

– Доста смел избор на маска за един воин – забеляза Господарят Ли с неприкрито възхищение. – А и за да пътуваш по света, дегизиран като кукловод, чийто социален статус е най-ниският възможен – колкото на проститутка или актьор – също се иска голяма смелост. Не би имал никакви проблеми да се представиш за най-големия майстор фехтовач на Империята или за най-ерудирания императорски съветник например. Но пък, от друга страна, предполагам, войните имат естествена склонност към дърпането на невидими нишки. Казвам го с правото на човек, който е бил една от куклите – каза Господарят Ли и отново се поклони.

– Само за кратко време, Као. Само за кратко време – отговори Завист. Той направи неподражаем пренебрежителен жест с ръка – един вид каква нищожна дреболия – който не бих могъл да изимитирам ако ще да се опитвам и хиляда години, и слънчевата усмивка, която бях виждал да озарява белезите от едра шарка, сега освети крещящо оцветеното лице, което му бе дала една ядосана богиня. – За да можеше да разбереш от самото начало кой съм аз и какво искам да постигна би трябвало да имаш свръхестествени способности, а като се замисля за множеството чудовища и чудеса, които те връхлетяха от всички посоки, трябваше да признаеш, че съм изпълнен с възхищение и уважение за това, че изобщо успя да разгадаеш всичко, да не говорим, че успя да дойдеш тук навреме. Удивително изпълнение, Као, и ще ми простиш, ако започна да се чудя кой всъщност е бил кукловодът, и кой – марионетката.

Йен Ших пристъпи към Господаря Ли и се усмихна, а аз скочих до стареца, за да го защита.

– Не се тревожи, Вол – успокой ме той. – Ако имах намерение да ви убия, щях да го направя още когато Господарят Ли откри кои са останалите мандарини, тоест, когато откри клетките, които чудатите ми братя все още обитаваха като пазачи. Господарят Ли е спечелил правото да ме призове на честен двубой, а аз бих бил непочтен воин, ако не приемах предизвикателството с готовност. Ще се състезаваме, той и аз. Лодките са готови, точно както са били готови и преди три хиляди години. Екипажите също. Време е да ви ги представя.

Силуетите, към които тръгнахме, бяха неясни в мъглата, която се носеше над двата еднакви канала и дима от множеството факли. Когато приближихме още повече, разбрах, че не само това прави формите и очертанията неясни. Самите хора от екипажите изглеждаха сякаш бяха направени от восък и поставени прекалено близо до печката – полуразтопени, изкривени и побити на пода подобно на древните статуи на умиращите божества горе, край входа на Ию. От тях все още лъхаше страховита мощ, но от тях лъхаше на изоставена гробница, полуразрушена от времето и потънала в прах. Зачудих се още колко ли време биха могли да продължат бдението си край древните лодки дракони.

Шестнадесет от тях пристъпиха напред и се поклониха – но осем от екипаж. Това бяха водещите гребци, с червени кърпи, завързани около челата.

– Позволете ми да ви представя тези, които ще определят ритъма на гребане в лодката Янг – каза Завист. – Осемте отляво са четиримата Ююкуанг, Реещи се светлини, и четиримата Йе-чунг, Братя на пустинята, които в множество древни хроники несправедливо са обвинени в разпространяване на болести. Те не правят нищо такова. Единствената им работа е да гребат и ако след победата им настъпи някакво бедствие, те нямат нищо общо с него.

Осемте гребци се поклониха и се върнаха в редицата при останалите. Завист махна на осем гребци отдясно, които един след друг вдигнаха глави.

– Твоите водещи гребци, Па-лин. Осем призрачни сили. И наистина добри са с веслата на Ин – представи ги Завист с напевен глас. – Отляво надясно те са: Първи деятел, Бял дроб и стомах, Разум на дедите, Издигане и полет, Грабващият всичко, Точилар и ампутор, Хрипящ похотливец и, най-накрая, Крайният необикновен, който е бил удостоен с честта да бъде споменат в Класиката на планините и моретата: „На

планината Шенси живее същество, с тяло на бик и с бодли на таралеж. Издава звук, подобен на кучешки вой. Храни се с хора“.

Гребците се поклониха и се върнаха в редицата. Напред излязоха нови четирима – по двама от екипаж.

– Тези ще предават назад командите на водачите с помощта на тимпаните и клепалата – представи ги Завист. – За Янг: Старейшина мъжкар – вляво и Необикновен старейшина – вдясно. За Ин: Порой и обвързване – вляво и Плъзгане и хлъзгане – вдясно.

Четиримата се поклониха и се върнаха в редицата. Напред пристъпи слаба, стройна фигура и сърцето ми започна да прави странни неща. В началото бях сигурен, че това е Ию Лан, но после си дадох сметка, че момичето пред мен също има неясни очертания на лицето, както всички останали, че очите му са дълбоки, студени и страшни и че там, където стои, се образува локва. Страховитата маймуна човек, наречена Завист, която все още обичах, но като Йен Ших, се обърна към мен.

– Вол Номер Десет – каза той тихо, – обърни особено внимание. В древните „Дијаграми на белите блата“ има очарователен запис: „Същността на старите кладенци приема формата на красиво момиче, наречено Куан, което обича да седи на скалите и да свири на флейта. Ако го повикате по име, ще си отиде“. Това наистина е Куан, Същността на старите кладенци и трябва да знаеш две неща. Първото е, че силата ѝ никога не е била измервана и вероятно никога няма да бъде, защото кладенците черпят сила както от земята, така и от водата. Второто е, че тя беше моя спътница по време на изгнанието ми на земята. Като такава, тя ще вложи голямата си сила в управлението на лодката Янг. Ти, като спътник на Господаря Ли, ще управляваш лодката Ин. Ролята на този, когото наричат „коза“, е трудна и опасна. Разбираш ли ме?

– Да, разбирам – отговорих аз шепнешком. Господарят Ли и Завист продължиха заедно до лодката Янг в левия канал, а аз им помогнах да запалят огъня на Пречистването върху платформата в средата ѝ. Изумиха ме думите на древния им напев за слънцестоенето: „Искрите на слънцето изгарят небето! Огънят на земята изгаря Петте области! Пламъците поглъщат всичко, което не вещае добро!“ След това се качихме на лодката Ин и повторихме обряда за пречистване. Последваха и други ритуали и молитви, които не познавах и не разбирах, след което Завист се върна сам на лодката Янг. Вдигнаха трапа. Сега, когато всичко беше съвсем ясно, Господарят Ли изглеждаше напълно спокоен. Той погледна съперника си с любопитство и заговори:

– От чисто академичен интерес искам да попитам, прав ли съм да

мисля, че появата на таласъма беше резултат единствено на странно съвпадение?

– Искрено се надявам да е така – отговори Завист със същия неангажиран тон, – защото предпочитам да не затывам в блатото на метафизическите догадки. Предполагам, че съвсем случайно създаването е попаднало в купчината пръст, която е била закарана на остров Хортензия, а Ма Туан Лин, също съвсем случайно, е успял да придвижи мънистото на клетката в нужната последователност и е освободил първия от моите братя. Чудовищата обожават божествата демони. За жалост чих-мей е изпъзлял от пръстта твърде късно, за да завари брат ми, но поне се е нахранил.

– А как стана така, че ти въобще се захвана с тази работа? – попита Господарят Ли.

– Знаех колкото и чих-мей – отвърна Завист. Нямах никаква представа, че клетките са оцелели, докато не чух онова пи-фанг и докато не видях жерава, пресичащ лунния диск. За мен това беше прекрасен момент! Помислих си, щом като един от братята ми е оцелял, а това означаваше почти сигурно, че и клетката, която пази, е оцеляла, защо тогава да не са оцелели и останалите? Някога, много отдавна, почти бях успял да извърша един необикновен подвиг, но ми попречиха невероятно упоритите шамани. Реших, че ако успея да се добера до клетките, бих могъл да довърша започнатото с техните собствени средства. Но как можех да намеря тези клетки?

– И на сцената излиза марионетката.

– Боговете те изпратиха. Великият Ли Као да издири лично мандарините и клетките! Помисли си само какъв късмет! – възкликна Завист радостно, без следа от сарказъм или ирония. – Бях сигурен, че ще успееш да откриеш механизмите, които движат марионетките със съвсем малко помощ от страна на Ию Лан, докато аз самият скитам наоколо необезпокояван, но също така бях сигурен, че ще ги откриеш твърде късно.

Господарят Ли застана на мястото си на издигнатия нос и започна да оправя шаловете. Видях, че и Завист прави същото и с буца на гърлото, която можеше да ме задуши, отидох до кърмата при дългата дръжка на огромното весло за управление. Беше уравновесено много добре. Толкова добре, че с натиск на тялото успях да го вдигна над водата съвсем безшумно, макар че да го спусна безшумно обратно се оказа далеч по-трудна работа. Когато лодката се люшна леко при освобождаването на въжетата, едва не паднах. Страничните движения на веслото си бяха

чисто убийство, а изобщо не ми се мислеше какво би станало, ако лодката се разклати вертикално, в случай че попаднем на малко по-големи вълни.

Лодките се отделиха от кейовете и тръгнаха една до друга в двата канала, макар че никой от гребците не беше хванал веслото си. Погледнах напред и през мъглата успях да забележа, че ивица силна светлина прерязва пътя ни като нож.

„Може би това е стартовата линия“ – помислих си аз и усетих някакви силни вибрации: едно... две... три... четири... пет... шест... седем... осем...

Осемте камертона, Ин и Янг, бяха направили възможно Ию да изсвири песен, която не беше чувана от три хиляди години. Силните, плътни тонове – меки, въпреки огромната си сила – размиваха границата между водата и въздуха, сякаш сливаха двете стихии в едно. Последва дълъг, провлечен, пулсиращ звук, който постепенно надделя над останалите. Беше постоянен – тих, но с невъобразимо въздействие. Това беше песента на Ию – песента, която се превръщаше във вода и изпълваше двата канала така, че границите между тях да изчезнат и да се образува една пълноводна река, достойна за състезанието. Господарят Ли се обърна към кукловода с учуден поглед:

– Нима е възможно тези забележителни мъже да са създали канал за състезания, който освен това показва момента на слънцестоенето, което те са се борили да запазят?!

– Да, посоката на канала е постоянна, сякаш е сянка на гигантски слънчев часовник, хвърлена точно в момента на слънцестоенето. – отговори Завист. – Нямам никаква представа как са успели да постигнат това, макар че някъде съм чел, че и други са го правили. Няма нужда да казвам, че е точен до секундата.

Господарят Ли въздъхна меланхолично.

– Колко жалко! Единственият човек в Империята, който би могъл да ни обясни всичко това в по-добрите си дни, не би могъл да е тук. Мога да простя много неща, но не мога да простя съдбата на Небесния господар.

– Ли Као! Та той умираше! И разсъдъкът му почти си беше отишъл! възрази Завист. Трябваше да намеря някакъв начин, за да накарам Небето да се ядоса на човечеството! Това, че ти откри конспирацията за контрабанда на чай, ме наведе на мисълта, че бих могъл да използвам алчността на аристократите, за да възстановя Доктрината за духовете, но само тя нямаше да е достатъчна. Както всички знаем, Височайшият

Джеда е много избухлив и раздразнителен, така че бях сигурен, че ще лиши земята от покровителството си още преди да проучи щателно целия ми замисъл, ако Небесният господар оскърби Небето с човешко жертвоприношение в името на справедливостта и религията, а това можеше да стане само, ако синът ми Злоба, се поселеше в тялото му. Но, както видяхте, този непрокопсаник едва не развали всичко!

За първи път Завист прояви някакви емоции и крещящо оцветеното му лице доби допълнителен червеникав оттенък от гняв.

– Това идиотче със сантименталния си план да ви убие в оранжерията! – каза той и отрова капеше от устните му. – Да ви убие? Та вие още не бяхте открили останалите мандарини и клетките им! А след това уби една малка слугиня, защото уж оставила да умре едно куче, според него, но истинската причина за това е друга! Просто е искал да се наслади на властта, която му дава новото тяло, а единственото, за което му е дошло наум да я използва, е било убийството. Отгоре на всичко реши да си играе с вас на гоненица из целия Забранен град. Най-сериозният аргумент в полза на безбрачието за мен е синът ми Злоба!

– Да, но в такъв случай не би имал и дъщеря си – отбеляза Господарят Ли тихо. – Тя без съмнение компенсира всичко останало.

– Да, така е – отговори Завист бавно. – Да, никой никога не е имал по-хубава и по-предана дъщеря, макар и малко момичета да са родени с такова проклятие.

Шареното му лице се обърна към мен и все още си мисля, че не беше погрешно да се чувствам поласкан от кимването му.

– Бих казал, че дъщеря ми избра най-неподходящото време, за да търси любов, но няма да го направя, защото знам, че тези неща не са въпрос на избор – каза той. – Съчувствах ѝ, горкото момиче! Трябваше да прибегва до моментни пориви на страст в царството на сънищата – единствената среда, в която Лудост може да се движи, без да е напълно зависима от майка си... Никой не може да си позволи да не се подчини на майка ѝ... но дори и в света на сънищата метаморфозите ѝ щяха да се проявят. Плака дълго и горчиво. Макар и да не ми каза какво точно се е случило, знаех, че повече не може да се явява в сънищата на Вол Номер Десет, защото не искаше зъбите ѝ да се забият в мозъка му, а ноктите – в сърцето му. Не можеш да се откажеш от божественото, ако ти го дават – каза Завист, а гримасата и горчивината в гласа му ме накараха да мисля, че няма предвид Ию Лан, когато добави: – Но няма нужда да сам да го търсиш.

Господарят Ли изгледа Завист мълчаливо.

– Познал си величие и падение, далеч надминаващи човешките представи, и това ме кара да се питам какво се надяваш да постигнеш, като накараш, при това с измама, Небето да стовари гнева си върху земята, да предизвика масова разруха и унищожение? Боговете, много добре знаеш, просто ще обвинят Съдбата и ще се заловят с далеч по-приятната задача да възстановят всичко – каза Господарят Ли. – А що се отнася до поголовната смърт, нима можеш да паднеш толкова ниско, колкото онзи легендарен император, който събрал всички слонове на света, за да стъпчат мравката, която ухапала височайшия му крак?

Завист го погледна и се усмихна бегло. Светлата линия се приближаваше все повече и повече, а лодките се движеха по-бързо. Водачите на гребците вече плюеха на дланите си и притягаха червените кърпи на челата си. Водата блискаше бордовете, а греблото ме блъскаше в ребрата.

– Ли Као, ти вече знаеш, че правя всичко това, защото нямам избор – отговори Завист.

Погледът му се насочи към мен и в очите му забелязах странна светлина, която не бих могъл да си обясня. Беше почти, но не съвсем, като лунния блясък в очите на Куан, която стоеше на кърмата на другата лодка и с лекота приемаше люлеенето, потънала в бавните, дълбоки мисли на кладенците.

– Вол Номер Десет – каза Завист тихо, – имало едно време един велик крал, който веднъж погледнал от прозореца на високата си кула и видял как долу един градинар работи и пее. Кралят извикал: „Ех, да можех да водя безгрижен живот! Да можех да стана като онзи градинар!“ И от Небето долетял гласът на Височайшия Джеда: „Да бъде както искаш!“ Едва го изрекъл и ето, кралят се превърнал в градинар, който пее под слънчевите лъчи. След малко слънцето напекло силно, станало горещо и градинарят престанал да пее. Преминал малък тъмен облак, от него за миг появил хлад и отново станало горещо. Оставала още много работа и градинарят извикал: „Ех, да можех да дарявам хлад, където и да отида и да нямах никакви грижи! Защо не мога да съм облак!“ А гласът на Височайшия Джеда долетял от Небето: „Да бъде както искаш!“ И ето, градинарят се превърнал в облак и полетял над земята, но изведнъж задухал вятър и небето станало студено. На облака му се приискало да се скрие на завет зад някой хълм, но можел да отиде само накъдето го носи вятърът. Как ли не се мъчил да тръгне насам, но вятърът го духал натам, и нищо не можел да направи, а над него ярко светело слънцето. „Ех, да можех да се нося през вятъра, да можех да съм топъл и да нямам

никакво грижи! Защо не мога да съм слънцето!“ – извикал облакът, а гласът на Височайшия Джеда отново прокълтя от Небето: „Да бъде както искаш!“ И, ето, облакът се превърнал в слънцето. Да бъде слънцето и да изпраща на земята лъчи, които да топят някои неща и да изпепеляват други, се оказало величествена работа, но пък се почувствал сякаш е облякъл огнен костюм и започнал да се пече като хляб.

Хладните звезди, които били богове, светели спокойно над него и слънцето извикало: „Ех, да можех да бъда божествен и да нямах никакви грижи! Защо не мога да съм бог!“ И гласът на Височайшия Джеда отново долетял от небето: „Да бъде както искаш!“ Превърнало се слънцето в бог и тъкмо навлизало в третото столетие на непрекъснати схватки с Каменната маймуна, която току-що се била превърнала в чудовище, голямо три хиляди метра и размахвашо тризъбец, колкото трите върха на планината Хуа, в една моментна пауза, когато не трябвало да отбива удари и обмисля стратегии, случайно погледнал надолу, видял мирната зелена земя и извикал: „Ех, да можех да стана човек, спокоен осигурен и без грижи!“ И гласът на Височайшия Джеда отново прокълтя от Небето: „Да бъде както искаш!“ И ето, той се превърнал в крал, който гледа от високата кула, как градинарят копае в градината и пее.

Завист сви рамене с безразличие и се обърна, но имаш време да забележа, че в очите му няма удоволствие от приказката. Светлината в очите му не притежаваше чистата студенина на водата като тази в очите на Куанг – беше жестоката студена светлина на омразата, защото Завист никога нямаше да намери покой, никога нямаше да се отпусне, никога нямаше да изпита наслада и да постигне това, което иска и което никога нямаше да престане да желае. Никога нямаше да утоли ужасния глад, който рушеше ума и тялото му. Той беше велик благородник, осъден да завижда не само на облаците, на слънцето и на боговете, но също така и на нещастните градинари като Вол Номер Десет, а за тази обида всичките Волове Номер Десет на света трябваше да намерят смъртта си.

Глава 25

Линията на старта беше много близо. Господарят Ли вдигна лявата си ръка и белият край на зеления копринен шал се развя назад, а върху централната платформа едрата сгърчена фигура на Порой и обвързване вдигна обвитите в плат палки над опънатата кожа на тимпана и започна тихо да барабани в постоянен тътен. Малко по-нататък, през няколко метра вода с цветовете на дъгата, в лодката Янг, Старейшина мъжкар правеше същото. Сто седемдесет и шест весла от четирите страни на лодките се плъзнаха напред и увиснаха над водната повърхност. Една тъмна, права сянка докосна върховете на роговете, излизаци от челата на драконовите глави, след това премина назад и докосна мачтите на носовете, зад които стояха драмата водачи. Завист и Господарят Ли вдигнаха шалове в десните си ръце. Плъзгане и хлъзгане вдигна дървеното клепало и го удари оглушително, същото направи и Необикновен старейшина от другата страна и всичките сто седемдесет и шест весла се потопиха с плясък във водата и загребах с дълги, равномерни удари. Лодката сякаш скочи напред под краката ми. Клепалата и тимпаните биеха бавно, в постоянен ритъм: тряс, бум-бум-бум! Тряс, бум-бум-бум! Тряс, бум-бум-бум...

Много е трудно да удържиш веслото за управление на състезателна лодка, след като лодката веднъж потегли – получава се страхотно дърпане, като че ли се мъчиш да спреш препускащ впряг, и през повечето време кормчията се носи във въздуха, увиснал на голямата дръжка, мъчейки се да задържи веслото над водната повърхност, без да я докосва. Когато шалове дадат знак за завой или се наложи леко да се промени посоката, за да се запази курсът, тогава идва ред на „козата“ да оправдае съществуването си. Надолу, тласък, нагоре! И най-малкото забавяне увеличава натиска неимоверно. Части от секундата при старта могат да се превърнат в метри изоставане на финала, а странното свръхестествено момиче на другата лодка сякаш насочваше веслото само с пръст! Аз трябваше да се боря с моето с всички сили и знаех, че нямам никакъв шанс срещу един воден дух, който живее в пълна хармония с безсмъртни войни, древни полубогове и водата, изтъкана от музика. Единствено можех да вложа цялото си старание и да се уповавам на Господаря Ли.

Порой и обвързване продължаваше да отмерва ритъма с тимпана си, но Плъзгане и хлъзгане започна да бие клепалото малко по-

различно. Отначало не долових разликата. След това видях как дългият веещ се край на шала в лявата ръка на Господаря Ли се спуска и се издига и почти веднага след това дръжката на веслото ме блъсна в стомаха. Разбрах, че клепалото отсега нататък ще ме предупреждава, защото водната повърхност никак не беше спокойна. Клепалото описваше вълните – издигнахме се високо и се спуснахме надолу, тимпаните и на двете лодки леко ускориха темпото и веслата загребаха по-бързо. Видях как се издига десният шал и миг след това клепалото повтори командата: чакай... чакай... чакай... сега! Спуснах веслото във водата и натиснах наляво: едно... две... три... горе! Да го издигна отново не беше лесна работа, но се разминах само с окървавен нос, защото дръжката ме прасна по лицето. Чакай... чакай... чакай... спускай... дясно... Едно... две... три... вдигни! Не го направихме красиво, но отново се движехме по курса. Лодките продължиха да порят цветната като небесната дъга вода и успях да погледна голямата черна скала, която бяхме заобиколили току-що. На нея бяха издълбани символите на слънцето и луната, Янг и Ин, и се зачудих дали това няма нещо общо с астрономическата природа на канала, дали не беше някакъв измерителен знак?

Господарят Ли подаде сигнал, клепалото повтори командата и плавните, силни удари на водещите гребци леко се забавиха. Тряс, бум, бум, бум! Тряс, бум, бум, бум! Тряс бум, бум, бум! Завист беше подал съвсем същата команда, в съвсем същото време и лодките се движеха съвсем еднакво.

Разбира се, капитанът на лодката е най-важната фигура. „Козата“ е толкова назад, че изобщо не може да види приближаващите опасности, а светът на гребците започва и свършва с веслата им. Работата на тимпаниста е да вдъхновява гребците, да регулира темпото и да предава командите, не да ръководи. Капитанът от мястото си на носа трябва да служи за очи и ум на екипажа, защото едно погрешно движение с шала може да означава край на състезанието. Вярата ми в Господаря Ли е безгранична, но трябва да призная, че положението му не беше много по-различно от моето. Негов съперник беше един войн, дръзнал да обича и да злоупотреби с доверието на най-могъщата и опасна богиня, войн който някога се беше състезавал по същия начин с осемте шамани и който дори беше карал каляска с огнени дракони сред звездите... или нещо почти толкова драматично, ако отчетем нормалното преувеличение в поетичните творби. Кукловодът изглеждаше освободен от всякакви грижи, тялото му се движеше в синхрон с люлеенето на лодката и той дори не си правеше труда да се хване за мачтата на носа.

Тряс, бум, бум, бум! Тряс, бум, бум, бум! Тряс, бум, бум, бум! Сега лодките се бореха с вълните, издигаха се нагоре и пропадаха надолу, а аз започнах да разбирам на собствения си гръб първата причина кормчията да се нарича „коза“. При вълнение той трябва да се стреми максимално да използва въздушния поток и вятъра, за да поддържа посоката на лодката, и да гледа колкото се може по-малко да държи веслото във водата, както е общоприето, защото това е удивително трудно. През по-голямата част от времето аз бях във въздуха и се блъсках във всичко наоколо, мъчейки се да овладее огромното тежко весло, а когато погледнах вляво през водните пръски, забелязах, че Куан се справя без никакво усилие. Как успяваше? Едва ли силата обясняваше всичко. Някак си тя успяваше да предугади всяка вълна и тласък, всяко залюляване и разклащане на лодката и да реагира точно в нужния момент. Вибрациите от музиката на Юю ставаха все по-силни и по-силни. Пещерата сякаш вече я нямаше. Небето (дали наистина беше небе?) беше потъмняло, а дъгите, вплетени във водата, блестяха като огнени езици. Стори ми се, че от двете страни виждам брегове, обрасли с дървета и храсталаци и тогава на десния се появиха хора, а на левия – големи, ужасни същества.

Шаловете подадоха сигнал, тимпаните ускориха темпото и гребците забързаха. Лодките се носеха напред като стрели, носовете им пореха ниските стръмни вълни и навсякъде летяха пръски. Клепалата не преставаха да призовават... чакай... чакай... чакай... долу... тласък... горе... чакай... чакай... спусни... тласък... вдигни! Заобиколихме втора издадена напред скала със символите на слънцестоенето, но този път не можах да вдигна веслото навреме. Съмнявам се, че някой друг е забелязал лекото отскачане напред на лодката на Завист, когато Куан взе завоя перфектно, но аз го забелязах. Сега тя беше с няколко сантиметра по-напред от мен и ако тези издадени напред скали бяха свързани по някакъв начин с времето, би трябвало да има още четири – съответстващи на половин година – и никак не ми се мислеше с колко още ще ме изпревари, когато заобиколим и последната. Шаловете подаваха сигнали, тимпаните и клепалата ускоряваха темпото все повече и повече: тряс, бум, бум, бум, тряс, бум бум, бум, а на мен ми беше все по-трудно да се справям с веслото. На левия бряг виждах огромни ужасни чудовища, които ревяха, биеха се и се убиваха, и вулкани бълваха огън и лава. Земята се надигаше и се тресеше, образуваха се пукнатини. Вдясно видях мъже и жени, свити и примрели от страх, облечени в кожи, жреци с мечешки кожуси, с пришити на тях четири златни очи, те вдигаха ръце към небето и се молеха, и напред, към каменната брадва избутаха едно момиче, и

точно както направи преди това Небесният господар, каменното острие падна и още една душа беше предадена на боговете.

Чакай... чакай... чакай... долу, гласък, горе... чакай... чакай... долу, гласък, горе...

Лодката Янг вече беше с половин метър напред.

Преминахме покрай следващата издадена скала и видях хора, втренчили изпълнени с ужас погледи към малко бледо слънце, подобно на догаряща свещ, и те избутваха децата навън от прикритието на пещерите и ги караха да тичат и да играят със специални шапки на главите, както все още правим в моето село през първата луна – ярко оцветени шапки, оформени като цветя или скакалци, силно открояващи се на фона на белия сняг, за да привлекат вниманието на боговете, гледащи надолу. Гасяха се огньовете, за да се запази цялата топлина за слънцето. Навън, под надвисналото сиво небе, се изнасяха твърдо сварени яйца, боядисани във весели и ярки цветове, като цветята напролет, черупките им се чупеха, а кръглите жълтъци се вадеха и се издигаха високо нагоре с ръце.

Все по-бързо се движеха шаловете, все по-бързо биеха тимпаните и клепалата и все по-бързо проблясваха веслата, а лодките подскачаха върху вълните и от ударите можеха да ти се изпочупят зъбите, един след друг, един след друг, а издължените корпуси се мъчеха да се извъртят направо на канала и се клатеха неудържимо. Веслото ме подхвърляше във въздуха като парцалена кукла, мъчех се да използвам въздушното течение, а не водата, и все пак Куан ме изпреварваше и предугаждаше всичко – самоуверена и спокойна. Сега лодката Янг беше с повече от метър напред.

Водните пръски размазваха очертанията на бреговете. Различих едно село, което много приличаше на моето, и със свито сърце видях красивите момичета, облечени с най-пъстрите си дрехи, да седят на високи люлки, а младите мъже да ги люлеят все по-високо и по-високо – прекрасни цветя достигащи небето, и по-възрастните жени, също с пъстри дрехи, да танцуват в кръг, като листенца на цвете, около стълб, напомнящ стебло. Бащите караха синовете си да ритат топките все по-високо и по-високо, и да не допускат да падат на земята, а те бяха яркожълти като слънцето. Счупиха тържествено последния лед, изчистиха гробовете и поканиха духовете на мъртвите да се присъединят към празничното първо къпане в потока и от ръка на ръка весело се подаваха купички с вино.

Престанах да броя скалите. Вибрациите на Ию бяха станали

невъобразимо силни и изведнъж разбрах как духът на старите кладенци може да предугажда всяка команда. Куан не гледаше водата, а се вслушваше в звуците, които я пораждаха. Разбрах, че ако престана да мисля и оставя тялото си да реагира на музиката, ще мога да правя същото. Но беше твърде късно. Разликата между нас вече беше около десет метра и щеше да става все по-голяма, освен ако Завист не подадеше погрешна команда. Сега виждах само гърба му, моментно, сред водните пръски и дори при това разстояние можех да доловя спокойната му самоувереност – като на човек, който се разхожда с лодка през почивния си ден.

Господарят Ли правеше единственото, което би могъл да направи – молеше се. Виждах го пред мен, изправен на издигнатия нос, с очи отпавени към небето и вятърът донасяше откъслечни думи:

– Владетелко на тайнствата... Водителко на изгубените души... Обединителко на Горещото и Студеното, на Макрото и Сухото, на Направеното и Ненаправеното...

Дясната му ръка се вдигна и шалът предаде командата, а аз вече бях чул нещо в тремолото на музиката, нещо гред нас и сега бях готов – долу, тласък, горе... чакай... чакай... чакай... долу, тласък, горе! Идеше ми да се разплача от яд. Този път Куан не ме изпревари и заобиколихме скалата едновременно, но разликата от десет метра си остана. Твърде късно, твърде късно...

– Най-велика от великите... Пазителко на най-светите саможертви... Утешителко на всичко, което боледува и мре...

След скалата ни обля слънчева светлина, толкова силна, че сякаш небето бе пламнало. От пенестите вълни на дъгата изригнаха черни фонтани и видях над повърхността да се издига един дракон, от ужасните – کیاо лунг – а не от добрите водни дракони. Левия бряг бяха заели страшни същества. Безмилостният Жълт вятър опустошаваше десния – събаряше колиби, покриваше всичко с пясък и цялата реколта гореше и съхнеше.

– Ти, изпълнената с тъга... Ти, утешителко... Ти пазителко на всички живи същества... – припяваше Господарят Ли.

Писъците в небето ме накараха да вдигна очи и да видя трите най-ужасни същества, трите крилати слуги иа Покровителката на болестите, позволила някога на един войн да я обича, кралицата, майка и богиня на Запада. Тези, които я познават, биха казали, че ноктите ѝ са докоснали война съвсем леко. Сега откъм Планината на трите опасности се спускаха Големият пеликан, който носеше на гърба си Блудницата на болестите – Юю Хуа-лунг, Малкият пеликан, който носеше Тоу-шен Ниянг

Ниянг – Кралицата на Чумата и Зелената птица, която носеше Ма Шен – Покровителка на пъпките и обривите на едрата шарка. Трите птици на смъртта се спуснаха ниско, с кръсъци, и в един ужасяващ миг ми се стори, че огромен тигров нокът разрязва небето от хоризонт до хоризонт, но след това разбрах, че това е нокът, оформен от Жълтия вятър.

Шалът подаваше команди, а клепалото удряше: Долу, тласък, горе... чакай... чакай... чакай... долу, тласък, горе. Двете лодки взеха завоя гладко, все още с разликата от десет метра помежду им и черният ми дроб се смрази. На тази скала бяха изобразени само символите на Янг. Последната скала. Половин година. Силата на Янг трябваше да отстъпи пред Ин, ако трябваше земята да не изгори, ако трябваше чумата и болестите да не я опустошат. Лодката ни направи голям завой и успех да погледна напред. Видях бял лъч светлина да пресича водната повърхност, каналът се стесняваше, защото приближавахме линията на финала и точно в средата, увиснал във въздуха, имаше блестящ кръг. Това беше „пи“ – символ на небесната хармония, непрекъснатият кръговрат на Янг и Ин. Върховете на двата дълги остри рога на драконовите глави на лодките заблестяха със същата светлина, Господарят Ли и Завист разпериха шаловете широко, барабаните и клепалата забиха като сърца на великан, а гребците простенаха и напрегнаха сили до краен предел.

– Утешителко, ти, която даряваш чистота...

На която и богиня да се молеше Господарят Ли трябваше да побърза, мислех аз, защото гребците на лодката Янг не бяха по-лоши от нашите и преднината им не намаляваше. Аз все още се мъчех да балансирам с веслото, а лодката се мяташе като обезумяла на големите вълни и когато нещо заклокочи между двете лодки и се издигна от дълбините, в началото бях твърде погълнат от работата си, за да го забележа. След това го видях и в миг разбрах, че Господарят Ли изобщо не се е молил на никаква богиня. Още от самото начало той беше призовавал една жрица, лечителка, шаманка и сега от водата на дъгата се показва главата на Юю Лан.

Красивата дъщеря на кукловода се вгледа тъжно в мен. Устните и се разтвориха и видях блестящите зъби като на тигър, една лапа с нокти се показва над водата и отново се потопи. Две от капчиците, стичащи се по лицето ѝ не бяха музикална вода. И тя се гмурна. Юю Лан изчезна под вълните и никога повече нямаше да я видя, но видях нещо друго. Вляво пред нас, точно пред лодката Янг, водата закипя и във въздуха се издигна голяма блестяща опашка на риба. Яркото слънце се отразяваше от люспите. Опашката замахна силно и се стовари върху носа на

лодката Янг.

Сякаш беше вързана с въже, което някой рязко дръпна, и лодката спря за миг, а когато тръгна отново, разликата между Нас се бе стопила. Бяхме наравно, може би дори имахме известно преимущество, защото ритъмът на нашите гребци не беше нарушаван. Господарят Ли започна да реве като вулкан:

– Напред, Първи деятел! Напред, Бял дроб и стомах! Напред, Разум на деците! Хао! Хао! Хао! Издигане и полет, Грабвация всичко, Точилар и ампулатор! Напред, Хриптящ похотливец! Напред, Краен и необикновен! Хао! Хао! Хао!

Порой и обвързване биеше тимпана със всички сили, Плъзгане и хлъзгане счупи дървеното клепало от удряне, а гребците бързаха да изравнят ритъма на веслата си с този на първите. Дясната ръка на Господаря Ли се протегна встрани и изчаках шалът да се развие и развее назад. Долу, тласък, горе, задръж, прецени силата и закрепил точно над повърхността, чакай шала... Долу, силно вляво, горе... долу, малко вдясно, горе...

Имахме лека преднина и лодката ни леко засече пътя на другата, греблата се удариха едни в други, дървото заскърца и застана, дългият, тънък, остър рог на носа на нашата лодка се носеше напред... и се промуши през светещия кръг „пи“. В миг финалната линия изчезна, бреговете изчезнаха, а гребците се отпуснаха назад и изтеглиха веслата си и двете лодки продължиха да се носят леко в меката мъгла.

Господарят Ли се обърна бавно към кукловода. Завист се обърна също, двамата се изгледаха за миг и след това – не смея да мисля на каква цена – лъчезарната усмивка озари шареното маймунско лице.

– Художествената справедливост е прекалено изящна за моя вкус, но не мога да не се възхищавам на ефективността ѝ – каза Завист.

Видях как лодката му става прозрачна, а също и екипажът му – започваха да губят очертанията си в мъглата. Само кукловодът остана непроменен. Той се наведе и вдигна последната клетка, която беше взел.

– Има начин да извадиш камертона и без да пускаш на свобода съществото вътре – каза той спокойно. – Време е да се запознаете с последния от моите братя, но не се страхувайте. Един истински войн не би прибягнал до насилие, след като е приел предизвикателство и е загубил.

Той направи нещо с лявата си ръка, последва ослепителна светкавица и когато отново можех да виждам, пред мен стоеше последното божество демон. „Богът на чувалите със сигурност е последното творение на една загиваща нация – каза ми Господарят Ли по-късно – със

сигурност той е най-ясното определение на това, какво означава да изгубиш една цяла цивилизация.“ Представляваше една безформена торба – това е всичко. Баща му е Хаос, а майка му – Нищото. Няма причина да съществува, няма начало, няма край. Великият войн, когото познавах като Йен Ших, прегърна брат си и торбата се разтвори, за да го приеме, след което се издигнаха във въздуха и запърхаха като спяпа нощна пеперуда, насам и натам, Завист и Анархия, без цел и неразделни, полетели, за никъде, за да намерят нищото.

Лодката Янг заедно с целия екипаж вече я нямаше. Лодката Ин, на която стоях, сякаш ставаше прозрачна, но някак си аз не се страхувах, че ще се разтопя. Пуснах веслото и преминах напред между гребците до Господаря Ли.

– Вол, гледай – каза ми той тихо.

Мъглата пред нас започваше да се разсейва, ние се носехме плавно напред и изведнъж спряхме край един дълъг сив кей, където ни чакаха духовете.

* * *

Когато мъртвите се качиха на борда, настроението им беше празнично. Стори ми се, че не заемат никакво пространство – без значение колко от тях се качиха по трапа, който Плъзгане и хлъзгане и Порой и обвързване бяха спуснали. Разбрах, че съм свършил работата си, а също и Господарят Ли, и че отсега нататък опитният екипаж ще поеме всичко в свои ръце. Най-накрая кеят се опразни. Водещите гребци оттласнаха лодката и тя отново започна да се движи в мъглата. Аз стоях на издигнатия нос до Господаря Ли. Погледнах назад към кърмата и оттатък веслото за управление видях призраци, надвесени над водата, да зоват и умоляват. Обърнах се към мъдреца с питащ поглед.

– Мъртвите се опитват да придумат злите дракони да последват лодката и изпратят дъжд – обясни той тихо. – Виждаш ли, Вол, това е споразумение сключено много отдавна. На празника на мъртвите ние им носим летни дрехи, храна и вино, изчистваме гробовете им и ги правим уютни. На празника на гладните духове ние храним тези духове, които са сполетени от нещастieto да нямат семейство, което да се грижи за тях, и се молим за душите им. На празника на всички души ние носим на мъртвите книжни пари, за да могат да откупят зимните си дрехи от зложните къщи в Земята на сенките, а когато се наложи им носим и нови дрехи, а и всичко друго, което им е необходимо за зимата. В замяна на това духовете ни помагат да получим дъжд и се борят се срещу

епидемиите и болестите, защото злините повече нямат власт над тях.

Бяхме преминали през мъглата и сега се плъзгахме бавно по Северното езеро. Страхът бе прогонил тълпите от бреговете, но старицата, наречена Ниао-тунг „Нощно гърне“ и старецът, наречен Ие-лай-хсианг „Тамян, който ухае нощем“ (има се предвид миризмата, която се различа вечер, когато събуе сандалите си) нямаха намерение да се откажат от ритуала, който изпълняваха още от деца. Дватама с болка приближиха брега на езерото. Те засенчиха очите си с длани, погледнаха към нас, сякаш не ни виждат, и по лицата им се изписа изумление. Властите бяха казали на двете залитащи отрепки, че тази година няма да има състезание. Те си кимнаха решително и пуснаха книжните си лодки сунг уен във водата. Лодките щяха да отнесат болестите, които биха могли да сполетят семействата им през следващите шест месеца. „Тамян, който ухае нощем“ хвърли и шепа малки глинени кученца, които щяха да гонят и хапят измъкналите се от лодките болести и щяха да им попречат да доплуват обратно на брега.

Малките книжни лодки се привличат от вълните, оставяни от състезателните лодки дракони. Духовете зовяха и умоляваха, а малките люлеещи се лодчици послушно се обърнаха и заплаваха по клатушкащата се следа зад кърмата ни.

Лодката завибрира като камертон. Видях как къщите на брега се тресат и как падат керемиди. Великото Ию свиреше последните тонове, отбелязващи точния миг на слънцестоенето. Тогава, вдясно на борда от водата се издигна красив прозрачен фонтан, все по-високо и по-високо, разпери драконови криле и се превърна в облак. Последва го още един дракон и още един те се насочиха към мръсните пръсти на Жълтия вятър и го подгониха назад към Монголия. Облаците откриха половината небе точно навреме, за да видим светлината на залязващото слънце, заваля дъжд, хладен свеж бриз лъхна над града и хората започнаха да излизат на улиците, да тичат към водата и да пускат книжните лодки на семействата си.

– Вол...

Обърнах се и извиках от изумление, защото от духовете на мъртвите се отделиха две сенки. Приближиха се до мен, майка ми ме прегърна, а баща ми се усмихна и закръши пръсти от смущение.

Стотици духове приветстваха Господаря Ли. Сега ни следваха десетки книжни лодки, понесли болестите, клатушкаха се на леките вълнички, блестящи в светлината на залеза и когато отделих поглед от родителите си, видях някаква тъмна пелена, като стена от тежка мъгла, в

чиято среда имаше светеща арка, а водата, която минаваше под нея беше изтъкана от цветовете на небето.

– Но, майко, Пекин не се различава чак толкова от нашето село – казах аз. – Не бива да вярваш на всички ужасни неща, които чуваш...

Духовете около Господаря Ли отстъпиха назад и се поклониха чак до палубата, а мъдрецът тръгна напред, широко усмихнат, за да приветства осем същества с ниско спуснати качулки, които го наобиколиха и поведоха оживен разговор.

Аз се засмях и посочих с ръка:

– Виж, това е Господарят Ли. Как бих могъл да имам неприятности, когато помагам на такъв симпатичен възрастен човек?

Лодката тихо премина под блестящата арка. Пред нас израсна силуетът на дървото Йо, на което богинята Кан-Шуи улавяше слънцето, изкъпваше го и по подземния поток го изпращаше на другия край на света, за да може да се изкачи в клоните на дървото Фу-санг и отново да достигне небето. Цветовете на дървото Йо бяха започнали да се разтварят под светлината на първите звезди, а водата около нас беше все така величествена, изтъкана от цветовете на залеза.

– Вол – каза Господарят Ли. – Вземи уважаваните си родители и елате да поздравите едни приятели!

– Да, учителю – отвърнах аз.

КРАЙ

© 1990 Бари Хюгарт
© Владимир Германов, превод от английски

Barry Hughart
Eight Skilled Gentlemen, 1990

Сканиране, разпознаване и редакция: piligrim, 2007

Публикация:
Първо издание
Редактор: Боряна Михайлова-Гечева

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/2897>]